

Nếu
không
gặp
kẻ

có lẽ
đã
tốt
hơn

đôi
trá
như
em

SEINAN SATO

Dịch: Trần Anh Ly

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

SEINAN SATO

Sinh năm 1975, tại tỉnh Nagasaki. Sau khi nghỉ học tại Khoa Luật trường Đại học Kumamoto, ông lên Tokyo và trở thành một nhạc sĩ. Ông nhận được Giải xuất sắc của Giải thưởng "Kono Mystery ga sugoi!", và ra mắt vào năm 2011 với tác phẩm "Aru shoujo ni matsuwaru satsujin no kokuhaku". Ông còn các tác phẩm khác như "Judgement", "Shiritsu Noah no Hakobune",...

Nếu
không
gặp
kẻ
có lẽ
đã
tốt
hơn
đối
trá
như
em

SEINAN SATO

Dịch: Trần Anh Ly

NHÀ XUẤT BẢN
THẾ GIỚI

Tabun, deawanakereba yokatta usotsukina kimini

Copyright © 2017 Seinan Sato

All rights reserved.

Original Japanese edition published in 2017 by SHODENSHA
Publishing CO., LTD.

Vietnamese edition is published by arrangement with
SHODENSHA Publishing CO., LTD., Tokyo
through ENTER VIETNAM SALES CORPORATION, Hanoi.

**NẾU KHÔNG GẶP KẺ DỐI TRÁ NHƯ EM CÓ LÊ ĐÃ
TỐT HƠN**

Bản quyền tiếng Việt © 2020, AZ VIỆT NAM

Nghiêm cấm in sao và phát hành dưới mọi hình thức nếu
không có sự cho phép bằng văn bản của Công ty TNHH Văn
hóa và Truyền thông AZ Việt Nam.

Thông tin chi tiết xin liên hệ: Ainovel@azgroup.vn

Tôi không cần bạn gái.

Tôi hoàn toàn không có ý vờ nhu mình không cần bạn gái hay gì, chỉ là cuộc sống mà mỗi ngày đều phải ngủ gật trên bàn với tập tài liệu còn đang mở toang trong căn phòng chung cư chật hẹp này của tôi vốn đã chẳng còn thừa chút khoảng trống nào cho người yêu có thể bước vào. Cuộc đời luôn có những lúc ta phải cố gắng để không bận tâm đến bất cứ chuyện gì khác ngoài công việc, với tôi thì hẳn đó là lúc này. Vậy nên hiện giờ tôi không có người yêu và cũng chẳng hề nghĩ đến chuyện muốn có người yêu.

Thế nhưng trên thế gian này sẽ có những người không thể hiểu được cách nghĩ ấy của tôi, có vẻ như người ta gọi đó là những người theo chủ nghĩa "Tình yêu là trên hết".

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Khi thiếu đi đối tượng yêu đương, họ thường cảm thấy cô đơn và kiếm tìm hơi ấm từ những người khác, sau đó cú đâm về là lại tui thân nằm khóc, nước mắt tuôn rơi ướt đầm gối đầu. Những dịp Giáng Sinh hay lễ hội, bọn họ lại trở nên bê tha không thôi và căm ghét những cặp tình nhân, coi những cặp đôi ấy chẳng khác nào kẻ thù giết cha giết mẹ. Dù suốt ngày tuyên truyền rằng bản thân chẳng cần người yêu đâu nhưng trong lòng lại nhận thức rất rõ về việc mình mong muốn có được một cuộc gặp gỡ định mệnh đến nhường nào.

Kể cả cái tên râu mọc lờm chớm trông như thành viên EXILE¹ róm vốn đang quẩn lầy tôi không tha đây cũng là một ví dụ điển hình cho chủ nghĩa "Tình yêu là trên hết".

"Sao cú để như vậy được? Cậu đã độc thân suốt hai năm rồi. Mà không chỉ thế thôi đâu, là hai năm kể từ năm hai mươi sáu tuổi đấy. Đó là khoảng thời gian chơi bởi sung mãn nhất của đàn ông còn gì."

Tôi đưa tay gạt đi hai ngón tay đang đưa ra trước mặt mình. Nếu chỉ là người dung nước lã thôi thì tôi đã mặc kệ và đổi chỗ hoặc đi đến tiệm khác rồi. Nhưng cậu ta lại là bạn

¹ Một nhóm nhạc nam rất nổi tiếng tại Nhật Bản. Các thành viên của EXILE thường theo phong cách nam tính bụi bặm.

chơi thân với tôi từ hồi cấp ba, đến nay đã được mười năm, nên tôi không thể làm thế được.

Bởi tên này chính là “bạn chí cốt” của tôi.

“Còn cậu thì sao hả Morio? Cậu cũng không có bạn gái đấy thôi?”

Morio là tên của tên bạn chí cốt theo chủ nghĩa “Tình yêu là trên hết” đang ngồi với tôi lúc này.

“Tớ không cần. Mới độc thân có ba tháng chú đấy, dù sao tớ vẫn muốn có bạn gái mà. So sánh giữa chuyện muốn có bạn gái nhưng nỗ lực mãi vẫn chưa có và chuyện cứ khẳng khẳng rằng mình không muốn lại còn chẳng làm gì thì rõ là hai chuyện ấy khác nhau đến một trời một vực.”

“Tớ không có khẳng khẳng gì cả.”

Nhưng mà nghĩ kĩ lại thì dù cố gắng hết sức vẫn chưa có bạn gái mới nghiêm trọng hơn chứ nhỉ?

Đương nhiên tôi không nói ra lời ấy. Lúc này Morio đã say khướt rồi, nói năng cũng không đàng hoàng. Sao có thể tranh luận về lý lẽ với một tên đang trong tình trạng như thế này được. Thật ra thì từ nãy đến giờ chuyện vốn đã chẳng đi đến đâu cả. Đáng lẽ tôi nên từ chối đi tặng hai. À không,

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

theo đúng nhu những gì tôi nhớ thì rõ ràng là tôi đã từ chối rồi nhưng chẳng hiểu sao lại vẫn có mặt ở đây.

“Hay là cậu vẫn chưa quên được Mizuho?”

Morio trùng mắt nói.

Mizuho là tên của cô gái mà tôi đã chia tay vào hai năm trước. Chúng tôi quen nhau từ thời đang học đại học. Mối tình kéo dài được những sáu năm, nhưng cô ấy lại nói mình đã thích người khác rồi bỏ tôi đi. Không ngờ cả hai đã chia tay nhau chóng vánh đến vậy.

“Không, làm gì có.”

“Ừ, vậy đi. Koyo cũng chẳng gốc đến mức đi quyến luyến cô nàng lẳng nhăng đó đâu nhỉ?”

Koyo. Đám bạn từ thời học sinh vẫn thường gọi tôi như vậy. Đó là biệt danh được lấy từ cách đọc tên âm Hán² của tên tôi - Itou Kimihiro.

“Mizuho không phải là người lẳng nhăng.”

“Còn bệnh cô ta à? Đã quen với cậu mà còn nhận lời tỏ tình của đàn anh ở chỗ làm, kết cục là đi chọn cái tên đó rồi

² Hán tự trong tiếng Nhật có hai cách đọc, âm On (Hán) và âm Kun (Nhật). Tên của nam chính Kimihiro đọc theo âm Kun.

bỏ cậu. Thế vẫn bảo không phải lăng nhăng? Nếu không phải lăng nhăng thì là thú xấu xa, thú không biết xấu hổ đi ngoại tình.”

“Không phải ngoại tình mà.”

“Rõ ràng là cậu còn quyến luyến cô ta.”

“Đã nói tớ không có quyến luyến gì nữa hết.”

Mọi người sẽ dễ dàng nghĩ tôi là người bị hại nếu chỉ nhìn qua kết quả của mối tình này. Thế nhưng với tôi, người biết rõ về Mizuho cũng như mối quan hệ giữa hai chúng tôi, thì Mizuho không phải là người duy nhất có lỗi.

“Vết thương do phụ nữ gây ra thì cứ để cho phụ nữ chữa lành là được.”

“Lý lẽ gì vậy hả? Với lại đó cũng không phải thương tật.”

Không được rồi, chuyện chẳng đi đến đâu hết. Tôi lôi điện thoại đang để trong túi ra để xem giờ. Lúc này mà về thì vẫn còn quá sớm.

Có vẻ như quán nhậu tên Ichiraku Ichien ở khu Shouwa Shindou thuộc Nakano này là nơi Morio vẫn thường hay đến. Quán có diện tích nhỏ, chỉ có một quầy bar chữ L với vòn vện mười chiếc ghế để cho khách ngồi, những tấm

••• Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

poster quảng cáo kịch, tuyên truyền cho các buổi diễn ca nhạc và các trận boxing được dán san sát nhau trên tường. Lũ đàn ông điên cuồng chìm đắm vào các loại văn hóa nghệ thuật hẳn sẽ rất thích nơi này. Tuy tôi và Morio đều từ vùng quê lên học một trường đại học tu thuộc loại khá ở Tokyo, nhưng thời gian cả hai cùng chung mái trường chỉ kéo dài vón vẹn có hai năm. Lý do là vì niềm đam mê kịch nghệ đã chột thúc tỉnh trong Morio, thôi thúc cậu ta bỏ trường đại học tham gia vào đoàn kịch và cậu ta đã làm thế thật. Hôm nay tôi bị Morio gọi ra cũng là để mua vé xem kịch ủng hộ cậu ta. Đoàn kịch của Morio mỗi năm sẽ công diễn từ một đến hai buổi, mỗi khi đến gần buổi diễn Morio lại gọi tôi ra mua giúp một vé.

Lần này tôi cũng mua một vé đặt chỗ trước với giá ba nghìn năm trăm yên để ủng hộ cậu ta. Morio bảo là đã dùng hết ba nghìn năm trăm yên đó để trả cho tăng đầu, nên hẳn là tiền ăn tăng hai ở quán này sẽ do tôi trả. Ấy vậy mà tôi lại chấp nhận chuyện cậu ta cu xù vô lý thế này trong khi cả hai thậm chí còn chẳng hợp tính nhau mấy. Thật không hiểu là do tôi nể tình bạn lâu năm với Morio hay là do bản thân tôi nhu nhược quá.

“Ồ chỗ cậu làm không có ai được à?”

“Không có. Văn phòng nhỏ mà, có mười hai người thôi.”

“Trong mười hai người ấy có bao nhiêu nữ?”

Nhìn vào không trung, tôi nhớ lại mặt của từng đồng nghiệp nữ trong văn phòng.

“Ba... À không, bốn người.”

Tôi quên tính một cô đồng nghiệp độ bốn mươi tuổi vào. Thật thất lễ.

“Có tận bốn người.”

“Hai trong số đó kết hôn rồi, còn có con nữa. Một người tuy độc thân nhưng lại lớn tuổi, năm nay đã gần bốn mươi.”

“Lớn tuổi hay là vợ người ta tố vẫn tán hết, nhưng đúng là với cậu thì hơi khó nhí.”

Morio đặt tay lên cằm, vè mặt đầy những suy tư tính toán. Có vẻ như cậu ta thật sự lo lắng cho tôi nhưng với tôi điều này lại không cần thiết.

Bất chợt, vè mặt của Morio nhu vừa mới nhận ra chuyện gì đó.

“Khoan đã. Cậu nói có bốn người nhưng chỉ mới kể ra ba người mà. Hai người đã có chồng, một người lớn tuổi. Ừm, mới có ba người. Còn một người nữa thì sao?”

 Nếu không gặp kì dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Đua tay đẩy cái mặt Morio đang sấn tới ra, tôi cất lời:

“Một người nữa là nhân viên làm thêm thôi.”

“Gì vậy chú, thật chẳng hiểu nổi. Nhân viên làm thêm thì sao nào? Làm thêm thì không được hẹn hò à?”

Morio nói với vẻ như chẳng có gì nhưng tôi biết là cậu ta đang giận. Một diễn viên không có tiếng luôn phải làm thêm vì kế sinh nhai như Morio hẳn là đang phẫn uất cho phận của người lao động không chính thức.

“Không phải. Ý tớ không phải vậy.”

“Thế thì vì sao? Do cô ta xấu đến nỗi ma chê quỷ hờn hay là thế nào?”

“Không... Không hề xấu.” Tôi nhớ lại khuôn mặt của người đồng nghiệp nữ đó. Do trước giờ tôi vẫn không ý thức được chị ấy là phụ nữ nên cũng chẳng nghĩ đến chuyện chị ấy có đẹp hay không.

Nhưng nghĩ lại mới thấy, đúng là chị ấy đẹp thật.

“Khá đẹp nữa là đẳng khác.”

Mà dẫu vậy, tôi cũng chẳng có can đảm để cưa cẩm chị ấy hay gì.

“Được đó được đó. Người ta bao nhiêu tuổi?”

Morio phấn khích chồm tới.

“Hơn tui mình một tuổi.”

“Thế là hai mươi chín à, không tui. Cỗ cậu thì kiếm được một chị gái cũng vừa vặn lắm.”

“Cỗ tớ gì chứ? Morio biết gì về cỗ mà nói như vậy?”

“Biết tất.” Cậu ta đáp nhẹ tênh rồi hỏi tiếp.

“Tên chị ấy là gì?”

“Tớ không có nghĩa vụ phải nói với cậu.”

Dù tôi có từ chối thì Morio cũng chẳng có vẻ gì là sẽ chịu để yên.

“Cậu không có nhưng tớ hứng thú. Đừng cứng nhắc vậy chứ, chí ít thì cũng nói cho tớ biết tên chị ấy đi nào.”

“Đó là thông tin cá nhân.”

“Vậy à. Quá là thanh niên nhà luật.”

Morio trề môi.

“Mà này Koyo, chẳng lẽ cậu nghĩ tớ biết tên rồi thì sẽ đi bám đuôi chị gái ấy hay gì?”

Không hề. Dù vậy tôi cũng không phản đối mà chỉ cong môi cười. Morio choàng tay qua vai tôi.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Chỉ là chuyện phiếm trên bàn nhậu thôi mà. Tớ không buộc cậu phải nói ra thông tin cá nhân hay gì đâu, cậu chỉ cần nói tên của chị ấy thôi và tớ sẽ không hỏi thêm bất cứ thông tin riêng tư gì hơn thế nữa.”

Nếu tôi không trả lời, chắc cậu ta sẽ cứ kì kèo mãi mãi.

“Thật không đó?”

“Ừ, thế luôn.”

Morio giơ tay phải lên cao ngang mặt rồi bắt đầu thề thốt. Tôi nhăn nhó nói ra tên của chị đồng nghiệp.

“Là Minegishi.”

“Còn tên?”

“Yuuko.”

“Minegishi Yuuko à.”

Morio lấy điện thoại ra rồi nhập vào khung tìm kiếm.

“Yuuko viết thế nào?”

“C-Cậu làm gì vậy?”

“Thì tớ đã bảo sẽ không hỏi cậu thông tin cá nhân của cô ấy còn gì. Tớ tự tra.”

“Thôi đi. Đồ xấu tính.”

Tôi vươn tay ra định giật lấy chiếc điện thoại nhưng Morio đã kịp thời nghiêng người né tránh.

“Viết thế nào?”

“Không. Còn lâu tớ mới chi.”

Morio vẫn nhập đại vào khung tìm kiếm, mãi một lúc sau cậu ta như tìm ra được gì đó.

“Chắc là cô này nhỉ?”

Chị ấy cũng chẳng phải kiểu người sẽ dùng mạng xã hội hay gì. Tôi khinh khỉnh quay phắt đi, dù định ninh cậu ta sẽ không tìm ra được nhưng vẫn bất giác lén nhìn qua màn hình điện thoại của Morio.

Là trang cá nhân trên mạng xã hội.

Trong khung hình đại diện tròn vành là một cô gái đang khiêm tốn gio ngón tay tạo hình chữ V, mái tóc tuy ngắn hơn người tôi biết và khuôn mặt cũng trẻ hơn nhưng không sai vào đâu được, đó chính là Minegishi Yuuko - đồng nghiệp của tôi. Không biết Hán tự là gì mà Morio vẫn tìm ra được, hẳn là chị ấy đã đăng ký tên bằng chữ Latinh.

“Xinh đấy chú. Không biết còn ảnh nào khác không nhỉ?”

 Vẫn không gặp lại đối tác như em có lẽ đã tốt hơn

Morio lướt điện thoại với vẻ mặt nhu đang đánh giá một món hàng.

"Có vẻ như chị Yuuko này thích đọc tiểu thuyết. Có đăng ảnh bìa sách của tác giả tên Touno Keigo này."

"Làm thế có được không?"

"Được hay không gì? Có thể chỉnh chế độ riêng tư chỉ có bạn bè xem được trang cá nhân nhưng chị ấy có chỉnh đâu. Thế tức là đang cho cả thế giới này xem rồi đấy thôi. Chị Yuuko muốn cho người ta xem đó... Cơ mà tiếc thật, ngoài ảnh đại diện ra thì chẳng còn ảnh nào chụp mặt nữa. Chị gái này không thường xuyên đăng bài lắm, bạn bè cũng chỉ có năm người. Kiểu này chắc là do bị ai đó giục tạo tài khoản nhưng lại thấy phiền phức, không buồn dùng nên thành bỏ xó. Ra là giống cậu à."

"Thì cậu cũng vậy thôi."

"Ồ thì, tớ thấy chuyện liên tục đăng tải rằng mình đi đâu với ăn gì cứ vô nghĩa sao ấy."

"Vậy thì cậu đăng ký làm gì?"

"Tớ cứ đăng ký rồi để thế thôi."

Morio cười nói, rồi chăm chú nhìn màn hình dò tìm.

“Cậu kết bạn thử đi?”

“Để làm gì chú?”

“Thì chị ấy viết trên trang cá nhân là ‘Nếu có ai quen biết tôi thì xin hãy gửi lời mời kết bạn’ này. Cậu biết chị ấy mà?”

Tôi chợt nghĩ, tôi có quen biết chị ấy không nhỉ? Đương nhiên là tôi biết mặt và biết tên chị ấy. Nếu vô tình gặp ngoài phố thì tôi cũng có thể nhận ra chị ấy ngay. Hẳn là với tôi chị ấy cũng chỉ biết có thế. Nhưng quen biết nhau nghĩa là như vậy à? Không hiểu sao tôi lại cảm thấy rằng không phải.

“Khỏi.”

Tôi huơ tay như đang đuổi vận đen.

“Sao thế?”

“Tớ với chị ấy cũng chẳng thân thiết gì lắm.”

“Thì thêm bạn để thân thiết hơn mà, không phải sao?”

Tôi lườm Morio, ý muốn bảo cậu ra thôi đi.

“Tớ không muốn. Mau tắt đi.”

Tôi lấy tay che màn hình của chiếc điện thoại Morio đang cầm.

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Sao vậy chú, có gì đâu. Chị ấy cũng công khai cho cả thế giới biết mà.”

“Nhưng tớ lại thấy chẳng có gì là hay ho khi lén lút soi mói chuyện riêng tư của đồng nghiệp cả.”

Chí ít thì nếu tôi là chị ấy, tôi sẽ cảm thấy như vậy.

“Cậu đúng là người tốt mà.”

Câu cảm thán của Morio làm tôi thấy khó xử.

“... Bình thường thôi.”

“Tớ nghĩ vậy thật đó. Một người nghiêm túc lại thiện lương và có trái tim dịu dàng như cậu, thế mà vẫn chưa có bạn gái. Nếu tớ là con gái thì hẳn đã chọn cậu lâu rồi.”

“Cảm ơn cậu.”

Đúng là được khen nhiều quá thì cũng chẳng dễ chịu gì cả.

“Này chú Muro ơi, chú có biết cô gái nào tốt tốt mà hợp với cậu này không ạ?”

Morio đặt tay lên vai tôi và nói với vào bên trong quây. Chủ quán đang đảo chảo quay mặt về phía chúng tôi. Chú Muro với mái tóc húi cua màu nâu trà đúng kiểu ông chú với

nét mặt dữ tợn nên lúc đầu vào quán tôi thấy hơi sợ, nhưng sau khi nói chuyện một lúc thì tôi thấy chú ấy rất tốt và cũng rất thân thiện.

“Ai hợp với cậu Koyo đây hả?”

Có vẻ như này giờ chú Muro đã nghe thấy chuyện chúng tôi nói với nhau. Căn bếp được bao bọc bởi quầy bar chỉ rộng vón vện có một chiếu³ nên dù không muốn cũng phải nghe thôi.

“Đúng rồi ạ. Koyo tốt lắm, vậy mà hai năm qua chẳng có cô bạn gái nào hết. Thân là bạn tốt, cháu cũng muốn làm gì đó cho cậu ấy.”

“Đã bảo là tở...”

Không cần mà. Trước khi tôi kịp nói ra điều này thì chú Muro đã cắt lời rồi.

“Nói mới nhớ, hình như dạo gần đây bé Nana vừa mới chia tay bạn trai nhỉ?”

Chú Muro nói với tôi chỗ hai cô gái đang ngồi ở xéo góc so với hai chúng tôi. Hai người bọn họ trông khá trẻ, nhìn

³ Đơn vị đo bằng chiếu tatami Nhật. Kích thước khoảng 910mm x 1820mm.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

như dưới hai mươi, nhưng do nơi đây là một quán rượu nên hẳn là đã trên hai mươi⁴ rồi.

Một người với mái tóc cắt ngắn màu nâu nhạt, người còn lại cũng tóc nâu nhưng dài đến vai, được uốn xoắn gọn nhẹ.

Theo phản xạ, tôi bất giác nghĩ rằng nếu “Bé Nana” là cô gái tóc ngắn kia thì tốt quá. Cô ấy có đôi đồng tử nhạt màu khiến ánh mắt trở nên trong veo và vì thế trông rất dễ quyến rũ.

Ánh mắt trong veo đó chợt chớp chớp.

Ngay sau đó, cô gái tóc ngắn liền cất giọng cười lạnh lạnh như tiếng chuông reo.

“Thôi, chú Muro này. Chuyện như thế thì đừng nên nói lớn tiếng chứ ạ.”

Đúng như tôi kỳ vọng, cô gái tóc ngắn chính là “Bé Nana”.

“Xin lỗi xin lỗi.” Chú Muro nói với điệu bộ trông chẳng có chút hối lỗi nào hết rồi tiếp lời.

“Tại cậu này đang tìm người yêu nên chú muốn giới thiệu cho bé Nana ấy mà.”

⁴ Luật pháp Nhật không cho phép bán rượu cho người dưới hai mươi tuổi.

“Thật sao ạ?”

Ánh mắt trong ngần của Nana chợt bùng sáng và được đong đầy bởi sự hiếu kỳ. Đó cũng là khoảnh khắc tôi bất gặp ánh mắt em ấy, trái tim tôi bất chợt nảy lên một nhịp. Mặt tôi lập tức trở nên nóng hơn. Quả thực là tôi đã bị bất ngờ. Nana thực sự rất dễ thương, nhưng em ấy quá trẻ so với tôi, với lại một cô bé đáng yêu như thế hẳn là sẽ không muốn làm quen với tôi đâu.

“Không phải, cháu không có tìm người yêu...”

Khi tôi đang bối rối định phủ nhận thì Nana đã cắt lời.

“Được thôi.”

Đột nhiên sự tĩnh lặng kéo đến. Không chỉ có chú Muro và Morio, tất cả các vị khách vốn đang nghe lén ngọn ngành cũng bất ngờ không thôi.

“Vừa nãy, em nói...?”

Morio làm mặt nhu thế không sao tin nổi.

“Được thôi ạ, mình thử hẹn hò đi anh?”

Nana đưa tay chống lên má phải, nở nụ cười với đôi má lúm đồng tiền.

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

2.

Hôm đó là một ngày mà tưởng chừng như chân tôi không chạm đất lần nào.

"Itou... ới?"

Do đang mơ màng nên tôi không nhận ra rằng có người đang gọi mình. Bất chợt bừng tỉnh, tôi quay sang hướng phát ra tiếng gọi.

Minegishi Yuuko đang đứng cạnh bàn tôi với cặp kính mắt đặc trưng, mái tóc đen dài được túm gọn lại bằng một chiếc kẹp bấm và trang phục mang tông màu be giản dị như mọi ngày.

"Em làm sao vậy?"

Nghe chị Minegishi thắc mắc hỏi, tôi cố nặn ra một nụ cười guơng.

"Không có gì đâu ạ. Em xin lỗi chị."

"Chị lại thấy có gì đó đấy. Từ sáng đến giờ trông em cứ như đang không được khỏe."

"Vậy sao ạ? Xin lỗi chị, em đã làm chị phải lo lắng rồi. Tại hôm qua em uống hơi bị quá chén thôi ạ."

Tôi cúi đầu xin lỗi, chị Minegishi tuy có vẻ chán chường nhưng nét mặt nhu yên tâm hẳn.

“Chỉ thế thôi thì tốt. Chuyện thừa kế của Sagamihara, chị đã đến Cục Tư pháp kiểm tra lại sổ đăng ký rồi.”

“Em cảm ơn chị. Chuyện đó thế nào ạ?”

“Chắc là sẽ phiền phức đấy em. Người con trai đã giao quyền cầm cố phần tài sản thừa kế cho người khác nhưng người đó lại mất rồi. Thế nên người thừa kế quyền cầm cố sẽ là con của người nhận cầm cố, nhưng người con này cũng đã chuyển chỗ ở và hiện tại không rõ nơi cư ngụ.”

Đúng là phiền phức thật. Tôi bất giác nhăn nhó mặt mày.

“Em hiểu rồi. Cảm ơn chị nhiều ạ.”

“Hay để chị thử liên lạc với những người thừa kế khác xem sao? Biết đâu lại tìm được thông tin của người thừa kế đó.”

“Thế thì tốt quá ạ.”

Tôi hiện đang làm việc tại văn phòng luật Smile tại quận Nakahara thuộc thành phố Kawasaki, tức là một nhân viên hỗ trợ tư vấn về mặt pháp lý. Văn phòng hiện đang hỗ trợ tư

³ Cầm cố tài sản là việc một bên (bên cầm cố) giao tài sản thuộc quyền sở hữu của mình cho bên kia (bên nhận cầm cố) để bảo đảm thực hiện nghĩa vụ.

 Nếu không gặp hệ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

vấn nhiều dịch vụ như điều chỉnh công nợ, yêu cầu hoàn lãi suất vượt mức thanh toán, ly hôn, thừa kế..., nhưng công việc chính yếu vẫn là đăng ký thương mại và bất động sản. Tuy khó có thể hình dung cụ thể được công việc của một văn phòng luật, nhưng nói cho dễ hiểu thì đó chính là dịch vụ làm giấy tờ thuê. Văn phòng sẽ nhận ủy thác từ khách hàng, làm các loại giấy tờ đăng ký rồi nộp thay họ. Nghe qua thì có vẻ đơn giản nhưng những trường hợp chỉ cần điền vào chỗ trống trên giấy tờ mẫu là xong quả thật rất hiếm, đặc biệt là đăng ký bất động sản. Còn thừa kế thì nhu vụ vừa rồi chẳng hạn, đó vốn là chuyện của mấy chục năm trước đây; hơn nữa người để lại tài sản cũng đã qua đời nên chẳng thể nào xác nhận được từ chính chủ chuyện ai sẽ nhận thừa kế và được thừa kế gì. Thêm vào đó, phần bất động sản thừa kế đã có người nhận cầm cố từ lâu và giờ người nhận cầm cố lại có thêm người thừa kế cầm cố. Các trường hợp quan hệ ủy quyền phức tạp thế này hoàn toàn không hiếm chút nào. Đến bước nhận thừa kế thì lại xuất hiện người nhận cầm cố được giao quyền cầm cố từ mấy chục năm về trước, gây ảnh hưởng đến việc đăng ký thủ tục. Khi có quá nhiều người liên quan phức tạp thì cần phải tiếp cận tất cả bọn họ, sau đó tính toán và điều chỉnh lại. Do không phải toàn bộ số đăng ký đều được

dữ liệu hóa nên không ít lần chúng tôi phải đến thẳng Cục Tư pháp để tự kiểm tra.

Giải thích ra thì nghe oai đấy, nhưng tôi lại không có bằng chính quy để làm một luật sư tư vấn pháp lý⁶. Tôi hiện đang vừa làm vừa học, với tư cách trợ lý, và chuẩn bị cho kỳ thi lấy chúng chỉ năm sau.

“Này, Itou!”

Tiếng rống giận dữ như làm rung động cả không gian khiến bờ vai tôi bỗng giật nảy lên. Lúc tôi quay lại thì thấy Giám đốc Miura đang lộ mặt ra từ phía sau của phòng Giám đốc mới mở được một nửa. Đôi mắt Giám đốc vốn đã hẹp dài giờ đang nheo lại trùng trùng nhìn tôi, mái tóc ché xéo cùng bộ com-lê hai hàng khuy và làn da bóng dầu đều nhu tràn đầy sức sống. Văn phòng luật này tuy mang tên Smile nhưng người đàn ông kia ngoại trừ những lúc đứng trước mặt khách hàng ra thì rất hiếm khi cười.

“Vâng, sao vậy ạ?”

“Sao với trắng cái gì! Giấy đăng ký này là sao đây!”

⁶ Luật sư ở Nhật được chia làm hai nhánh, luật sư tranh tụng và luật sư tư vấn. Sau khi tốt nghiệp Cử nhân Luật, bắt buộc phải đỗ kỳ thi pháp lý mới chính thức trở thành luật sư.

••• Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Giám đốc giận dữ ghì lấy xấp giấy cỡ A4 trên tay. Tôi lập tức đi đến chỗ Giám đốc và nhận lấy xấp tài liệu đã được ghim thành tập.

Là giấy đăng ký chuyển giao quyền sở hữu. Tại văn phòng luật Smile, toàn bộ các giấy tờ sẽ được kiểm tra lần cuối bởi Giám đốc trước khi nộp lên Cục Thuế.

“Có thiếu sót gì sao ạ?”

“Thiếu sót gì à? Thông tin của công trình bị sai rồi kìa!”

Tôi kiểm tra lại nội dung giấy tờ, nhưng do không thể nhớ kỹ chi tiết mọi thứ nên định quay về bàn mình để kiểm tra thì bị giọng nói của Giám đốc kéo lại.

“Là số khu bị sai. Cậu làm sao vậy hả? Giấy tờ thế này thì việc đăng ký sẽ bị hoãn đấy! Trong lúc đó nếu bên thứ ba mà đăng ký xong thì thân chủ của chúng ta sẽ không thể tranh chấp được. Cậu sẽ chịu trách nhiệm cho chuyện đó hả?”

Đâu phải lúc nào cũng đột nhiên xuất hiện một bên thứ ba chen ngang vào đăng ký để dằng như thế được.

Tôi im lặng nghe những câu từ mà mình đã phải nghe suốt, chờ bão qua đi thì Giám đốc giật lấy xấp giấy tờ, cuộn tròn lại rồi dùng nó đập mạnh vào đầu tôi.

“Tôi hỏi là cậu có chịu trách nhiệm không đấy!”

Cả văn phòng im phăng phắc khiến tiếng giấy đập lên đầu tôi, thú âm thanh dần dần kia, nghe như lớn hơn hẳn.

“Em xin lỗi.”

“Xin lỗi cái gì! Tôi hỏi là cậu có chịu trách nhiệm được cho tài sản của thân chủ không! Này! Sao hả? Mỗi ba mét vuông của miếng đất ấy có giá tới cả nghìn vạn đấy! Có đuổi cổ cậu thì cũng chẳng đủ mà đền được đâu! Cái thằng ngu dân này! Đồ ăn hại!”

Trong lúc bị đánh không biết bao nhiêu lần, tôi thâm thê với lòng mình rằng năm sau nhất định sẽ thi đỗ rồi rồi khỏi đây.

Thân là một trợ lý đang chờ thi, được học hỏi kinh nghiệm miễn phí lại còn được trả lương thế này nên hiển nhiên sẽ bị xem thường.

Giám đốc đỗ kỳ thi người hỗ trợ pháp lý ngay trong khi còn đang học đại học; khởi nghiệp trong độ tuổi hai mươi, ông ta đã tự mình đi đến các ngân hàng, các quỹ tín dụng và thu được những khách hàng thân thiết. Đối với người có thành tích đáng nể như vậy thì đúng ra tôi nên bày tỏ tấm

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

lòng ngưỡng mộ vô bờ bến của mình mới phải, nhưng cứ nghĩ đến chuyện Giám đốc xem cấp dưới như con tốt thì dùng xong rồi bỏ là tôi lại không tài nào cảm thấy kính trọng ông ta cho được.

Sau khi trút giận xong, Giám đốc ném xấp giấy đăng ký vừa mới hoàn thành về phía tôi.

“Làm lại đi!”

Ông ta trở về phòng Giám đốc, thô bạo đóng sập cánh cửa sau lưng.

Đống giấy tờ đăng ký rơi lất phất rải rác khắp sàn nhà.

“Thôi kệ đi. Ông ta có trả lương đủ đâu mà bảo cậu là ăn hại.”

Anh Nakamoto ngồi gần đó nhíu mày liếc về phía phòng Giám đốc. Anh ấy năm nay ba mươi chín tuổi, là một thành viên kỳ cựu của văn phòng luật Smile. Lúc tôi đột ngột đến làm việc tại văn phòng này, anh Nakamoto chính là người đã khuyên tôi rằng “Có muốn quay lưng bỏ chạy thì nhanh lên nhé!”.

Ban đầu tôi không hiểu ý của anh ấy, nhưng sau khi làm việc ở đây một tuần thì rốt cuộc tôi cũng đã hiểu ra, rằng nơi

này là một doanh nghiệp đen⁷ tuy làm về pháp luật nhưng lại coi thường bộ luật Lao động. Nhưng dù vậy, anh Nakamoto vẫn không thể “quay lưng bỏ chạy” vì phải lo cho vợ và con chờ ở nhà.

Tôi gương cười đáp lời anh Nakamoto rồi quay trở về bàn làm việc của mình.

Chị Minegishi vẫn đứng bên cạnh bàn tôi.

“Itou...”

Thấy chị Minegishi định nói gì đó, tôi liền nhẹ nhàng phẩy tay.

“Không sao đâu ạ.”

Tôi cố tình cười hề hề.

“Nhưng mà...”

“Em không sao đâu chị.”

Sau hai năm làm việc ở đây, bị la mắng quá nhiều đã giúp tôi rèn luyện nên khả năng chịu đựng. Dẫu có bị chửi mắng vô lý thế nào đi chăng nữa thì tôi cũng chỉ cảm thấy như đang xem thiên tai qua màn hình tivi.

⁷ Những doanh nghiệp có môi trường lao động khắc nghiệt, vi phạm các tiêu chuẩn lao động.

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Xin lỗi em.”

Chị Minegishi cảm thấy có lỗi vì xấp giấy đăng ký ban nãy thật ra là do chị Minegishi làm. Tuy ban đầu đó là phần việc được giao cho tôi, nhưng vì đây chỉ là giấy chuyển giao quyền sở hữu đơn giản, nhân viên lâu năm như tôi không cần phải làm nên chính tay Giám đốc đã chuyển qua cho chị Minegishi. Chắc hẳn ông ta quên rồi. Phán bác lại thì chẳng khác nào thêm dầu vào lửa nên tôi đã im lặng.

Dù sao thì kể cả ông ta có biết là mình sai thì cũng chẳng bao giờ nhận đâu.

“Không sao đâu ạ. Chị liên hệ với người thừa kế khi nãy giúp em nhé.”

Tôi định kết thúc câu chuyện ở đây nhưng chị Minegishi dường như vẫn cảm thấy rất có lỗi.

“Nhưng trước đây Itou cũng đã nhận lỗi thay cho chị. Lúc nào chị cũng làm phiền em hết...”

Đúng là tôi có bị chửi thay cho nhiều nhân viên khác thật, nhưng cũng không phải tôi cảm thấy chị Minegishi gây phiền cho mình hay gì.

“Chị đừng bận tâm ạ, em quen rồi mà.”

Anh Nakamoto đá ghế, dịch đến gần chỗ tôi, tay làm động tác như cầm chén rượu.

“Thế nào Itou, hôm nay được không?”

Có vẻ như anh ấy lo lắng cho tôi nên mới rủ đi chè chén đây mà.

“À, hôm nay em có việc rồi ạ.”

“Vậy sao, thế để lần sau nhé.”

“Vâng, để lần sau ạ.”

Lúc đó tôi chợt nhận ra ánh mắt anh Nakamoto đang nhìn xuyên qua tôi tới một nơi xa hơn, phía cửa sổ hướng ra đường lớn.

“Cô bé đó đang nhìn về phía mình kìa?”

Anh Nakamoto chỉ tay ra phía cửa sổ. Nghe vậy tôi quay lại thì hai mắt cũng trở nên tròn xoe.

“Nana...”

Sao em ấy lại ở chỗ này?

Nana nhìn thấy tôi liền vẫy hai tay như vui vẻ lắm. Em ấy khoác trên mình chiếc áo dệt ca rô màu đen và đội chiếc mũ bêrê màu tía trông rất ấm áp, thế nhưng lại mặc một

❧ Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

chiếc quần denim ngắn làm lộ ra đôi chân dài khiến tôi cũng thấy lạnh thay. Hẳn là vì tôi đã bước vào độ tuổi của một ông già rồi nên mới nghĩ vậy chăng?

“Ai thế, người quen của Irou à? Đúng là không thể xem thường cậu nhì.”

Tôi cười, định phụ họa cho nụ cười ý nhị của anh Nakamoto nhưng rốt cuộc lại chẳng biết mình làm có tốt không nữa.

3.

Chúng tôi cụng ly với đàn anh là anh Nakamoto.

“Ôi~ Đúng là quán mà anh Nakamoto chọn, ngon thật đấy.”

Nốc hết nửa vại bia, Morio sáng khoái khịt mũi nói.

“Bia thì ở đâu chẳng như nhau.”

Trước thái độ quá khích của bạn mình, tôi chỉ biết tỏ ra chán chường.

“Carpaccio⁸ đến rồi ạ.”

⁸ Món Ý được làm từ các lát thịt bò sống, cá sống... thái mỏng, rắc dầu ô liu cùng một chút chanh, để vào tủ mát và ăn trong lúc còn đang thật lạnh.

Chị Minegishi nhận lấy chiếc đĩa từ nhân viên nhà hàng rồi đặt lên bàn.

“Cái gì đây? Nhìn ngon quá! Khoan đã nào anh Morio, để em chụp hình chút đã, anh đừng ăn vội!”

Nghe Nana nói vậy, Morio liền ngưng động tác bên tay cầm nĩa.

“Vậy chị cũng chụp.”

Chị Minegishi liền lôi điện thoại ra.

“Dạo gần đây ai cũng đua nhau chụp ảnh nhì.”

Anh Nakamoto nhìn các cô gái đang chụp hình với ánh mắt xa xăm. Chị Minegishi đã chụp xong và cất điện thoại, trong khi Nana vẫn còn đang hăng say chọn bố cục.

“Anh Morio này, bị vướng nĩa của anh vào rồi, anh hạ nĩa xuống đi ạ.”

Bị phẩy tay đuổi đi, Morio tỏ vẻ bất mãn.

“Món ngon thì phải ăn ngay mới là đúng nhất.”

Morio cầu cứu anh Nakamoto nhưng anh ấy chỉ cười khố.

“Chị Yuuko có chụp lại không? Chắc là ảnh chị chụp ban nãy cũng bị vướng nĩa của anh Morio rồi đó ạ.”

 Nếu không gặp hi, đối trả như em có lẽ đã tốt hơn.

Chị Minegishi lấy điện thoại ra để xem lại ảnh ban nãy mình vừa chụp.

“Đúng là có nĩa của Morio này.”

Chị Minegishi nói rồi lại hướng máy về đĩa carpaccio lần nữa, nhưng được một lúc thì chị nghiêng đầu.

“Gần đây điện thoại của chị chụp ảnh không được tốt lắm. Cũng năm năm rồi còn gì, chị nghĩ mình nên mua máy mới thôi.”

Chị ấy nói vậy rồi cất điện thoại đi, chắc là thôi không chụp nữa.

Chỉ còn Nana là hai tay vẫn giữ chặt điện thoại, mắt đăm đăm nhìn vào màn hình mà ấn nút chụp.

Hiện chúng tôi đang ở trong một quán đồ Ý tên Natura gần ga Musashi-Kosugi thuộc tuyến Tokyu Toyoko. Ban đầu tôi đã định sẽ hẹn Nana cùng đi ăn tối, nhưng không hiểu sao Nana lại kéo theo Morio đến văn phòng tôi. Theo như Morio nói thì có vẻ như Nana đã mời cậu ta đi theo. Rồi Morio lại nói rằng có nhiều người thì vui hơn nên đã rủ cả anh Nakamoto và chị Minegishi cùng đi ăn tối.

Ban đầu tôi định ăn ở gần Shibuya, nhưng đi năm người thế này thì di chuyển không tiện nên lại quyết định

tìm nhà hàng nào đó cạnh nhà ga ở gần văn phòng, vậy là anh Nakamoto đã đặt bàn tại nhà hàng này.

“Nhưng mà bất ngờ thật đấy. Đột nhiên anh Nakamoto bảo là có cô gái nào đó nhìn lên văn phòng, không ngờ lại là Nana luôn.”

Tôi đặt vại bia lên bàn.

“Thì tại bé Nana đây nói muốn đến văn phòng để làm cho cậu bất ngờ mà.”

“Kế hoạch thành công anh nhỉ.”

Morio và Nana nhìn nhau cười.

“Hai cậu này là bạn cùng khóa à?”

Anh Nakamoto đưa tay cầm vại bia chỉ vào tôi và Morio.

“Vâng ạ.” Tôi gật đầu, Morio nói thêm vào.

“Chúng em thân nhau từ hồi cấp ba anh ạ.”

“Nhưng mà hồi cấp ba cũng đâu có khăng khít đến thế.”

Không phải tôi và Morio ghét bỏ nhau nhưng hồi ấy cũng không đặc biệt thân thiết, sau giờ học hai đứa cũng chơi với hai đám bạn riêng biệt.

● ● Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Ừ nhỉ, từ lúc học đại học mới thân nhau thật. Lúc nhập học là cậu đã bắt chuyện với tớ mà. ‘B-b-b-bạn Morio cũng học trường này sao?’.”

Nửa sau là cố tình nhại lại để trêu chọc tôi với cách thể hiện khiến người ta cực kỳ bực mình.

“Tớ đâu có nói lấp bắp thế.”

“Có mà, ánh mắt cậu lúc ấy còn bất an như một chú cún con bị bỏ rơi nữa cơ.”

Những người còn lại phá lên cười làm tôi thấy ngại khùng khiếp.

“Thì tại lúc đó tớ mới lên Tokyo, cũng chẳng có bạn bè nào.”

“Đúng là trong tình cảnh ấy mà tìm thấy bạn cấp ba thì mừng khôn xiết luôn nhỉ. Anh cũng từ quê lên nên anh hiểu.”

Anh Nakamoto gật gù nói.

“Quê anh Nakamoto là ở Touhoku ạ?”

Có lẽ do từ vựng không tốt lắm nên mặt chị Minegishi đã phon phớt hồng.

“Đúng rồi, ở Akita. Minegishi đây là...”

“Ồ Fukuoka ạ.”

“Fukuoka à, tốt đó.”

“Em và cậu này là ở Niigata.”

Morio chỉ vào tôi rồi nói, anh Nakamoto ngẩn ra.

“Anh có hỏi cậu đâu?”

“Anh đừng nói thế chứ~”

“VẬY CHỈ CÓ MÌNH EM LÀ QUÊ Ở TOKYO THÔI Ạ?”

Nana nhu bị ra rìa, em ấy nói với vẻ hụt hẫng.

“Là chỗ nào ở Tokyo thế em?” Tôi hỏi.

“Em đang ở Machida, nhưng quê thì ở Ikebukuro.”

“Ikebukuro? Đó là ở Saitama mà?” Morio nghiêm mặt nói.

“Gì chứ~”

Thấy Nana bĩu môi, anh Nakamoto lại sấn tới.

“Machida là ở Kanagawa nha em. Hóa ra Nana chỉ giả vờ là người Tokyo thôi, sự thật là em sinh ra ở Saitama và hiện đang sống ở Kanagawa chứ gì?”

“Ác quá đi! Ikebukuro với Machida là ở Tokyo mà!”

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Vài món ăn khác lại tiếp tục được mang ra, cuộc trò chuyện ngừng lại ở đó.

"Quay về chuyện chính đi nào, vậy là hai cậu này từng là bạn học."

Anh Nakamoto tay cầm khoai tây chiên chỉ vào bọn tôi.

"Thế thì sao hai cậu lại quen biết với Nana? Em là sinh viên đại học mà nhỉ?"

"Vâng ạ, em đang học năm ba."

Nana nói vậy rồi kể ra rằng bản thân hiện đang học tại một trường đại học nữ khá có tiếng. Khi nghe tên trường thì có vẻ như anh Nakamoto càng thêm nghi ngờ về việc tại sao tôi và Morio lại quen được với Nana. Anh ấy nghiêng đầu tỏ vẻ khó hiểu. Sau đó nghe Morio kể chuyện ba ngày trước xong thì cả anh Nakamoto lẫn chị Minegishi đều rất bất ngờ.

"Thế là quấy rối rồi."

Anh Nakamoto cong môi lên nói đầy hứng thú.

"Nói một cách dễ hiểu thì chính là như vậy ạ. Em đã bị anh ấy quấy rối đấy."

Nana trả lời một cách vô tư lự.

"Được đó Itou, anh phải xem lại cậu rồi."

Bị anh Nakamoto đánh vào vai, tôi cười guọng.

“Em đâu có bắt chuyện với cô ấy, với cả cuối cùng tên này lại ở đây đấy thôi. Là em bị dắt mũi đó anh.”

Thấy tôi hất cằm nhìn về phía Morio thì anh Nakamoto mới hiểu ra.

“Vây là không được rồi. Ra về lo cho bạn gái của Itou rồi lại chen vào cuộc hẹn quan trọng của hai người họ, như thế sao được?”

“Anh Nakamoto này, tình yêu là trò chơi cá lớn nuốt cá bé, mọi luật lệ đều trở nên vô dụng hết anh ạ. Nếu lợi dụng được thì đến cả bạn thân em cũng dùng luôn.”

Morio cười hí hí như đang diễn kịch.

“Đấy thấy chưa. Cậu ta là một kẻ nhu vậy đó ạ.”

Tôi chịu thua nói. Mọi người cùng nhau phá lên cười.

“Mình thử hẹn hò đi anh?”

Tôi đã bất giác chìm đắm vào mộng tưởng khi nghe Nana nói vậy ở Ichiraku Ichien. Tôi đã nghĩ đến cuộc hẹn chỉ có hai người khiến cả ngày hôm nay đều bồn chồn không yên.

Và rồi tôi chợt nghĩ, tại sao bản thân lại bất an đến vậy? Có thật là tôi không cần người yêu không? Là do tôi

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

không muốn hi sinh thời gian của mình cho người khác hay vì tôi vẫn chưa gặp được người phụ nữ nào có đủ sức hút để tôi nguyện hi sinh thời gian của mình? Những định nghĩa dân lung lay trong tôi thế nên tôi có hơi thất vọng khi thấy Morio đi cùng Nana, nhưng đồng thời tôi cũng thấy yên tâm. Không cần làm quá mọi chuyện lên để rồi phải lo lắng làm gì. Tôi đã bối rối trước hai chữ “hẹn hò” của Nana nhưng có lẽ ý em ấy chỉ là “Làm bạn với anh sao? Cũng được thôi~”.

“Chị Yuuko thì sao ạ? Chị đã có bạn trai chưa?”

Đột ngột bị Nana hỏi tới khiến chị Minegishi có chút bối rối.

“Nói mới nhớ, anh em mình chưa có dịp trò chuyện thoải mái với nhau thế này Minegishi nhỉ?”

Tay giờ cao vại bia đã rỗng về phía nhân viên, anh Nakamoto nói.

“Đúng vậy ạ. Có khi là lần đầu tiên cũng nên.”

“Từ lúc Minegishi bắt đầu làm ở chỗ bọn anh tới giờ cũng được nửa năm rồi phải không?”

“Tháng sau là vừa tròn nửa năm ạ.”

“Chị đã quen với công việc chưa ạ?”

Nghe tôi hỏi vậy, chị Minegishi đáp với một nụ cười rạng rỡ.

“Nhờ em cả đó.”

Thế nhưng nụ cười ấy đã nhanh chóng đánh lại.

“Xin lỗi Itou, chị lúc nào cũng gây phiền phức cho em.”

“Không sao đâu ạ, chị đừng bận tâm.”

“Nhưng hôm nay là lỗi của chị mà...”

“Đừng lo, không phải do lỗi làm gì đâu. Giám đốc có thù với Itou nên chuyện gì cũng đổ hết cho cậu ấy thế đấy. Không phải lỗi của Minegishi nên em đừng bận tâm nhé.”

Anh Nakamoto nhún vai rồi đưa tay nhận lấy vai bìa mới. Nana chẳng buồn quan tâm chuyện ấy mà chen vào.

“Chị Yuuko ơi, chị đã có bạn trai chưa ạ? Chị chưa có à?”

Nghe Nana hỏi với chất giọng nũng nịu, chị Minegishi như bị áp bức mà lắc đầu.

“... Chị chưa có.”

Nana tỏ ra rất bất ngờ, em ấy đưa tay lên che miệng mình.

“Đùa hả? Sao thế được ạ? Chị đẹp như vậy cơ mà.”

❧ Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Nana quay sang tìm kiếm sự đồng tình từ tôi nên tôi vội vã gật đầu.

“C-Công việc cũng bận mà, thế nên có lúc lại cảm thấy bản thân mình không cần đến bạn trai phải không ạ?”

“Sao mà dễ thế được?” Ý kiến tôi nêu lên từ quan điểm của mình ngay lập tức bị bạn học theo chủ nghĩa “Tình yêu là trên hết” bác bỏ.

“Chị Yuuko cũng nghĩ vậy à? Em không ngờ luôn ấy. Từ khi nào vậy chị?”

“Chắc khoảng... một năm trước.”

Thế rồi Morio đặt tay lên vai tôi.

“Chị thấy cậu này sao ạ?”

“Này, Morio, nói cái gì vậy hả?”

Mặc kệ tôi đang kháng cự, Morio tiếp lời.

“Tuy Koyo không phải kiểu người có thể ngay lập tức khiến người khác phải lòng, nhưng lại là kiểu càng ăn thì sẽ càng cảm thấy đậm đà, cứ như surume⁹ ấy ạ. Koyo thật sự rất tốt bụng, không nói dối cũng chưa từng phản bội ai. Em

⁹ Không mục tẩm gia vị kiểu Nhật.

nghĩ nếu yêu đương với cậu ta thì có hơi thiếu thiếu, nhưng chọn làm đối tượng kết hôn thì quá là tuyệt vời luôn đó chị.”

Chị Minegishi không biết phải phản ứng thế nào nên cứ bối rối không thôi, lại có hơi e thẹn.

“Thôi đi Morio, cậu làm chị Minegishi ngại rồi kìa.”

Nghe tôi nói vậy chị Minegishi liền huơ tay.

“K-Không có đâu.”

“Không có kìa.”

Morio nói, ánh mắt nhìn về phía tôi như trắng lười liềm nằm ngược.

“Cậu phiền quá đấy. Cứ gán ghép vô lý thế.”

Vốn dĩ hôm nay là buổi hẹn hò của tôi và Nana, sao cuối cùng lại thành thế này?

“Vô lý gì đâu. Tôi chỉ giới thiệu cậu với chị Minegishi và giờ đang chờ câu trả lời của chị ấy thôi. Chị Minegishi thấy sao ạ?”

Tôi nắm lấy ngón tay Morio đang chỉ vào mình rồi kéo xuống.

“Thôi đi, tớ giận đấy.”

••• Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Thấy tôi nghiêm nghị thể hiện rõ sự giận dữ thì lúc ấy Morio mới giơ hai tay.

“Tớ chỉ nghĩ cho cậu thôi mà.”

“Đừng có tự tiện thế.”

“Nếu tớ không làm vậy thì cậu cũng chẳng chịu làm gì đâu phải không?”

Quả nhiên là bạn lâu năm. Morio nói rất đúng.

“Thế chị Minegishi thấy sao ạ?”

“Ừm...”

Chị Minegishi đảo mắt như rang lạc. Thấy chị ấy định nói gì đó, tôi vô thức hít vào một hơi. Thực ra dù có hẹn hò hay không thì cánh đàn ông vẫn rất hứng thú với chuyện đối phương đánh giá bản thân ra sao, tuy rằng cũng có phần sợ khi phải nghe đáp án.

Nhưng người cất lời không phải chị Minegishi mà lại là anh Nakamoto.

“Itou vẫn chưa nên nghĩ tới chuyện yêu đương gì đâu. Cậu ấy phải nhanh chóng thi rồi thoát ra khỏi cái văn phòng này đã.”

“Đúng vậy ạ.”

Tôi nửa an tâm nửa lại thấy chán nản.

Nana đặt tay lên ngực mình.

“Vậy để Nana giới thiệu ai đó cho chị Yuuko nha?”

Nhu thể lời nói dối vừa bị bại lộ, chị Minegishi ngẩng mặt lên.

“Thôi được rồi em, không cần đâu.”

“Ế, tại sao ạ? Để em giới thiệu cho chị mấy người đẹp trai nha. Chị Yuuko xinh đẹp thế này hẳn là đám con trai sẽ thích lắm đó.”

“Thôi, thôi.”

Chị Minegishi cứ tiếp tục hươ tay không ngừng. Nét mặt của Nana thì như chợt nhận ra chuyện gì.

“Không lẽ chị Yuuko đã thương thầm ai đó rồi ạ?”

Khuôn mặt chị Minegishi lập tức đỏ lựng lên và cúi gằm xuống.

Ra thế, trong lòng tôi bỗng trở nên rối rắm. Chị Minegishi đã có người thương rồi, chẳng còn chỗ cho tôi chen chân nữa mặc dù ngay từ đầu tôi cũng chẳng có ý định chen chân vào hay gì.

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Em cứ kê mấy người chậm chạp này đi, tốn công tốn sức lắm, mau giới thiệu cho anh một em gái dễ thương đi nào.”

Morio đưa tay tự úng cù, Nana nhăn nhó mặt mày.

“Hả? Thôi, không được đâu.”

“Sao vậy em?”

“Sao em có thể giới thiệu cho bạn mình người mà em không ưng được chứ?”

Morio cúng hòng.

“Ôi, gắt thật đấy. Sốc toàn tập luôn.”

“Thì vì nói gì gây hiểu lầm cũng không tốt mà, em xin lỗi nha.”

Nana nhún vai như đùa cợt, Morio thất thểu gục đầu.

4.

Cởi giầy bước vào trong phòng mình, tôi tới bên giường rồi nằm ngửa ra.

Cảm giác như trần nhà đang động đậy và xộc tới trước mặt, tôi biết rằng mình đang say.

Tôi đã sống ở căn hộ cách ga Aomori tuyến JR¹⁰ mười hai phút đi bộ này từ ba năm trước. Trong căn phòng sáu chiếu là một chiếc giường đơn, bàn và chiếc tivi ba mươi hai inch. Quần áo thay ra rồi vứt đó vung vãi khắp nơi như lấp kín sàn nhà. Do tôi chẳng có hứng và cũng không có thời gian nấu ăn nên căn bếp nhỏ hẹp trong nhà vẫn sạch bong.

Tuy lúc đầu ý thức trách nhiệm buộc tôi phải thức dậy học ngay, nhưng đến giữa chừng tôi lại chống đối, rằng nếu nghỉ thêm hôm nay thôi thì cũng chẳng sao. Phó mặc có thể cho cảm giác dễ chịu lúc mơ màng ngủ, tôi nhớ lại những việc mà hôm nay mình đã làm. Đạo gần đây tôi vốn chỉ đi làm rồi về nhà nên cảm giác thật mơ hồ. Có lẽ những con người kỳ lạ và chẳng liên quan gì đến nhau kia cũng là một trong những nguyên nhân gây nên cảm giác mơ hồ này trong tôi. Tưởng như thế nào, cuối cùng cả bọn lại mở lòng với nhau và thoát nhìn như rất vui vẻ. Tôi cũng vậy, tôi đã rất vui. Lúc Morio về, cậu ta còn lặp đi lặp lại không ngớt rằng “Hôm nào đó năm người bọn mình lại gặp nhau nha!”.

¹⁰ JR là tên viết tắt của Japan Railway Group – Tập đoàn Đường sắt Nhật Bản. Hiện tại JR đang sở hữu một hệ thống đường tàu điện với tổng chiều dài khoảng hai mươi nghìn kilômét trải rộng khắp trên toàn bộ lãnh thổ Nhật Bản.

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Mà mình đúng là một thằng ngốc. Tôi tự thấy then thừng và đỏ bừng mặt.

Tôi đã cú đĩnh ninh rằng mình sẽ có một buổi hẹn hò hai người với Nana, vậy nên cả ngày hôm nay tâm tình tôi không có lúc nào yên.

Bình tĩnh lại để nghĩ thì chẳng thể nào có chuyện em ấy gặp riêng một người đàn ông mà mình chỉ vừa mới biết mặt được. Tôi vốn cũng tự nhận thức được rằng bản thân mình không có chút mị lực nào hay làm gì đáng giá để Nana làm thế, nhưng chẳng hiểu sao tâm trạng tôi vẫn cứ lằng lằng. Nghĩ vậy tôi càng cảm thấy xấu hổ hơn.

"Thế này thì tốt rồi nhỉ?"

Tôi buông ra câu độc thoại với hơi thở yếu ớt mang theo mùi cồn. Phải, thế này là tốt rồi. Chỉ mỗi chuyện đi ăn với cô gái mình vừa mới gặp chưa lâu thôi mà đã khiến tôi lằng lằng như đi tàu lượn siêu tốc. Nếu thật lòng thích ai đó thì chắc tôi sẽ chẳng học hành được mất.

"Anh Kimihiro quá tốt với người khác rồi."

Bất chợt, sâu nơi màng nhĩ tôi vọng lại tiếng của người thương đã nói lời chia tay hai năm về trước.

Vốn dĩ nguyện vọng của tôi là trở thành một luật sư. Tôi học khoa Luật ở trường đại học sau đó tiếp tục học lên cao học. Tính cẩn mẫn và thật thà của tôi có lẽ là do giáo dục tốt mà thành, nhưng việc trượt kỳ thi tu pháp quan trọng kia đã chứng minh rõ sự bất tài của tôi. Sau khi hoàn thành khóa cao học, tôi đã trượt kỳ thi tu pháp. Có vẻ như Mizuho, người yêu của tôi khi ấy, nghĩ rằng đó là do lỗi của mình. Trong lúc học và ôn thi tôi vẫn dành thời gian để ở cùng với Mizuho. Hẳn cô ấy nghĩ nếu tôi dùng thời gian đó cho việc học thì kết quả nhận được đã khác.

Không phải vậy. Dành thời gian cho Mizuho hay không là do tôi quyết định nên tôi sẽ chịu trách nhiệm. Khi tôi nói thế, không hiểu sao Mizuho lại làm vẻ mặt như đau đớn lắm.

Và rồi Mizuho đã nói với tôi lời khi nấy.

Không lâu sau đó, cô ấy nói chia tay vì đã quen người khác.

Có lẽ Mizuho rời xa tôi vì muốn tôi chuyên tâm vào chuyện học hành. Nghĩ vậy thì lại thành ra tôi tự tin về bản thân mình quá? Thế nhưng vốn dĩ cô ấy chỉ nói rằng “Em đã quen với người khác rồi” chứ không hề nói “Em đã thích một người khác rồi” hay “Em đã không còn thích anh nữa”.

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Nhưng dù thế nào thì tôi vẫn nghĩ mình là một thằng đàn ông không xứng đáng với Mizuho. Sau khi chia xa cô ấy, tôi không còn kiên trì được với kỳ thi tu pháp nên đã lập tức ứng tuyển vào văn phòng luật Smile.

Ấy thế nhưng khi thấy môi trường làm việc quá đồi tệ hại ở đó, tôi lại hướng tới việc tự lập, vậy là một lần nữa tôi học và bắt đầu ôn thi. Thế nên nếu có bị ai nói là dở hơi thì tôi cũng chịu chẳng biết phải phản bác thế nào.

Bắt đầu làm chưa được bao lâu thì tôi đã hối hận vì những giờ tăng ca và chuyện cứ bị Giám đốc hiếp đáp. Nhưng tôi vẫn không nghe theo lời anh Nakamoto mà “quay lưng bỏ chạy” vì tôi sợ, sợ rằng mình sẽ hoàn toàn ghét bỏ chính bản thân mình. Cứ như thế, tôi nhận thức được rằng mình đang bị bóc lột nhưng lại chẳng có dũng khí để mà bỏ việc. Cứ lần nào tôi than phiền về công việc là Morio lại chán nản nói: “Bỏ quách đi thôi. Chẳng hiểu sao cậu cứ bám vào cái môi trường kinh khủng đó rồi cố gắng chịu đựng làm gì. Nhờ thế nên mấy cái doanh nghiệp đen ấy mới tồn tại được đấy.”

Morio nói hoàn toàn đúng, nhưng nếu bỏ việc lúc này thì bản thân tôi sẽ không còn gì. Chỉ ít tôi vẫn mong khi rời khỏi đây mình đã có tấm bằng trong tay như một vũ khí. À không, không phải vũ khí, nói là bộ áo giáp thì đúng hơn

nhì? Nếu không có nó, kẻ nhút nhát như tôi đây sẽ chẳng thể nào có được dũng khí để mà bỏ chạy.

Bởi thế nên lúc này tôi không cần người yêu. Nếu quen bạn gái, tôi nghĩ mình sẽ lặp lại cảnh cũ như khi ở bên Mizuho mất thôi.

Tôi tự nói thế với chính mình, định kết thúc màn tự vấn tự đáp dài đằng đẳng thì chợt những lời của Nana vang lên bên tai tôi.

“Thì tại nói gì gây hiểu nhầm cũng không tốt mà.”

Nana đã nói câu đó để từ chối giới thiệu bạn gái cho Morio. Khi nghe vậy tôi thấy bất ngờ vì em ấy cũng khá thẳng thắn, song đồng thời trong lòng tôi chợt dấy lên một điều nghi hoặc. Câu nói của Nana hôm đầu tiên gặp mặt chắc không phải là lời nói gây hiểu nhầm đâu nhỉ?

“Được thôi ạ, mình hẹn hò thử đi anh?”

Một khi đã nghe qua câu nói đó thì làm gì có thằng đàn ông nào mà không trông chờ cơ chứ? Tôi biết em ấy vốn là một cô bé tinh nghịch, cũng tự nhắc nhở mình rằng không được đề cao bản thân, nhưng mà biết đâu, câu nói ấy...

“Sao thế được. Chắc lúc đó em ấy say rồi.”

 Nếu không gặp kì dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Bây giờ chắc là Nana không còn nhớ đâu.

Tôi tự cười nhạo mình rồi úp mặt vào gối trong nỗi hoang mang. Chỉ biết giả định rằng người khác thế này thế kia trong khi bản thân lại chẳng có động thái gì. Tôi đúng là một thằng đàn ông tồi tệ.

Và rồi tôi ngủ mất.

Khi thức dậy, tôi ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ. Năng rọi vào giữa các tấm rèm cửa tạo thành những vệt sáng dài.

“Ôi chết!”

Rốt cuộc là tôi đã ngủ mấy tiếng rồi? Tôi tìm điện thoại định xem lại giờ, khi vén chăn lên thì điện thoại rơi bộp xuống giường. Tôi nhìn màn hình.

Chỉ mới hơn bảy giờ, vẫn còn đủ thời gian để tắm rửa trước khi đi làm.

Còn chưa kịp yên tâm về chuyện đó, tôi đã để ý đến thông báo ở bên dưới khung đồng hồ trên điện thoại. Là thông báo của ứng dụng tin nhắn.

Nó hiển thị “*Bạn có tin nhắn mới*”.

Tôi mở tin nhắn ra xem.

“Hôm nay cảm ơn anh nhiều nha, em thấy vui lắm ạ, nhưng mà lần sau hai đứa mình hẹn hò riêng anh nhé.”

Là tin nhắn của Nana. Tôi đã đọc đi đọc lại tin nhắn ngắn một mẩu ấy không biết bao nhiêu lần.

“Lần sau, hai đứa mình...”

Hai người, hai người, hai người. Tôi nói một lúc y như mê sảng.

Vậy là không phải câu nói gây hiểu nhầm rồi.

5.

“Xong rồi, giờ về thôi nào.”

Anh Nakamoto cầm cặp bằng một tay, đứng dậy khỏi ghế của mình.

Đến giờ rồi sao? Tôi đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Trong bóng đêm khi ngày đã tàn, những ánh đèn pha đang tắt nấp qua lại.

“Itou vẫn chưa về hả?”

Các nhân viên khác vốn đã về hết, cả văn phòng chỉ còn tôi và anh Nakamoto.

 Nếu không gặp kì đãi trả như em có lẽ đã tốt hơn

“Em sắp xếp lại công việc thêm chút nữa ạ.”

“Không cần phải nghiêm túc thế đâu. Thật thà đúng là điểm tốt của Itou, nhưng thật thà quá chỉ bị người xấu như Giám đốc mình lợi dụng thôi. Cứ làm việc đúng với mức lương mình được trả rồi chảnh máng tùy thích là được.”

“Vâng. Em biết mà.” Tồi cười khó.

“Nhưng hôm nay chị Minegishi vẫn chưa quay lại nữa.”

“VẬY SAO?” Hình như anh Nakamoto chỉ vừa mới nhận ra chuyện đó.

“Minegishi đi đâu vậy?”

“Chị ấy đi tới Atsugi anh ạ. Em nhờ chị ấy đến Cục Tư pháp điều tra.”

“Cô ấy đi lúc mấy giờ thế?”

Anh Nakamoto nhìn lại đồng hồ đeo tay rồi nhướn mày.

“Em nhớ là trước mười bốn giờ thì phải.”

“Từ đây đến Cục ở Atsugi mất một tiếng rưỡi nhì. Họ sẽ đóng cửa lúc mười bảy giờ nên có điều tra gì thì lúc ấy cũng phải quay về, giờ đã hơi muộn rồi.”

“Vâng...”

Tôi lấy điện thoại ra xem giờ. Đã hai mươi giờ tối, đúng là muộn thật. Có lẽ tôi nên liên lạc với chị Minegishi.

Nhưng anh Nakamoto lại rất đổi lạc quan.

"Chắc cô ấy đi đâu đó ăn thôi. Không sao đâu, Minegishi cũng đâu phải trẻ con, Itou không cần đợi làm gì, cứ gọi cho cô ấy một tiếng là được. Chắc Minegishi có mang chìa khóa văn phòng theo đấy."

"Đúng là vậy, nhưng vốn là do em nhờ chị ấy..."

"Tinh thần trách nhiệm cao cả thật, anh đây bái phục."

Anh Nakamoto nói vậy nhưng trong bụng hẳn là đang chán tôi lắm. Anh ấy đặt tay lên vai tôi.

"Itou tốt bụng thật, nhưng đôi khi lòng tốt lại trở thành một lưỡi dao tàn khốc đấy."

Không hiểu sao chính lời nói ấy lại như một lưỡi dao đâm phập vào trái tim tôi. Anh Nakamoto thì giương môi cười.

"Đùa thôi. Anh là thi nhân mà."

Tôi liền nặn ra một nụ cười.

"Vậy anh về trước đây."

"Anh vất vả rồi ạ."

••• Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Chờ đến lúc không còn thấy bóng dáng của anh Nakamoto trong văn phòng nữa, tôi mới lôi điện thoại ra xem. Lúc này khi xem giờ tôi thấy có tin nhắn đến. Tôi vừa mở ứng dụng vừa bất giác mỉm cười.

Là tin nhắn của Nana.

"Em nghe bạn học báo phim 'Amecomi'¹¹ đang chiếu hay lắm."

Trong tin nhắn có đính kèm đường dẫn đến trang chủ của bộ phim. Đó là bộ phim chuyển thể từ nguyên tác là truyện tranh anh hùng Marvel Comics¹², trong phim có sự xuất hiện của nhiều nhân vật chính thuộc các bộ phim khác của Marvel.

Đã một tuần từ buổi nhậu nhẹt của năm con người kỳ lạ. Từ sau ngày hôm đó, tôi và Nana đã luôn nhắn tin qua lại mỗi ngày ba, bốn lần như thế này.

Nana thích takoyaki¹³. Em ấy ghét rau ngò bởi chúng có mùi y như bọ xít. Em ấy thích cún. Khi còn bé, niềm vui

¹¹ Viết tắt của "Amerika Komikkusu" trong tiếng Nhật, tức "American Comics" (truyện tranh của Mỹ).

¹² Marvel Publishing, Inc, thường được gọi là Marvel Comics hay đơn giản là Marvel, là một công ty Mỹ chuyên xuất bản truyện tranh và các phương tiện thông tin liên quan.

¹³ Món bánh chiên hình cầu của Nhật, nhân là bạch tuộc, ăn kèm cá bào cùng nước sốt.

mỗi ngày của Nana là đến thăm chú chó sống trong ngôi nhà nằm trên đường đi học. Ước mơ của em ấy là một ngày nào đó sẽ được nuôi một chú Golden Retriever¹⁴ to lớn của riêng mình. Nana không giỏi vận động nhưng lại rất giỏi chạy, hồi tiểu học còn từng được chọn đi thi chạy tiếp sức. Em ấy thích đọc sách và đọc toàn thể loại trình thám bí ẩn. Từ bé Nana đã được học piano nhưng thật ra em ấy lại thích nhạc cụ hơi, vì vậy lúc học trung học cơ sở Nana đã tham gia ban nhạc kèn đồng. Tôi khá bất ngờ khi biết em ấy giỏi việc bếp núc với sở trường là các món Nhật, nhưng khi ra ngoài ăn thì Nana sẽ gọi đồ tây. Tuy Nana không thích bị ướt nhưng em ấy lại thích mùi hương của những cơn mưa.

Nana không giỏi dậy sớm. Em ấy thích xem phim nhưng lại không biết nhiều về đạo diễn và diễn viên lắm.

Quyển sổ ghi chú sâu trong tôi cú thể ghi lại rất nhiều thú vè "em". Tuy tôi vẫn chưa biết nhiều về Nana như những người bạn thân thiết của em ấy, nhưng quá trình tìm hiểu về em từng chút một thế này lại khiến tôi thấy phấn khích không thôi.

Hiện giờ chúng tôi vẫn đang nói về chuyện xem phim. Tin nhắn ban nãy là tin trả lời cho câu hỏi "*Đạo này anh bạn*

¹⁴ Giống chó có kích thước trung bình, ưa hoạt động, rất thông minh và trung thành. Còn có tên gọi khác là chó săn môi hoặc chó tha mồi.

••• Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

quá, chẳng mấy khi đến rạp chiếu phim, không biết dạo này có phim nào thú vị không nhỉ?" của tôi. Tin nhắn này tôi đã gửi từ sáng hôm qua, thấy Nana trả lời hơi trễ, có lẽ em ấy đã đi hỏi bạn mình về chuyện này. Không biết Nana có kể về tôi với người bạn đó không? Em ấy đã giải thích với người ta như thế nào về mối quan hệ với tôi? Người bạn đó là nam hay nữ? Giới thiệu phim của Amecommi thì chắc là nam chẳng?

"Mình cùng đi xem phim đó không em?"

Tôi nhập rồi xóa xóa rồi nhập, lặp đi lặp lại mấy lần cuối cùng là ra đoạn tin nhắn ấy, nhưng tôi cứ lưỡng lự mãi không ấn nút gửi. Thế này thì có khác nào rủ Nana đi hẹn hò đâu? Mà không, tôi vốn đã định hẹn hò cùng Nana từ lần trước nhưng kết quả là cả đám năm người kéo nhau đi nhậu xong rồi về nhà. Hửn em ấy không mời Morio theo chỉ để đến văn phòng gây bất ngờ cho tôi đâu nhỉ? Em ấy làm thế để dùng Morio làm lá chắn nhằm không phải gặp riêng tôi chẳng? Thế nhưng sau đó tôi lại nhận được tin nhắn "Hai đứa mình lại đi chơi nha anh~" từ Nana. Phải chăng đó chỉ là phép tắc xã giao rất bình thường và tôi không nên để tâm quá nhiều?

Nhưng với Nana thì câu "Hai đứa mình lại đi chơi nha anh" mang hàm nghĩa đến mức nào chú? Có phụ nữ có thể dễ dàng đi nhậu nhẹt với bạn khác giới thì cũng có phụ nữ cảnh

giác với những buổi gặp riêng. Nana là kiểu phụ nữ nào nhỉ? Nếu là kiểu thứ nhất thì tôi để tâm đủ điều thế này chẳng khác gì một đứa ngốc. Còn nếu là kiểu còn lại thì lời mời ấy sẽ mang một ý nghĩa rất quan trọng. Nhưng nếu bản thân tin nhắn "*Hai đứa mình lại đi chơi nha anh*" kia chỉ đơn thuần là phép tắc xã giao... thì tôi quả đúng là một tên hề đang hiểu lầm trăm trọng. Biết đâu Nana gửi những tin nhắn vu vơ đó tới tôi mỗi ngày chỉ để nói xa khoảng cách với tôi rồi kết thúc mối quan hệ này cũng nên. Nhưng mối quan hệ này liệu có phải là thứ mà tôi phải luôn nỗ lực duy trì? Nếu tôi duy trì nó thì điều đang chờ đợi tôi phía trước sẽ là gì? Tình bạn? Loại tình bạn mà mỗi ngày đều trao đổi tin nhắn với nhau nhưng lại không gặp riêng là thế nào cơ chứ?

Lúc tôi đang bước sâu vào trong mê cung của ý nghĩ thì cửa ra vào mở ra, có tiếng của chị Minegishi vọng tới.

"Chị về rồi đây."

"Mừng chị về ạ."

Tôi lập tức hạ tay cầm điện thoại xuống và nó nụ cười. Len lén nhìn xuống điện thoại đang cầm trên tay thì tôi nhận ra rằng mình đã lỡ bấm gửi mất rồi. Hơn nữa ngay sau đó dấu "đã xem" cũng đã xuất hiện.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

“Ồi!”

“Hà? Sao vậy em?”

Do tôi đột ngột thét lên làm chị Minegishi thấy bất ngờ lắm.

“Xin lỗi chị. Không có gì đâu ạ.”

Lỡ gửi rồi thì cũng chẳng còn cách nào khác. Tôi cho điện thoại vào trong túi mình. Chị Minegishi đang cầm một chiếc túi ni-lông trên tay.

“Cái đó là gì vậy ạ?”

“Bánh chiffon¹⁵. Chị nghĩ chắc Itou đói rồi nên đã ghé vào Grand Tree mua đó.”

Grand Tree là một trung tâm thương mại cỡ lớn nằm trước ga Musashi-Kosugi.

“Em cảm ơn chị. Chị không cần quan tâm em như vậy đâu ạ.”

Đúng là tôi đang đói, nhưng nếu quan tâm tôi thật thì tôi mong là chị không đi la cà để tôi được về nhà sớm thì tốt hơn.

¹⁵ Bánh bông lan nhưng sử dụng dầu thực vật thay cho bơ, bánh rất nhẹ.

Nhưng chị ấy đã có lòng thì tôi cũng không nên nói ra lời phàn nàn.

“Chị pha cà phê nhé.”

“Thôi, không cần phiền chị vậy đâu ạ.”

Nếu chị còn làm thế thì tôi sẽ phải về trễ hơn nữa.

“Ăn bánh chiffon mà không có đồ uống thì sao được chứ.”

Chị Minegishi vừa ngậm nga vừa biến mất vào phòng trà nước.

Ôi trời, vậy là phải về trễ thêm một chút rồi à.

Tôi lấy điện thoại ra xem thì thấy Nana vẫn chưa trả lời. Hay là tôi báo với em ấy rằng mình nhầm nhầm, hoặc lấy lý do là mình lỡ lời để em ấy bỏ qua nhỉ? Không, thế thì khó coi quá. Cách tốt nhất mà tôi có thể nghĩ ra được lúc này chính là cứ yên lặng và ngoan ngoãn chờ đợi.

Thế là để tin nhắn chi hiện chữ đã xem mà không có hồi âm qua một bên, tôi ăn bánh chiffon cùng với chị Minegishi.

“Um, ngon quá.”

Chị Minegishi ngậm một miếng lớn bánh chiffon, mắt nheo lại như đang hạnh phúc lắm. Tôi cũng dùng nĩa xắt một miếng bánh rồi đưa lên miệng.

 Nếu không gặp kì đãi trà như em có lẽ đã tốt hơn

“Ngon quá ạ.”

“Thấy chưa? Tại bánh chiffon này ngon lắm nên chị vẫn luôn muốn mua cho Itou ăn.”

“Cho em sao ạ?”

Tôi bất ngờ. Tôi đã từng nói với chị Minegishi là mình thích ăn đồ ngọt à?

“Không có ý gì sâu xa đâu em, tại nó ngon thôi.”

Chị Minegishi phẩy tay rồi nâng cốc cà phê lên.

Tại sao chị Minegishi lại muốn cho tôi ăn món ngon nhỉ? Tôi hoàn toàn không hiểu, nhưng chị ấy đã ra vẻ như không có gì rồi nên tôi cũng thôi không hỏi thêm nữa.

“Xin lỗi em nha, chị về muộn quá. Cảm ơn em vì đã đợi chị.”

“Không sao đâu ạ, cũng do em nhờ chị mà.”

Nếu phải xin lỗi thế thì chị về sớm hơn giúp em là tốt rồi ạ.

“Chị lúc nào cũng gây phiền toái cho Itou cả, nhưng chị biết ơn em lắm.”

“Không có gì đâu chị. Em cũng được chị giúp đỡ nhiều. Em rất cảm kích chị đấy ạ.”

“Em tốt thật đó.”

“À không, không đâu ạ... Em bình thường thôi chị.”

Không hiểu sao tôi lại thấy gương mặt chín cả mặt, vô thức đưa tay lên gãi gãi sau đầu.

“Itou tốt thật mà.”

Chị Minegishi nhấn mạnh, đôi mắt chị sụp xuống trông buồn buồn.

“Thường thì đàn ông sẽ không tốt vậy đâu.”

Trong lời chị ấy vừa nói như chứa chan cảm xúc khiến cho bầu không khí bỗng chốc trở nên úy mị.

Mình phải nói gì đó để thay đổi bầu không khí thôi. Tôi nghĩ vậy và định tìm kiếm chủ đề khác, nhưng tôi lại không phải kiểu giỏi giao tiếp đến mức có thể ngay lập tức nghĩ ra được luôn.

Người mở lời trước là chị Minegishi.

“Chị đã làm một chuyện bất chính.”

Tại sao lại nói về chuyện này chứ?

Tôi lúng túng, suy nghĩ không biết nên để lại chiếc nĩa xuống đĩa bánh hay tiếp tục đưa nó lên miệng mình.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Cuối cùng tôi bỏ nĩa xuống. Chắc là chị ấy muốn nói chuyện gì đấy quan trọng, trong lúc như vậy mà tôi lại ngồm ngoàm bánh chiffon trong miệng thì có hơi thất lễ.

“Không phải là chị đang làm chuyện đó đúng không ạ?”

Thứ đầu tiên hiện lên trong đầu tôi là khuôn mặt của Giám đốc Miura.

Hình như lúc Nana hỏi khi cả bọn đi nhậu, chị Minegishi đã trả lời rằng mình tuy chưa có người yêu nhưng có người trong lòng rồi thì phải. Khi ấy chị Minegishi không muốn trả lời do đó là người quen chăng? Tôi đã nghĩ vậy nhưng lại không biết phải đối đáp ra sao cho đúng với chủ đề này.

Chị Minegishi lắc đầu.

“Không phải. Chuyện này đã kết thúc hơn sáu năm trước rồi em.”

Gì chú. Ra vậy.

Chị Minegishi nở một nụ cười trào phúng.

“Anh ấy là cấp trên trong công ty đầu tiên mà chị vào làm khi vừa mới tốt nghiệp. Anh ấy rất giỏi, luôn theo sát giúp đỡ và làm chỗ dựa cho chị, thế là chị đã bị thu hút bởi

hình bóng đó từ lúc nào không hay. Ban đầu anh ấy nói rằng sẽ chia tay vợ để ở với chị, nhưng làm sao mà giữ gìn một lời hứa như vậy được em nhỉ. Hơn nữa anh ấy còn có một cô con gái mà anh rất mực yêu thương. Hình như lúc đó cô bé học trung học cơ sở thì phải. Sau khi vợ anh ấy biết được chuyện ngoại tình liền làm khó chị, lan truyền tin đồn khắp công ty. Anh ấy vốn luôn dịu dàng với chị sau chuyện này cũng liền thay tâm đổi tính, trở nên vô cùng lạnh lùng. Kết quả là chị bị Trưởng phòng gọi lên, buộc chị phải tự nguyện thôi việc.”

“Tàn nhẫn quá.”

Nếu đưa ra pháp luật thì người vợ hoàn toàn có thể đòi bồi thường từ phía chị Minegishi vì đã khiến cho chồng mình ngoại tình. Nhưng làm chị ấy bị đuổi việc thì có hơi quá mức rồi.

“Nghe Nana nói rằng sẽ giới thiệu bạn trai cho chị, chị rất vui vì tấm lòng của em ấy nhưng lại cảm thấy không thể nào tin tưởng vào đàn ông được nữa. Chị sợ phải thân thiết với người khác nên từ lúc nghỉ việc ở công ty đó đến giờ, chị cứ đi làm thêm suốt.”

“Ra là vậy ạ.”

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Vết thương từ chuyện tình bất chính đó đến giờ vẫn chưa lành lại. Chị Minegishi chỉ hơn tôi có một tuổi mà thôi. Đúng là mỗi mảnh đời đều thật khác nhau.

“Nhưng chị nghĩ rằng chị có thể tin tưởng Itou. Chị tin em là một người tốt thật sự chứ không phải chỉ ra vẻ bên ngoài.”

“Chị nói thế em vui lắm, nhưng chị đề cao em rồi đấy ạ.”

Tôi thấy tay, miệng cười gượng gạo. Chị Minegishi nói quá về tôi rồi, thật lòng thì như vậy khiến tôi thấy có chút nặng nề bởi vì chị ấy cũng đã có người mình thích...

Thế nhưng chị Minegishi lắc đầu.

“Không đâu. Không hề đâu. Itou rất dịu dàng. Em đã giúp chị rất nhiều, còn bao che cho chị. Thế nên chị đã tin, tin rằng em sẽ không bao giờ phản bội chị.”

Cảm nhận được sức nặng của lời nói ấy, tôi thấy hai má mình như đông cứng lại.

“Em cảm ơn chị. Em mong là chị sẽ có tình yêu mới đơm hoa kết quả.”

Thế rồi biểu tình trên mặt chị Minegishi như chợt bùng sáng.

“Em nghĩ vậy thật sao?”

“Đương nhiên rồi ạ. Mong muốn đồng nghiệp của mình hạnh phúc là chuyện hiển nhiên mà chị. Em sẽ ủng hộ chị.”

Thấy diễn biến câu chuyện có hơi kỳ quặc, tôi đã thủ nhấn mạnh vào hai chữ “đồng nghiệp” nhưng có vẻ nhu không có tác dụng gì.

“Vui quá, cảm ơn em. Không ngờ là Kimihiro lại nghĩ nhu vậy về chị...”

Nghĩ nhu vậy là nghĩ thế nào?

Mà vừa nãy chị Minegishi vừa mới gọi tên tôi đấy sao?

Không biết phải bày ra tâm trạng gì cho đúng, thôi thì tôi coi nhu mình chưa từng nghe qua vậy. Tôi động nĩa, định ăn nhanh chiếc bánh chiffon rồi về.

Lúc tôi ăn xong miếng cuối cùng, chị Minegishi chột “A” lên một tiếng nhu nhớ ra chuyện gì rồi chắp hai tay trước mặt.

“Sao vậy chị?”

“Không phải chuyện gì to tát đâu, nhưng...”

Chị đứng dậy khỏi ghế, lục lọi trong cặp xách của mình, lấy ra thứ gì đó trông nhu tấm vé rồi chìa ra cho tôi xem.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

“Gì vậy ạ?”

“Chị vô tình có được thôi. Vé xem phim ấy mà. Coi như quà cảm ơn và cũng là lời xin lỗi vì đã luôn gây phiền phức cho em. Nếu được thì... Mình cùng đi xem phim em nhé?”

Nhìn những dòng chữ in trên vé xem phim, tôi nhất thời ngây ra.

Đó chính là vé xem bộ phim mà tôi đã mời Nana khi nãy.

6.

Từ điện thoại vang tới tiếng cười sảng sặc.

Tôi để điện thoại ra xa khỏi mặt mình, đợi cho Morio ngưng cười, tắt tiếng tivi này giờ khiến đầu mình nhức ong ong rồi leo lên trên giường ngồi xếp bằng.

Khi không còn nghe thấy tiếng cười nữa tôi mới lại áp điện thoại lên tai.

“Xin lỗi, xin lỗi, tại tớ thấy chuyện này hơi buồn cười.”

“Hơi gì chú. Cậu cười nhiều lắm luôn đấy.”

“Nhưng mà tốt quá còn gì, tớ an tâm rồi. Cuối cùng thì đời cậu cũng nở hoa.”

“Nó hoa gì chứ...”

“Cậu mà bảo không có thì sẽ bị những người thật sự không có xiên chết ngay đấy, đừng có than.”

Đúng là không chừng tôi sẽ bị xiên thật.

“Nhưng lúc này tớ chưa có ý định quen bạn gái.”

“Vậy thì định chừng nào mới có?”

“Thì sau khi lấy được bằng tu pháp, rồi có thể ra riêng và làm việc độc lập.”

“Ra riêng với độc lập gì?”

“Thì mở văn phòng chứ sao?”

“Tớ không rõ nhưng một nhân viên tu pháp có thể dễ dàng khởi nghiệp thế à? Vừa mở văn phòng một cái là khách hàng sẽ điên cuồng kéo đến nuốm nược ngay hả?”

“Sao mà dễ thế được?”

“Vậy thì giả dụ sắp tới cậu thi đỗ, nhận được bằng và khởi nghiệp thành công đi, tớ đảm bảo lúc đó cậu sẽ lại lấy có là công việc chưa đi vào quỹ đạo nên chưa cần có bạn gái.”

Nghe lời tuyên bố chắc nịch ấy, tôi khẽ rên lên một tiếng dây ngán ngấm. Đúng là bạn quen lâu năm có khác,

••• Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

toàn chọc trúng chỗ đau của tôi khiến tôi không cách nào phủ nhận.

“Biết đâu năm hay mười năm nữa cậu sẽ muốn có bạn gái thì sao? Nhưng nếu cậu nghĩ tới lúc đó vẫn còn có cô nào muốn hẹn hò với cậu thì cậu cũng hơi tự cao rồi đấy. Nếu cậu là kiểu không ngại xông tới bày tỏ tình cảm với người con gái mình thích thì may ra còn, nhưng nếu vậy thật thì hiện tại cậu cũng đã không còn chỗ đến thế này rồi.”

Đúng là toàn nhắm vào điểm yếu của tôi mà nói.

Tôi chỉ đành cay cú thốt ra lời của kẻ thua cuộc.

“Thì vẫn chưa nói là sẽ hẹn hò hay gì mà, đâu cần phải lo lắng sớm thế.”

“Cậu cứ nghĩ vậy rồi thoải mái đi chơi với con gái là tốt rồi.”

“Gì vậy... Có ý gì đây.”

“Thì nếu Koyo là kiểu có thể dễ dàng đi chơi với con gái thì đã chẳng cần phải gọi tớ làm gì, đúng không?”

Bị nói trúng tim đen khiến tôi chẳng thể thốt lên được tiếng nào.

Morio phụt cười.

“Nhưng mà không ngờ lại cùng một phim luôn mới ghê.”

Đúng vậy, sau khi tôi nhận lời chị Minegishi do không cách nào từ chối thì trên đường về nhà, Nana đã nhắn tin trả lời lúc tôi đang trên tàu điện ngầm.

“Ồ dề! Mình đi thôi anh!”

Câu chữ nhẹ như không. Tôi vẫn nhớ cảm giác nơi lồng ngực mình kích động và hưng phấn không thôi như thế nào, ngay sau đó tôi nhắn tin với Morio rằng tôi muốn lập tức nói chuyện với cậu ta.

“Thì cứ đi thôi. Nói với đối phương rằng mình đã xem rồi thì đúng là thất lễ thật nên tốt nhất là cậu đừng có nói rằng mình đã xem tới lần thứ hai.”

“Thế được không đó?”

“Này Koyo, cậu có phải là học sinh tiểu học đâu. Không phải lúc nào nói thật cũng tốt. Đôi lúc chúng ta cần đến những lời nói dối thiện chí mà.”

“Ừm. Tôi biết, nhưng...”

“Còn lẩn tẩn gì nữa?”

“Khó giải thích sao ấy...”

Phải nói thế nào đây? Tôi thấy khó chịu ghê.

●● Nếu không gặp hi đối trả như em có lẽ đã tốt hơn

“Tớ làm vậy có được không? Tớ đã lỡ mời Nana rồi, cũng không từ chối chị Minegishi được.”

“Thì có gì đâu.”

Có lẽ do bắt đầu thấy phiền nên câu trả lời của Morio cũng trở nên bất cần.

“Đừng có trả lời qua quýt thế chứ.”

“Vì cậu làm quá mọi chuyện lên đấy. Chỉ có mỗi việc đi xem phim với con gái thôi mà một đứa hai mươi tám tuổi như cậu cú làm âm ỉ hết cả lên. Cậu nghĩ đó là bắt cá hai tay à? Cậu vẫn chưa hẹn hò với ai cả, cũng chẳng biết hai người đó có thích cậu hay không. Cậu quá để ý tới việc có lỗi với con gái rồi đấy Koyo ạ. Có khi Nana hay Yuuko cũng chẳng xem trọng việc đi xem phim với cậu tới mức ấy đâu.”

“Vậy à.”

“Chứ sao nữa. Thế tớ hỏi cậu nhé, giả sử Nana đi xem phim với cậu rồi một tuần sau đó lại đi xem phim với một người đàn ông khác, nếu biết chuyện này cậu sẽ thấy sao?”

“Tớ chẳng thấy sao hết. Chỉ là đi xem phim thôi mà.”

Chắc vậy. À không, thật ra thì tôi cũng không rõ nữa. Có khi tôi đã lánh khỏi tình yêu quá xa rồi.

“Thấy chưa.” Nhưng Morio đắc ý nói.

“Nếu cậu nghĩ vậy thì đối phương cũng nghĩ thế. Vẫn chưa phải là mối quan hệ có thể ghen tuông hay gì nên cậu cứ làm những điều mình thích. Hay là cậu nghĩ phụ nữ xung quanh mê cậu như điều đó? Với khuôn mặt đó á?”

“Nói tới chuyện mặt mũi thì có hơi thừa rồi đấy.”

Tuy cãi lại Morio nhưng tôi đã thấy nhẹ nhõm hơn hẳn. Có lẽ tôi đã quá đặt nặng chuyện đó cũng nên.

“Tớ biết rồi. Tớ sẽ đi.”

“Ừ. Vậy nhé. Tớ đã tư vấn cho cậu tới đây rồi nên xong xuôi nhớ báo cáo lại đấy.”

“Rõ.”

“Thế nhá.”

“Morio này.” Nghe tiếng nói như đang xa dần, tôi cất tiếng gọi.

“Sao đấy?”

“Ừm... Cậu không sao thật chứ? Nếu tớ thân thiết với Nana ấy?”

Sau khi im lặng trong chốc lát, Morio nói.

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Cậu lại làm quá mọi chuyện lên rồi đó.”

Khi tiếng cười ngạo nghễ vang lên cũng là lúc cuộc điện thoại tắt ngúm.

7.

Năm ngày sau.

Tôi băng qua giao lộ Shibuya, vào TSUTAYA¹⁶ thì thấy ngay Nana đang đứng bên một quầy hàng. Em ấy mặc quần jean cùng áo khoác phao bóng bẩy, trên đầu đội mũ len có đính bông tròn, phong cách phối quần áo luôn căng tràn sức trẻ như thường lệ khiến tôi bất giác chùn chân. Tôi mặc một chiếc quần chinos¹⁷ và áo khoác dạng vest, kiểu trang phục thường thấy của một nhân viên văn phòng vào ngày nghỉ.

Nana đeo tai nghe, nét mặt đắm chiều như đang đắm chìm vào trong âm nhạc. Hình như em ấy đang nghe thử CD. Tôi đi vòng qua quầy hàng rồi đến sau lưng Nana. Đó là đĩa nhạc mới phát hành của một nghệ sĩ nào đấy mà tôi không biết, quầy trưng bày trông bắt mắt được trang trí bởi các bảng

¹⁶ Chuỗi cửa hàng bán sách và cho thuê băng đĩa ở Nhật.

¹⁷ Quần vải dệt chéo với mật độ cotton dày.

hiệu và giấy POP¹⁸. Có hai máy nghe thử ở quầy, một máy còn lại ở phía sau Nana. Đúng bên chỗ máy nghe thử còn lại là một cặp đôi trẻ đang đối tai nghe tới lui để cùng nhau nghe CD.

Chốc lát sau cặp đôi ấy đi mất. Tôi chợt nổi hứng muốn đùa nghịch nên đến đứng trước chỗ máy nghe thử còn lại. Tôi giả vờ mang tai nghe lên rồi len lén nhìn về phía Nana. Nana từ tốn gật đầu theo nhịp và cảm nhận âm nhạc. Em ấy hoàn toàn không nhận ra tôi còn tôi thì chợt nhận ra rằng hàng mi thỉnh thoảng lại chớp chớp ấy của em rất dài. Tôi không biết đó là do tự nhiên hay do trang điểm.

Nana có hàng mi rất dài. Cùng lúc với việc cuốn sổ trong tôi ghi nhận thêm một "Nana" mới như thế, sâu trong lồng ngực tôi như bị bóp nghẹn.

Tay đặt trên tai nghe, tôi đang khẽ ngẩng nhìn góc nghiêng của em ấy một lúc thì Nana liếc sang tôi với ánh mắt phiền toái như muốn nói "Sao lại nhìn tôi chằm chằm như thế, gớm quá" vậy.

Nhưng ngay sau đó, em ấy bất ngờ nhìn sang tôi thêm một lần nữa.

¹⁸ *Point Of Purchase advertising*, một cách quảng cáo sản phẩm, là một mảnh giấy nhỏ viết (thường là viết tay) thông tin đặc điểm của sản phẩm một cách bắt mắt được trưng bày cạnh sản phẩm.

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Nana nhanh chóng tháo tai nghe ra và đặt tay lên ngực mình.

“Hết hồn luôn.”

“Đâu cần phải bất ngờ thế chứ.”

Tôi nói, bản thân thấy hài lòng vì phản ứng của Nana.

“Nhưng còn ba mươi phút nữa mới đến giờ hẹn mà.”

Chi ở nhà đợi thôi làm tôi không tài nào bình tĩnh được, vậy nên tôi quyết định đến sớm và rồi bắt gặp Nana đã tới đây. Không lẽ Nana cũng cảm thấy giống tôi? Hay chắc là tôi lại tự đề cao bản thân mình quá mức nữa rồi?

“Em nghe bài gì thế? Của ban nhạc nào vậy?”

Độc là “FUNKIST¹⁹” à? Trên poster trang trí ở máy nghe thủ là hình của nhóm bốn người đàn ông đang tạo dáng.

“Em cũng chẳng biết. Chắc mấy người này là ban nhạc nào đấy thì phải? Đang rảnh rồi nên em nghe thủ để giết thời gian thôi.”

Nana cất tai nghe lên giá, nói “Đi thôi anh” sau đó cất bước.

Tôi đuổi theo Nana rồi đi bên cạnh em.

¹⁹ Một nhóm nhạc Rock của Nhật, hoạt động từ năm 2001 với sự góp mặt của sáu thành viên.

“Phim chiếu lúc mấy giờ vậy ạ?”

Nana nhìn lên tôi.

“Muời lăm giờ ba mươi. Anh đặt vé trên mạng rồi nên cú đi thẳng vào là được.”

Đi cùng nhau thế này mới thấy thân hình em ấy thật nhỏ nhắn. Tôi viết thêm vào cuốn sổ ghi chú trong đầu.

“Anh chọn ghế nào?”

“Hàng sau cùng, ở chính giữa.”

“Lựa chọn rất đúng đấy anh Koyo. Khi đi xem phim một mình lúc nào em cũng chọn hàng ghế sau.”

“Em từng đi xem phim một mình sao?”

Tôi thật không ngờ vì thoạt nhìn em ấy giống một người lúc nào cũng có rất nhiều bạn bè vây quanh. Sự thật này nên được viết vào sổ.

Sau đó Nana lè lưỡi đáp.

“Xin lỗi anh, em nói vậy thôi. Em muốn thử đi xem phim một mình nên trước đây từng đi một lần duy nhất.”

“Một lần thôi à?”

“Vâng ạ, có đúng một lần.”

 Nếu không gặp kẻ đôi tra như em có lẽ đã tốt hơn.

Viết vào sổ rằng em ấy có sở thích đi xem phim một mình chắc có hơi nhanh rồi.

Vì từ giờ đến lúc chiếu phim vẫn còn thời gian nên chúng tôi quyết định đi uống cà phê.

“Mà đúng là ở Shibuya này đông đúc thật.”

Tôi định tránh khỏi dòng người đang sấn đến từ phía trước nhưng như vậy lại bị cách xa ra khỏi Nana. Tôi vội vã đuổi theo em ấy.

“Anh không hay đến Shibuya à?”

“Ừ, sau khi học xong đại học anh không hay đến đây nữa. Mỗi buổi nhậu nhẹt của câu lạc bộ thường tổ chức ở Shibuya.”

“Là chuyện từ mấy năm trước thế anh?”

“Chắc khoảng bảy, tám năm gì đó.”

Tôi đáp, đồng thời chợt nhận ra khoảng cách về tuổi tác giữa mình và Nana. Không biết người ngoài nhìn vào có thấy chúng tôi hợp nhau không nhỉ? Chắc không đến mức bị nhầm thành bố con đâu nhưng tôi không thích bị xem như mấy cặp đôi quan hệ kiểu kiểm soát.

“Vậy không lẽ đây là lần đầu anh đến Shibuya kể từ khi nhà ga tuyến Toyoko được chuyển xuống dưới lòng đất à?”

“Ừ, anh bị bắt ngờ luôn, phải tốn khối thời gian mới lên được tới mặt đất đấy. Có hơi bất tiện nhỉ?”

“Bạn em hay đi học bằng tuyến Toyoko cũng nói như thế.”

Nana vào một quán nước có tên L'Occitane Cafe ở mặt tiền giao lộ Shibuya. Khách hàng ngồi trong quán phần lớn là nữ, quán nước này được bày trí tinh tế, có mùi hương rất thơm cùng bầu không khí khiến người ta thấy hơi e dè.

Sau khi đợi qua vài lượt khách đã đến trước đó, độ mười lăm phút sau tôi và Nana tới ngồi tại bàn nhìn xuống giao lộ. Lúc chúng tôi ngồi vào ghế thì đèn tín hiệu cũng vừa chuyển xanh, người người túa ra tràn khắp những vạch trắng trên đường.

“Ồi, nhìn lại mới thấy nhiều người kinh khủng.”

Tôi giả vờ như đang huyết sáo, Nana nói.

“Trông như rác vậy.”

“‘*Laputa*’ à?”

Em ấy đang nhại lại câu nói nổi tiếng “Nhìn đi, con người cứ như rác rưởi vậy” của Đại tá Muska, vai phản diện trong bộ phim “*Laputa - Lâu đài trên không*”?

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

“Ồ may quá, anh nhận ra kìa.”

Nana cười vui vẻ.

“À không, trong chốc lát anh cũng chợt nghĩ ‘Cô bé này nguy hiểm phết’ đó chú.”

“Hắn là thế ạ. Vừa nãy anh làm mặt hoảng lắm mà, kiểu ‘Chết mình rồi’ ấy.”

Cả hai chúng tôi cùng nhau phì cười.

“Em thích phim của Miyazaki²⁰ lắm à?”

“Ai có thể ghét được phim của Miyazaki chú ạ?”

Nana thích phim của Miyazaki. Tôi ghi chú lại vào trong sổ.

“Anh thì thích đấy, nhưng chắc cũng sẽ có người không thích mà.”

Tôi nói vậy dù thật ra bản thân chỉ mới xem mỗi phim “Laputa” thôi. Trong bầu không khí như thế này tất nhiên là không nên nói thật rồi.

“Anh thích phim nào của Miyazaki ạ?”

²⁰ Miyazaki Hayao, đạo diễn của bộ phim hoạt hình “Tenku no Shiro Rapyuta” (Laputa - Lâu đài trên không). Không chỉ Nhật Bản, ông còn được phía quốc tế ca ngợi là một trong những nhà làm phim vĩ đại nhất.

Ôi trời, đáng lẽ ra tôi không nên nói dối.

“Ừm...”

Tôi nghĩ ngợi một lúc.

“Chắc là ‘*Totoro*²¹’.”

Phim này thì tôi có biết chút đỉnh. Có Totoro và xe buýt mèo, với thú sinh vật đen sì trông mềm mềm tên là gì ấy nhỉ?

“Thật ạ?”

Nhìn thấy vẻ mặt bất ngờ của Nana làm tôi nghĩ bản thân mình chọn phim này chắc có hơi bị trẻ con quá.

“Em cũng thế! Em thích ‘*Totoro*’ lắm luôn! Em còn có cả gấu bông Totoro nữa đấy!”

“Vậy sao?”

“Vâng. Cả hai đứa mình cùng thích ‘*Totoro*’, thật tình cò quá anh nhỉ?”

“Chắc là thế.”

Thực ra tôi nghĩ với bộ phim quốc dân nổi tiếng đến vậy thì chắc cũng không mấy tình cò như Nana nói đâu. Với lại

²¹ *Tonari no Totoro* (Hàng xóm của tôi là Totoro), một bộ phim hoạt hình nổi tiếng cũng do Miyazaki Hayao phụ trách kịch bản và đạo diễn.

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

tôi chưa từng xem “Totoro” lần nào. Thôi thì trước mắt, lúc về tôi nên ghé sang tiệm thuê băng đĩa và thuê DVD “Totoro” xem vậy.

Nhân viên đến đưa chúng tôi menu để chọn món, tôi gọi cà phê còn Nana gọi trà hoa hồng. Sau khi nhân viên rời đi, tôi nhỏ giọng nói với Nana.

“Chỗ này cũng đắt phết nhỉ?”

Lúc nhìn thực đơn, tôi thấy chỉ đồ uống không thôi mà đã gần một nghìn yên rồi.

“Do ở đây phục vụ nước trong ấm nên uống được cỡ hai tách đó anh.”

“Vậy à.”

Nếu uống được hai tách thì chia nửa giá tiền, xem nhu hợp lý. Khi tôi hiểu được cũng là lúc chợt ngộ ra một chuyện.

“Mà khoan đã, từ giờ tới lúc chiếu phim chỉ còn khoảng hai mươi phút thôi đó.”

Không biết món sẽ lên trong vòng bao lâu, nhưng trong quán đang đông nghịt thế này thì chắc cũng phải mất chừng một lúc. Có lẽ chúng tôi không kịp uống hết hai tách ấy rồi.

Quả nhiên, lúc cà phê và trà hoa hồng được bày lên trước mặt chúng tôi thì thời gian tới giờ chiếu phim chỉ còn lại mười phút.

Trước mắt chúng tôi có thể uống hết một tách, nhưng đến tách thứ hai thì hơi khó.

“Thôi cú đi vậy.”

Nana lắc đầu phản đối lời đề nghị của tôi, em ấy rót thêm trà hoa hồng vào tách.

“Không được đâu. Nếu đi bây giờ coi như giá một tách tận chín trăm yên đấy, uống hết thì chỉ tầm bốn trăm yên thôi.”

Nana vội vã nâng cốc lên miệng, nhưng có lẽ vì không giỏi uống đồ nóng nên em ấy mím môi với vè mặt nhu thấy nóng lắm.

Tôi phì cười vì dáng vẻ quá cảm động rất đáng yêu ấy của Nana, thế là bị em chỉ trích.

“Đừng cười mà, anh Koyo cũng uống nhanh đi!”

“A-Anh biết rồi.”

Hai chúng tôi rời khỏi quán sau khi vội vã uống sạch trà và cà phê, lúc này chỉ còn năm phút nữa là tới giờ chiếu phim.

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Ra khỏi quán, chúng tôi rẽ ngang qua dòng người mà bước đi.

“Chắc phần giới thiệu đầu phim cũng tốn mười, mười lăm phút gì đó, mình có thể đến ngay sau phần giới thiệu...”

Tôi vừa mới đưa ra ý kiến thì đã ngay lập tức bị Nana bác bỏ.

“Không được! Ngay sau phần giới thiệu là phim rồi mà!”

Tôi hiểu cảm giác của em ấy, tuy không xa lắm nhưng trong đám đông thế này thì rất khó để đi nhanh được.

Tuy nhiên dường như chỉ có mỗi mình tôi nghĩ vậy. Nana trơn tru luôn lách đi qua đám đông và tiến tới rạp chiếu phim. Tôi đuổi theo Nana nhưng cứ một người lại một người chen vào kéo dài khoảng cách giữa tôi và em.

Khi Nana quay lại thì chúng tôi đã cách nhau gần năm mét.

Lúc đó.

Tay trái của Nana nắm lấy tay phải tôi.

Hà...

Không ngờ tới chuyện này nên cả người tôi như đông cứng. Nana thấy thế liền thúc giục.

“Nhanh lên nào!”

Em ấy kéo mạnh cổ tay tôi, tôi cú thể tiến về phía trước. Tay Nana rời khỏi cổ tay tôi, tôi cảm nhận được những ngón tay của em ấy như đang kiểm tìm mà cử động nơi lòng bàn tay mình. Và rồi lòng bàn tay em ấy đặt lên lòng bàn tay tôi, hai bàn tay đan khít vào nhau. Khoảnh khắc đó, như thể có một dòng điện chợt chạy dọc qua thân thể tôi vậy.

Nana kéo tay tôi, không ngừng luồn qua dòng người mà đi. Nhờ theo sau Nana mà tôi cũng đi nhanh hơn hẳn. Tôi đã nghĩ là do thân hình Nana nhỏ nhắn nên mới đi nhanh được như thế nhưng chắc tôi sai rồi, chỉ là do bản thân tôi quá dỏ trong việc đi qua đám đông thôi.

Chúng tôi bước vào rạp chiếu phim, đến lấy vé đã đặt tại máy bán vé. Sau khi đi qua cửa, chúng tôi vào rạp chiếu, vừa đi qua dãy khách đã đến trước vừa luôn miệng xin lỗi rồi đến chỗ ngồi của mình.

Đó cũng là lúc phân giới thiệu phim bắt đầu.

Đúng là kịp thật.

Tôi khó tin nhìn sang bên cạnh thì thấy Nana cũng đang nhìn về phía mình, em ấy đang cười. Tôi cũng cười. Trong

 Về không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

lúc xem phân giới thiệu, không biết bao nhiêu lần tôi phải đưa tay lên lau đi mồ hôi lấm tấm trên mặt.

Phim hay đúng như người ta đánh giá, nhưng phim Amecomi thì không thích hợp để xem khi hẹn hò lắm. Tôi cũng không nghĩ nội dung phim sẽ khiến nữ giới thích thú, tuy vậy đôi lúc tôi lại len lén nhìn sang Nana và thấy em ấy không hề tỏ ra chán chường chút nào.

Lúc phim kết thúc, đèn trong rạp sáng lên. Trong khi những người khác đang ồn ào bàn tán chuẩn bị ra về thì Nana vẫn ngồi yên tại chỗ, em nói với tôi bằng giọng đầy hứng khởi.

“Hay ghê anh nhỉ?”

Nana ôm chiếc áo khoác phao, đôi đồng tử nhạt màu hướng ánh nhìn lên tôi. Nghĩ đến việc đã cùng xem và cùng cảm nhận một thứ với Nana khiến lồng ngực tôi như được lấp đầy.

Chúng tôi rời khỏi rạp chiếu phim, cất bước về phía ga Shibuya đúng lúc Mặt Trời đang lặn và bầu trời được nhuộm đậm bởi sắc đỏ rực.

Đột nhiên Nana quay về phía tôi.

“Xin lỗi anh nha.”

“Hà? Sao vậy?”

“Vì em đã bắt anh chạy cho kịp giờ chiếu.”

Nana mỉm cười, vung vẩy hai tay làm động tác như đang chạy.

“Không sao đâu, thường ngày anh cũng không hay hoạt động nên nhu vậy cũng tốt, hơn nữa đúng là vừa kịp nhỉ.”

“Thấy chưa, em đã nói là kịp mà.”

Nana chống nạnh với vẻ tự hào lắm.

“Anh Koyo rất chóng bỏ cuộc. Anh cứ nói kệ chuyện đồ uống với bỏ qua phần giới thiệu, nhưng chẳng phải chúng ta vẫn làm được hết khi không bỏ cuộc đấy thôi. Muốn thứ gì thì mình phải nói rõ ra mới đúng chứ ạ.”

Chóng bỏ cuộc? Quả thật là thế, tôi rất nhanh bỏ cuộc. Nếu tôi không bỏ cuộc thì hẳn là đã đạt được nhiều thứ khác hơn chẳng? Tôi không muốn phải đánh mất thứ gì nữa.

Thấy tôi mỉm cười vì chợt nhớ ra gì đó, Nana len lén nhìn tôi.

“Sao thế ạ?”

“Anh chợt nhớ ra, câu ban nãy Nana nói là từ phần giới thiệu phim đúng không?”

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Khi này Nana nói chắc nịch, giọng điệu y như một giáo viên đang động viên học sinh yếu kém.

“À, cái đó ạ?”

Nana cười.

“Thì kiểu danh ngôn mà.”

“Vậy sao.”

“Vội lại nó giống những câu mà các giáo viên trường nói với học sinh tiểu học nữa, như là ‘Nhớ không được la cà đấy’.”

“Đúng là giống thật.”

Hai chúng tôi cùng nhau bật cười. Hôm nay tôi cứ cười mãi, không biết đã bao lâu rồi tôi mới lại được cười giống như thế này.

Chúng tôi đi sát bên nhau, hai cánh tay khẽ chạm, cứ khi mu bàn tay phải của tôi chạm đến tay trái của em là tôi lại vội vã rút tay về.

Bất chợt tôi nhớ đến xúc cảm nơi bàn tay Nana khi em ấy nắm chặt tay tôi và kéo tôi chạy đến rạp chiếu phim.

Liệu hành động ấy có mang hàm ý nào khác ngoài việc muốn đến kịp phân giới thiệu phim? Nếu người đi cùng em

không phải tôi thì em có nắm lấy tay họ không? Hay vì là tôi nên em mới nắm? Hoặc đó chỉ đơn thuần là hành động trong vô thức, giờ chẳng còn đọng lại gì trong ký ức của Nana chẳng?

Hay tôi thử nắm lấy tay của em ấy nhỉ? Thử rồi thì mọi chuyện đều sẽ rõ ràng.

Nhưng tôi lại không có can đảm ấy. Biết đâu khi tôi đi sau Nana một chút, thềm thuồng tìm thời điểm thích hợp để nắm lấy tay trái của em thì đồng thời trông cũng chẳng khác gì một kẻ biến thái với bộ dạng đầy đáng nghi.

Cuối cùng đã đến giao lộ, cả hai dừng lại đứng cạnh nhau.

Khi đèn tín hiệu chuyển xanh cũng là lúc nói lời tạm biệt.

Tôi cầm hờn nhìn tín hiệu đếm ngược cạnh đèn giao thông đang đếm từng giây cho tới lúc chúng tôi chia tay. Tuy hờn ghét là thế nhưng tôi lại không có hành động gì, rồi đèn chuyển xanh. Chúng tôi băng qua giao lộ, đến trước cổng soát vé của tuyến JR Shibuya.

Nana quay gót.

“Hôm nay em vui lắm, cảm ơn anh ạ.”

“À...”

 Nếu không gặp ki dôi trã như em có lẽ đã tốt hơn

Tôi không thích phải tạm biệt nhau mà chẳng có lời hẹn nào về cuộc hẹn tiếp theo thế này.

Muốn thì phải nói ra.

“Sao thế ạ?”

Nana nhẹ nghiêng đầu.

“M-Mình đi ăn không em? Nếu em không bận gì...”

Tôi cứ thế nói, dù giọng đang nhỏ dần đi.

Nhưng cũng đã nói ra với Nana mất rồi.

Em mở to đôi mắt như bất ngờ lắm, miệng cũng hơi khép hờ. Sau đó em nhìn tôi với ánh mắt đầy ý nhị. Chỉ là khoảng lặng trong chốc lát ấy thôi mà tôi cứ ngỡ như nó đã kéo dài tới vĩnh viễn. Tôi muốn bỏ chạy, nhưng lời đã ra khỏi miệng rồi sao có thể lấy lại được nữa.

Tôi nên nói gì để lấp đầy vào khoảng lặng này chẳng? Nhưng trong tình huống hiện tại, tôi lại thấy mình sẽ chẳng thể nào nói ra nổi điều gì hay ho cả.

“Muộn quá.”

Nana phụng phịu nói, tôi cứ nghĩ là mình đã bị em ấy từ chối.

Nhưng không phải.

“Muộn quá đó anh Koyo ơi, em chờ câu này của anh lâu lắm rồi đấy.”

Nana nheo mắt cười, để lộ lúm đồng tiền ở bên má phải.

8.

Ngay sau khi rời khỏi cửa bắc ga Oomori tuyến JR, tôi liền gọi cho Morio.

Chuông chờ reo được một lúc thì có tiếng lạch cạch ồm ồm rồi lại im bật.

Mãi một lát sau tôi mới nghe thấy tiếng của Morio vang lên.

“Vâng...”

Giọng nói có hơi yếu ớt như thể cậu ta vừa mới ngủ dậy. Bây giờ là hai mươi ba giờ đêm, chắc không có chuyện tên này ngủ sớm đâu nhưng thật tình tôi cũng chẳng rõ giờ giấc sinh hoạt của cậu ta như thế nào nữa.

“Cậu ngủ rồi à? Xin lỗi nha.”

“Không, không có ngủ. Không sao.”

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Tại sao con người lại không dễ dàng nhận rằng mình đang ngu ngù nhỉ?

Morio nói với chất giọng như đang cố lấy lại tỉnh táo.

“Sao thế?”

“Tớ vừa mới đi xem phim với Nana xong.”

“Ồ ồ, thật à. Sao rồi?”

“Vui lắm.”

Sau khi xem phim, tôi lấy hết can đảm để mời Nana đi ăn và em ấy cũng đã thoải mái nhận lời. Chúng tôi ăn mì ống tại một chuỗi nhà hàng Ý mà tại ga cuối nào cũng dễ dàng bắt gặp. Tiếp đó cả hai vừa uống cà phê vừa trò chuyện, sau khi uống hết cà phê phục vụ cũng đã rót thêm nước mấy lần. Đến lúc nhận ra đã đến giờ phục vụ dọn gọi món cuối và chỉ còn chốc lát nữa thôi là nhà hàng đóng cửa thì hai chúng tôi mới đứng dậy ra về.

“Vớ cà, tớ đã quyết định rồi.”

“Chuyện gì cơ?”

“Tớ nghĩ mình sẽ từ chối đi xem phim với chị Minegishi.”

Cuộc nói chuyện ngừng một lúc như để Morio tiêu hóa những gì mà tôi vừa nói, Morio hỏi tiếp.

“Không lẽ, cậu làm với Nana rồi à?”

Tôi bất giác phụt một tiếng.

“Không có.”

“Thế cậu tỏ tình rồi?”

“Chưa.”

“Vậy thì vì sao lại từ chối Yuuko chứ?”

“Nhưng tớ thích Nana mất rồi.”

Phải, mãi sau tôi mới nhận ra được cảm xúc của mình.

Tôi thích Nana.

Nghĩ thử mới thấy, dù chuyện đi xem phim có ý nghĩa thế nào đối với Nana đi nữa thì cũng không liên quan gì đến cảm xúc của tôi. Chỉ khi Nana có tình cảm với tôi thì lúc đó tôi mới thích em ấy, làm gì có chuyện con tim hoạt động hoàn hảo như thế. Tôi thích Nana, có lẽ ngay từ lúc đầu tôi đã thích rồi, chỉ là vì sợ bị em ấy cự tuyệt nên mới không dám chấp nhận thôi.

“Đừng có tỏ tình với tớ chứ.”

Morio cười.

 Nếu không gặp hệ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

"Tớ thì nghĩ cậu chưa tỏ tình nên cứ thử đi chơi với Yuuko cũng được, nhưng nói thật cậu không giỏi làm thế chút nào. Mà đó cũng chính là điều tớ thích ở Koyo đấy."

"Đừng có tỏ tình với tớ."

Cả hai đứa cùng lúc phì cười.

Mãi sau khi nín cười Morio mới nói.

"Hiểu rõ tình cảm của bản thân thế là tốt rồi. Cố lên nhé."

"Cảm ơn cậu."

Nếu không có Morio ủng hộ thì tôi đã trốn chạy khỏi cuộc gặp gỡ này. Tôi không biết cảm kích cậu ấy sao cho hết. Chợt tôi nghe thấy tiếng ngáp từ đầu bên kia.

"Thôi tớ đi ngủ đây."

"Ra là đang ngủ thật đấy à?"

"Bại lộ rồi."

"Biết ngay mà."

Cả hai chúc nhau ngủ ngon sau đó cúp máy.

Cùng lúc ấy tôi nhận được tin nhắn từ Nana.

"Cảm ơn anh vì hôm nay đã cùng em đi xem phim. Bữa tối rất ngon ạ. Lần sau chúng ta lại đi chơi nhé."

Đến lúc chị gái trông như nhân viên văn phòng đi ngang qua tôi với vẻ mặt khinh bỉ thì tôi mới nhận ra rằng bản thân đang cười nham nhở. Tôi vỗ hai má mình, thu lại biểu tình trên mặt rồi sai bước về nhà.

9.

Anh Nakamoto tay đang cầm cặp xách ghé lại gần tôi.

“Còn tặng ca hả?”

“Vâng. Chị Minegishi vẫn chưa quay lại nữa.”

“Hôm nay cô ấy đi đâu?”

“Cục Tu pháp Asao ở Shinyurigaoka ạ.”

Anh Nakamoto nhìn đồng hồ đeo tay.

“Cô tiểu thư này lại đi buôn dưa lê ở đâu nữa rồi.”

Anh ấy nói vậy sau đó với tay kéo chiếc ghế ở bàn cạnh tôi ra, ngồi ngược với phần thành ghế. Văn phòng lúc này cũng chỉ còn lại tôi và anh Nakamoto nhưng hôm nay là do tôi cố tình. Có lẽ anh Nakamoto cũng thế, anh ấy lần lượt cất lời chào từng nhân viên khác khi họ ra về nhưng chẳng rõ ra quan tâm. Chắc ngay từ đầu anh Nakamoto đã có ý định muốn ở lại để nói chuyện riêng với tôi rồi.

 Nếu không gặp kì quái trả như em có lẽ đã tốt hơn

"Mình đi uống không Itou?"

"À thôi, em vẫn chưa xong việc ạ."

"Với cả lúc Minegishi về văn phòng mà chỉ còn một mình thì đáng thương lắm... Phải không?"

Bị anh Nakamoto nhìn, tôi cười gượng gạo.

"Không phải đáng thương hay gì đâu anh, là do em nhờ chị ấy đi điều tra mà."

Dạo gần đây, mỗi lần tôi nhờ chị Minegishi đi điều tra là chị ấy lại đi mãi tới lúc tất cả các nhân viên khác đều đã về hết. Thấy lần nào chị ấy về cũng cầm trên tay túi đựng cơm hộp hay đồ ngọt, tôi liền biết đó là cố tình. Thế nên những chuyện cần điều tra mà bản thân có thể làm được tôi đều cố làm hết và thường nhờ chị Minegishi hỗ trợ những đồng nghiệp khác. Nhưng hôm nay tôi lại nhờ chị ấy đi điều tra, đó là tôi tạo cơ hội ở riêng với chị ấy để từ chối chuyện đi xem phim.

"Thì cũng là Minegishi đi làm việc thôi. Cô ấy có chìa khóa văn phòng mà."

"Em biết ạ."

"Thế thì không cần chờ làm gì nữa, về thôi."

Anh Nakamoto hất mặt về phía cửa sau đó định đứng dậy.

“À không, hôm nay thì không được ạ.”

Tôi nghiêm nghị từ chối. Lại thật, tôi nghĩ, sao hôm nay anh Nakamoto lại một mực muốn kéo tôi đi nhậu chứ?

Anh ấy chán chường thở ra một hơi rồi lại ngồi xuống ghế.

“Hay là Itou và Minegishi đang hẹn hò?”

“Không thể nào ạ.”

Tôi lắc đầu nguây nguây.

“Thế Itou thích Minegishi sao?”

“Dạ?” Tôi không biết trả lời thế nào.

“Em không ghét chị ấy.”

“Vậy là thích à?”

“Không... Với tu cách là một đồng nghiệp, em nghĩ chị ấy là một người tốt.”

“Anh không hỏi chuyện đó, anh đang hỏi cậu có xem Minegishi là đối tượng để yêu đương hay không. Cậu hiểu anh muốn hỏi gì mà. Itou đang giả vờ không hiểu đúng không?”

Ban đầu anh ấy còn cười cười hỏi tôi, nhưng đến khi nói hết câu về mặt lại bỗng trở nên nghiêm nghị.

“Anh Nakamoto sao vậy?”

Anh ấy khác hẳn so với thường ngày.

“Minegishi thích Itou đấy. Chắc cậu nhận ra rồi mà nhỉ?”

“Dạ, cũng lò mờ ạ.”

Không phải “lò mờ”, về chuyện này thì tôi đã biết rõ bởi lẽ dạo gần đây chị Minegishi bắt đầu gọi tôi bằng tên riêng. Tôi biết các đồng nghiệp khác đều đang bàn tán nhưng cũng không thể nói chị ấy ngừng lại nên đành để yên. Đáng lẽ tôi nên nói chuyện này ngay từ đầu mới phải, nhưng mà nói gì bây giờ?

“Chị đừng gọi tên em thân thiết như vậy nữa được không ạ?” - Không thể nào.

“Trong lúc làm việc xin chị hãy giữ khoảng cách với em được không?” - Nghe cứ như giữa hai chúng tôi có mối quan hệ gì đó vậy, như thế chỉ càng khiến cho mọi chuyện tệ hơn.

Người yêu trước đây của tôi đã nói *“Anh Kimihiro tốt với người khác quá đó”* rồi bỏ tôi mà đi. Anh Nakamoto cũng từng nói *“Lòng tốt đôi lúc cũng trở thành lưỡi dao tàn khốc đấy”*. Chắc tôi lại đi vào con đường cũ mất rồi. Thái độ của tôi đã làm chị Minegishi hiểu lầm và rồi điều đó sẽ khiến chị ấy bị tổn thương.

“Đừng có làm tổn thương Minegishi.”

Tôi nghĩ chắc anh Nakamoto muốn nói như vậy, nhưng những lời tiếp theo anh ấy nói lại nằm ngoài dự tính của tôi.

“Nghe này, cậu hãy cẩn thận với Minegishi đấy.”

Tôi liền ngẩng mặt lên.

Có vẻ như anh Nakamoto không nói đùa.

“Giám đốc văn phòng mình vốn đã khốn nạn sẵn rồi, nhưng mà Itou có thấy là dạo này hẳn ta nhắm vào cậu nhiều hơn hẳn không?”

“Anh nói em mới để ý...”

Hình như những lần tôi bị đổ lỗi vô lý đang càng ngày càng tăng thêm.

“Itou còn nhớ lần ông ta nổi điên lên vì vụ đăng ký chuyển giao quyền sở hữu gần đây chứ?”

“Đương nhiên rồi ạ.”

Tôi không chỉ bị chỉ trích nặng nề trước mặt các đồng nghiệp khác mà còn bị ném giấy tờ vào người, chỉ nhớ lại thôi cũng đã khiến những cảm xúc cay đắng dâng tràn trong khoang miệng tôi rồi.

 Vẫn không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Giấy đăng ký đó là do Giám đốc đẩy cho Minegishi mà phải không?”

“Đúng vậy ạ. Ban đầu là em làm, nhưng do vụ này đơn giản nên muốn chị Minegishi luyện tập, Giám đốc đã nói thế ạ.”

Vậy mà Giám đốc lại quên những gì ông ta từng nói.

Thế nhưng anh Nakamoto lại khai quật ra một sự thật không ai ngờ tới.

“Chắc hẳn Giám đốc nghĩ số giấy tờ ấy đều đã được Irou kiểm tra hết rồi nên mới nộp lên cho ông ta.”

“Thế là sao hả anh?”

Anh Nakamoto giơ hai ngón tay.

“Có hai khả năng có thể xảy ra. Một là do Giám đốc nhớ nhầm. Cũng chẳng hiếm khi ông ta quên chuyện mình đã nói với cấp dưới hay lại nhớ thành mình đã nói gì đó khác rồi tức điên lên. Hoàn toàn có khả năng này. Và hai là, chuyện này quan trọng đấy..., chính là Minegishi đang nói dối.”

Mất một lúc sau tôi mới hiểu được lời mà anh Nakamoto nói.

“Ý anh là chị Minegishi nói dối rằng giấy đăng ký đó đã được em kiểm tra rồi và nộp lên cho Giám đốc sao ạ?”

Anh Nakamoto nặng nề gật đầu.

“Chị ấy làm thế... để làm gì cơ chứ?”

“Anh không biết. Có thể chỉ đơn thuần là để cậu gánh bớt lỗi sai nên mới nói rằng đã có Itou xem qua, nhưng mà nếu vậy thì cần gì phải im lặng không nói gì với Itou? Ngày nào Minegishi cũng gặp Itou mà, cứ nhờ cậu kiểm tra cho không phải được rồi à?”

“Đúng là vậy. Tuy rằng có hơi mất thời gian nhưng làm thế sẽ không bị Giám đốc la mắng nữa... Vậy thì tại sao chị ấy lại nói dối ạ?”

Tuy vẫn chưa khẳng định được rằng chị Minegishi đang nói dối nhưng chúng tôi vẫn giả định chuyện đó mà nói tiếp.

“Đây chỉ là suy đoán của anh thôi. Có lẽ... Minegishi làm thế là để được Itou đối xử tốt chăng?”

“Vậy là... Ủa, ủa?”

Tôi không sao sắp xếp được cái đống đang hỗn loạn trong đầu mình.

“Minegishi đã biết trước chuyện giấy đăng ký có sai sót, hoặc có thể cô ấy đã cố tình sai sót rồi nói thêm là Itou đã xem qua sau đó mang đến cho Giám đốc xem lần cuối.”

“Vì lý do gì chứ?”

Sau khi nói như thế, tôi chợt hiểu ra ý của anh Nakamoto rồi kinh ngạc mất một lúc.

Mỗi lần chị Minegishi sai phạm đều là tôi bao che cho chị ấy.

Tôi hoàn toàn không phản đối rằng đó không phải là lỗi do tôi mà chỉ chịu trận trước sự ác nghiệt của Giám đốc, sau đó cũng chẳng trách cứ gì chị Minegishi. Ngược lại tôi còn an ủi chị Minegishi khi thấy chị ấy buồn. Với tôi, đây chỉ đơn thuần là bỏ cuộc vì nghĩ dù làm rõ mọi chuyện cũng chẳng được gì, nhưng có lẽ chị Minegishi lại nghĩ khác.

“Nhưng chị nghĩ rằng chị có thể tin tưởng Ito. Chị tin em là một người tốt thật sự chứ không phải chỉ ra vẻ bên ngoài.”

“Ito rất dịu dàng. Em đã giúp chị rất nhiều, còn bao che cho chị. Thế nên chị đã tin, tin rằng em sẽ không bao giờ phản bội chị.”

Sau khi nghe chuyện anh Nakamoto nói thì những lời này lại có ý nghĩa khác.

“Những lời anh nói chỉ là suy đoán thôi, chẳng có chứng cứ gì, nhưng cậu cũng thấy tinh thần Minegishi có vẻ không được ổn định lắm phải không? Người tốt như cậu mà dính

sâu với cô ta quá thì sẽ không có kết quả tốt lành gì đâu. Nếu Itou thật sự muốn hẹn hò với Minegishi, anh cũng chẳng có ý kiến gì. Nhưng nếu không thì cậu nên cẩn thận nếu cứ đối xử tốt với cô ta như vậy đây.”

Nói đến đó anh Nakamoto như nhận thấy được điều gì, anh ấy nhìn ra phía cửa sổ, lúc tôi cũng quay qua nhìn thì chị Minegishi đã trở về với một chiếc túi ni-lông trên tay.

“Chị về rồi đây.”

“Em vất vả quá, làm việc tới muộn thế này.”

Biểu tình nghiêm nghị ban nãy đã đổi thành nụ cười khích lệ chị Minegishi.

“Em xin lỗi, em không nghĩ anh Nakamoto còn ở đây nên chỉ mua có hai phần...”

Chị Minegishi ra về lúng túng, nhìn vào phía bên trong của túi ni-lông.

“Không sao không sao, đúng lúc anh định đi về. Anh cũng nói với bà nhà là sẽ về ăn tối rồi mà.”

Anh Nakamoto đứng dậy, nhún mào chào tạm biệt bọn tôi.

“Em chào anh, gặp anh vào ngày mai ạ.”

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Anh Nakamoto nhẹ gio tay, miệng “Ừ” một tiếng đáp lại rồi bước về phía lối ra. Lúc đi ngang qua chị Minegishi, anh làm động tác như nhònm vào túi ni-lông trên tay chị ấy.

“Em mua gì thế?”

“Là bánh mì sandwich của Meruhen ạ.”

“Ồ. Ngon đó.”

Anh Nakamoto đưa tay xoa bụng như nói anh cũng đói, rồi đi ra khỏi văn phòng. Lúc mở cửa ra, tuy chỉ một chốc, nhưng anh ấy đã nhìn tôi như thể đang thúc giục tôi nâng cao cảnh giác.

Chờ cửa đóng lại, chị Minegishi khẽ nói.

“May quá, Kimihiro còn ở đây.”

Là ý gì vậy nhỉ? Tôi nghiêng đầu thắc mắc, chị ấy tiếp lời.

“Dạo này anh Nakamoto cứ tán tỉnh chị không tha.”

Không ngờ chị ấy sẽ nói như vậy, tôi mất một lúc mới hiểu ra được.

“Thật sao ạ?”

Không thể nào tin nổi. Anh Nakamoto đang tán tỉnh chị Minegishi?

Nhưng về mặt chị Minegishi khi quay sang nhìn tôi trông không có vẻ gì là đùa cợt.

“Chẳng lẽ anh ta vừa mới nói với em điều gì không tốt về chị sao?”

Đúng là như thế, nhưng đâu thể nói vậy được nên tôi cũng không biết phải trả lời kiểu gì.

Chị Minegishi liền làm mặt như muốn nói “Quả nhiên là vậy”.

“Chị không biết anh ta nói gì, nhưng tất cả đều là nói dối hết. Xin em đừng tin vào những lời ấy.”

“Hả? Nhưng mà...”

Chuyện chị Minegishi cố tình phạm lỗi khiến Giám đốc nhầm vào tôi đúng là khó tin thật, nhưng tôi lại không sao nghĩ được rằng anh Nakamoto đang nói dối. Sau đó giọng chị Minegishi bỗng trở nên sắc bén hơn hẳn.

“Anh ta đang cố phá hoại mối quan hệ của chúng ta đó.”

Mối quan hệ gì cơ...?

Tôi bỗng thấy sống lưng lạnh lạnh, và rồi tôi chắc chắn được một điều, rằng những gì anh Nakamoto nói là đúng.

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Thế nhưng tôi lại không nghĩ lúc này phản biện lại sẽ được lợi gì, tốt nhất không nên kích thích chị ta thêm nữa.

“Em đừng tin lời anh Nakamoto nhé.”

“V-Vâng ạ.”

Tôi gật đầu, chị Minegishi liền nở nụ cười.

“Cảm ơn em. Vậy để chị đi pha cà phê.”

Lúc chị ta định đi vào phòng trà nước thì tôi cất tiếng gọi.

“À, chị Minegishi ới.”

Cho đến lúc này tôi vẫn đang bị chị Minegishi ép buộc, do chị ta quá áp đảo nên tôi cứ thế mà nương theo, nhưng biết đâu tôi đã làm một chuyện không nên.

Hôm nay tôi phải dừng ngay chuyện đó lại.

Tôi cố vắt hết dũng khí của mình.

“Hôm nay thì thôi ạ.”

“Nhưng sandwich...”

Chị Minegishi nhìn xuống túi ni-lông.

“Em nhận rồi mang về nhà ăn được không chị?”

Chị Minegishi tỏ vẻ khó hiểu, song vẫn đặt túi lên bàn rồi mở ra. Có vẻ như chị ta đã mua tận mấy loại bánh sandwich liền.

“Xin lỗi em nha, chắc là em bận việc phải không? Thế mà còn phải đợi chị. Cảm ơn em rất nhiều.”

“Không ạ, em đâu có việc gì. Chỉ là em muốn về sớm thôi.”

“Vậy sao...”

Chị Minegishi ngẩn ra.

“À chị ơi, còn về chuyện đi xem phim ấy.”

“Cuối tuần này nhỉ. Chị rất mong chờ đó.”

Nghe tới đây chị Minegishi liền tươi tắn trở lại, còn tôi thì cảm thấy tội lỗi dâng tràn.

Khó nói thật, nhưng vẫn phải nói thôi.

“Em xin lỗi, em không đi được ạ.”

Trong phút chốc, cả người chị Minegishi bỗng nhu đông cứng, nhưng sau đó lại nở nụ cười.

“Vậy sao, chắc Kimihiro bận lắm nhỉ? Hay là mình đổi sang hôm khác?”

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

“À không, không phải chuyện ngày giờ ạ, chỉ là em thấy hai chúng ta không nên đi chơi riêng...”

Sắc mặt chị ấy lập tức thay đổi, còn tim tôi thì nhu muốn ngừng đập.

Sức nặng của sự tĩnh lặng khiến tôi cảm thấy ngột thở.

“Tại sao?”

Giọng chị Minegishi trở nên run rẩy.

“Em thấy thế không hay lắm ạ. Chúng ta là đồng nghiệp...”

Tôi muốn nói thẳng với chị Minegishi rằng mình đã thích người khác rồi, nhưng có khi nói ra lại khiến cho Nana gặp phiền toái. Tôi quả quyết vậy nên đành tìm cách để che giấu lý do thật sự.

“Đồng nghiệp thì sao chứ? Đồng nghiệp thì nên thân thiết với nhau mới phải.”

“Nhưng em có đi xem phim với các đồng nghiệp khác đâu chị.”

“Thì giờ mình cứ đi thôi.”

Do thấy khó xử nên tôi đưa mắt nhìn xuống dưới đất. Thấy tôi im lặng, chị Minegishi cất lời.

“Chị phải làm sao mới được?”

Lúc ngẩng mặt lên, tôi lại bị dồn ép bởi câu hỏi tương tự.

“Chị phải làm sao thì em mới đi xem phim với chị?”

“Em xin lỗi.”

“Không phải xin lỗi. Chị đang hỏi là phải làm sao em mới chịu đi xem phim với chị mà?”

“Em xin lỗi.”

Tôi chỉ có thể nói vậy.

Thấy tôi cúi gằm mặt, chị Minegishi thăm thì với chất giọng không chứa chút cảm xúc.

“Chị đã nghĩ rằng em sẽ không bao giờ phản bội chị.”

“Phản bội hay không phản bội gì chứ, em với chị đâu phải kiểu quan hệ...”

Giọng nói lạnh tanh của chị ta liền cắt ngang lời tôi.

“Em đã nói rằng sẽ ủng hộ chị mà. Đó là nói dối sao?”

“Cái đó...”

Khi ấy tôi không nghĩ đối tượng của chị Minegishi lại là mình.

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Đồ đối trá.”

Lời nói thẳng thừng ấy đâm phập vào tôi. Tôi là kẻ đối trá sao? Vốn đã biết rõ nhưng lại cứ vờ như không nhận ra, đã không đối diện hiện thực mà cứ vờ như mình không biết, đã không nói những gì mình muốn nói và đã câm lặng suốt. Có lẽ thái độ tiêu cực này của tôi đã khiến cho đối phương bị tổn thương, khiến tôi mang trên mình tội lỗi nặng nề chẳng khác nào một kẻ nói dối có chủ đích cả.

Không cách nào phản biện nên tôi đành im lặng. Chị Minegishi cất lời.

“Chị hiểu rồi. Em không muốn có quan hệ riêng tư khác với đồng nghiệp, em muốn rạch ròi chứ gì?”

“Không phải em không muốn có quan hệ khác với đồng nghiệp...”

Nếu là người khác thì được, tôi đã định nói tiếp như vậy nhưng lại vì quá sợ hãi nên không thể tiếp lời.

“Thôi đủ rồi, chị đã hiểu.”

Chị Minegishi thẳng thừng cắt ngang cuộc trò chuyện. Cứ như thể chị Minegishi mà ngày hôm qua tôi đã nói chuyện cùng là một người khác.

“A... Vậy em về trước đây ạ. Xin phép chị.”

Tôi vội vã gom đồ vào cặp rồi ra khỏi văn phòng, chẳng khác gì một kẻ đang chạy trốn. Cho đến tận khi rời khỏi đó, tôi vẫn cảm nhận được ánh mắt nhìn theo như muốn xuyên thủng mình. Tôi không quên vẫn còn bánh sandwich trên bàn, nhưng lại không hề có tâm trạng để mang chúng về nhà.

10.

Đã một tuần trôi qua kể từ ngày tôi đối mặt với ánh mắt điên cuồng của chị Minegishi.

Điều tôi không ngờ là những ngày tiếp theo vẫn trôi qua giống như thường lệ. Tuy sau ngày hôm ấy chị Minegishi có hơi cáu gắt, nhưng thái độ cũng ngày càng ổn định hơn. Dù chỉ toàn cười gượng gạo nhưng chị Minegishi đã bắt đầu nọ nụ cười trở lại khi ở cùng các nhân viên khác.

Tôi vẫn như thường, mỗi ngày đều trao đổi tin nhắn với Nana vài lần. Tuy đều là những chuyện không có gì đặc biệt nhưng tôi luôn mỉm cười khi đọc tin nhắn mà em ấy gửi, nó khiến tôi có sức lực hơn hẳn. Tôi của hiện tại sẽ không tiếp tục phớt lờ cảm xúc của mình nữa. Tôi thích Nana và cũng ôm ấp niềm tin rằng ấn tượng của em ấy về tôi đang dần trở

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

nên tốt hơn. Chúng tôi chỉ cần xác nhận lại tình cảm với nhau nữa thôi là đủ. Tôi sẽ đối mặt với chuyện đó và dùng lời nói của mình để thổ lộ với Nana.

Tôi đã định là sẽ như thế.

“Irou.”

Bị Giám đốc gọi, tôi dùng động tác bên tay cầm chuột. Giám đốc vẫn như thường lệ, ông ta trườn mặt ra khỏi khe hở của cánh cửa đang mở, luồn tôi bằng ánh mắt lạnh tanh. Nhưng lần này lại có gì đó là lạ. Đúng là cả người ông ta vẫn đang toát ra vẻ giận dữ kinh khủng nhưng hôm nay lại mang theo cả sự lạnh lẽo nhiều hơn mức bình thường. Dường như mặt Giám đốc đang tái xanh lại.

“Vâng, sao ạ?”

“Đến đây.”

Giám đốc phẩy tay, trông như muốn gọi tôi vào trong phòng. Đúng là không giống với bình thường. Giám đốc luôn mặt sát cấp dưới trước mặt đồng nghiệp để đối phương nắm trái nhục nhĩ và phô diễn quyền lực, vậy mà giờ lại muốn nói chuyện riêng ở chốn không người.

Tôi kéo ghế và bước về phía phòng Giám đốc. Đi được một đoạn thì anh Nakamoto nhìn tôi với ánh mắt lo lắng,

nhưng tôi đã gật đầu đáp lại anh ấy để thể hiện mình không sao trong khi rõ ràng là có sao. Tôi bỗng dự cảm rằng chắc chắn sẽ có chuyện tồi tệ xảy ra.

“Em xin phép ạ.”

Tôi bước vào phòng Giám đốc, tay đóng cửa lại.

Giám đốc đã ngồi ngả ngón sau chiếc bàn cao ngất. Ông ta đứng đưa ghế qua lại, ghì niết khiến lò xo của ghế kêu lên ken két, sau đó bờ môi mỏng của ông ta như không động dảy mà phát ra tiếng nói.

“Cậu, bị sa thải.”

Đúng là tôi có bất ngờ thật, nhưng lại không kinh động chút nào. Mỗi ngày làm việc ở đây tôi đều có dự cảm đó do thái độ của Giám đốc, hơn nữa nơi này cũng chẳng có chút sức hút nào khiến tôi muốn được ở lại cả.

Thế nhưng chi cần nghĩ đến việc ngày mai mình sẽ thất nghiệp, giọng nói của tôi liền vô thức trở nên run rẩy.

“Giám đốc có thể cho em biết lý do không ạ?”

“Vụ thừa kế của Yazaki Mitsugu là do cậu phụ trách đúng không?”

“Vâng ạ.”

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Đó là vụ đăng ký chuyển nhượng quyền sở hữu do thừa kế của một tòa nhà ở khu Shoutou quận Shibuya. Tôi đã hoàn tất thủ tục đăng ký trực tuyến từ bốn ngày trước.

“Bị từ chối đăng ký rồi.”

Đùa hả trời? Do thủ tục bị thiếu gì à?

“Sao có thể thế được. Em đã kiểm tra không biết bao nhiêu lần trước khi nộp rồi mà.”

“Ồ mục bản sao sổ hộ khẩu và giấy thỏa thuận phân chia tài sản vẫn chưa đạt.”

Đăng ký trực tuyến không có nghĩa là sẽ làm tất cả mọi thứ trên mạng. Đăng ký trên mạng xong vẫn cần trực tiếp đi nộp một số giấy tờ hoặc phải gửi bưu điện. Sau khi giấy tờ được chuyển tới phòng Đăng ký thì mới chuyển qua tiếp nhận và xem xét.

“Trong lúc giấy tờ cần thiết chưa chuyển đến, em trai của Yazaki Mitsugu đã đến phòng Đăng ký, hoàn tất đăng ký đổi thành tên mình, đồng thời cũng thiết lập quyền cầm cố cho nhà kinh doanh tài chính. Năm sau cậu thi tư pháp nên chắc hiểu ý nghĩa của việc này nhỉ?”

Một tấm màn tối tăm buông xuống trước tầm nhìn của tôi.

Tức là đã bị đăng ký chen ngang. Tôi đã từng nghĩ tới điều này khi bị Giám đốc la mắng chuyện sẽ có những trường hợp như thế xảy ra, và giờ nó xảy ra thật. Trường hợp nhà tài chính xem em trai của thân chủ là người sở hữu chính đáng thì thân chủ sẽ không giành lại được phần bất động sản mình đã thừa kế. Tuy có quyền đòi bồi hoàn từ người em trai nhưng vẫn không thể yêu cầu cậu ta bỏ quyền cầm cố.

Khả năng khách đòi bồi thường thiệt hại khi bị tổn thất do thiếu sót của người tư vấn pháp lý là rất cao. Vậy cũng có nghĩa là văn phòng của tôi sẽ phải bồi thường một khoản tiền khổng lồ cho thân chủ.

"Yazaki Mitsugu có mối quan hệ không tốt với em trai của mình, người em vì xích mích với cha mẹ nên cũng bất mãn vì phân chia tài sản riêng. Do thất bại trong làm ăn mà công ty của người em đang ôm nợ khá lớn, vậy nên cậu ta âm mưu muốn bán đi phần tài sản này để hoàn trả hết nợ. Lúc Yazaki đến đây để tư vấn, cậu đã ngồi cùng nên hẳn là cũng nghe được chuyện đó rồi."

Tôi có nghe, thế nên mới tức tốc đăng ký cho xong nhằm giữ toàn vẹn tài sản của thân chủ.

"Em chắc chắn là không có thiếu sót gì ở khâu thủ tục hết ạ."

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Tôi nói đầy tự tin. Tôi đã chuẩn bị đầy đủ vì thân chủ nên việc giấy tờ chưa đạt thật sự quá sức kỳ lạ. Tôi đã gửi hồ sơ qua đường bưu điện bằng phương thức đảm bảo nên chắc chắn không thể xảy ra chuyện thất lạc giấy tờ.

“Thế thì đây là gì?”

Giám đốc mở ngăn kéo bàn, lấy ra một tập phong bì. Không cần đợi giải thích tôi đã hiểu đó là thứ gì. Cảm giác sợ hãi bỗng ập tới bao trùm lên tôi.

“Thứ này nằm trong ngăn bàn của cậu đấy. Không gửi thứ này thì không thể thông qua thủ tục đăng ký được. Là do thiếu giấy tờ!”

Đột nhiên Giám đốc nổi cơn thịnh nộ, ông ta ném phong bì vào người tôi. Trên tập phong bì rơi xuống dưới chân tôi có dán một tờ giấy ghi chú chữ “Gửi đảm bảo” bằng bút bi. Chữ đó là do tôi viết, yêu cầu gửi đảm bảo. Trong phong bì có các giấy tờ cần thiết mà chính tay tôi đã bỏ vào trong.

Tôi nhớ lại việc mình đã chuẩn bị các giấy tờ cần thiết bỏ vào trong phong bì, sau đó dán giấy ghi chú rồi cho vào hộp dành cho giấy tờ gửi đi bưu điện. Các giấy tờ cần gửi bưu điện của văn phòng sẽ được cho vào hộp và chuyển đi vào buổi chiều.

Người mang giấy tờ đến bưu điện ngày hôm đó là...

Chị Minegishi.

Cả người tôi liền sờn gai ốc.

Không sai. Hôm đó chị Minegishi đã mang túi giấy chứa giấy tờ gửi bưu điện rời khỏi văn phòng. Chị phong bì giấy tờ của tôi là không được gửi đi. Hẳn là chị ta đã giấu phong bì này ở đâu đó, chờ đến khi kẻ tranh giành quyền lợi với thân chủ đăng ký chen ngang rồi lại cho vào trong ngăn kéo của tôi. Chị cần Giám đốc phát hiện ra, đây sẽ là thiếu sót của tôi. Thường thì chẳng ai tưởng tượng nổi việc có cấp dưới nào lại mang giấy tờ về nhà thay vì gửi đi.

Và rồi tôi chợt phát hiện ra một chuyện khác khiến cho bản thân kinh hãi tột độ.

Thủ tục trễ mất vài ngày mà lại trở thành vấn đề lớn thế này thì đúng là nghìn năm mới có một. Dù em trai của thân chủ có bất mãn về phần tài sản được nhận đi chăng nữa thì cũng rất khó để cậu ta nghĩ tới việc âm mưu đăng ký chen ngang. Hoặc giả dụ em trai của thân chủ nghĩ được đến mức ấy thì vẫn cần điều kiện tiên quyết là phía tôi phải chậm trễ giấy tờ - chuyện vốn có tỉ lệ xảy ra rất thấp.

 Vẫn không gặp kẻ đối trả như em có lẽ đã tốt hơn

Chắc hẳn chị Minegishi đã dùng cách nào đó để liên lạc với người em trai rồi hướng dẫn cậu ta. Dù là người tranh giành quyền lợi với thân chủ thì vẫn là thân nhân, không khó trong việc chuẩn bị các giấy tờ cần thiết. Tuy dùng thủ đoạn bất chính để đăng ký chuyển đổi tên nhưng một khi đã thiết lập quyền cầm cố cho bên thứ ba thì chủ sở hữu thật sự sẽ không thể tranh chấp quyền này với bên thứ ba được nữa.

Chị ta đã làm tới mức đó chỉ để khiến tôi thân bại danh liệt.

Trước sự quyết liệt này của chị Minegishi, toàn thân tôi nhu không còn chút sức lực nào hết.

“Nếu bị đòi bồi thường thì tôi sẽ để cho cậu trả hết! Đừng có nghĩ nghĩ việc thôi là xong chuyện đấy!”

Những lời sỉ vả của Giám đốc đều chỉ như thoáng qua bên tai tôi và không còn gì sót lại.

11.

Sau khi rời khỏi văn phòng, do không muốn về nhà chút nào nên tôi đi tuyến Toyoko đến Shibuya. Tho thân đi khắp đường phố Shibuya mà không có điểm đến nào nhất định, lúc

chợt nhận ra thì tôi đã ở công viên Yoyogi rồi. Ngày đang tàn, bóng người xung quanh cũng thưa thớt dần. Tôi bước đến gần khu máy bán hàng tự động như thiêu thân lao vào lửa, mua một lon cà phê mà thậm chí mình còn chẳng muốn uống. Ngồi trên ghế dài, tôi luân phiên đổi tay cầm lon cà phê, xem nó như vật sưởi ấm trong lúc ngắm nhìn bóng tối đang càng lúc càng trở nên dày đặc.

Đột ngột, điện thoại trong túi tôi bỗng rung lên.

Tôi kiểm tra thì thấy đó là cuộc gọi từ văn phòng mình. Là ai chứ? Không có chuyện Giám đốc nghỉ lại rồi cầu xin tôi quay trở về. Chắc là anh Nakamoto chăng? Sau khi nghe tuyên bố sa thải từ Giám đốc, tôi đã không nói gì với đồng nghiệp mà xếp những đồ dùng cá nhân vào cặp rồi ra khỏi văn phòng. Chắc anh ấy đã nghe được tiếng đe dọa phát ra từ phòng Giám đốc nên mới gọi tôi để an ủi.

Tôi bắt máy, áp điện thoại lên tai.

Do nghi ngờ phương sẽ hỏi thăm mình nên tôi không nói gì, chỉ im lặng chờ đợi.

Và rồi, tiếng nói vang lên khiến tầm nhìn của tôi như bị đảo lộn.

“A lô, chào em.”

●● Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Là chị Minegishi.

Nghe tiếng chị Minegishi “A lô a lô” gọi, tôi trở nên hoảng loạn bởi chất giọng ấy của chị ta chẳng khác gì so với thường ngày, như thể chuyện tôi bị sa thải không phải do chị ta tính toán và rằng đó chỉ là do tôi nghi ngờ linh tinh, đến mức bỗng nhiên tôi tự cảm thấy bản thân mình thật sự quá đáng trách. Nhưng rồi tôi ép mình phải bình tĩnh mà suy nghĩ lại. Vụ việc lần này ngoài chị ta ra thì chẳng còn ai có khả năng nữa.

Tôi cố hết sức để giữ cho giọng mình nghe có vẻ điềm nhiên.

“Sao vậy ạ?”

“Em đang ở đâu thế?”

Chị Minegishi vẫn vậy, không thay đổi chút nào.

“Em không có nghĩa vụ phải trả lời chị.”

“Em đang ở ngoài nhỉ? Chưa về nhà sao?”

Chắc chị ta đã đoán được từ âm thanh xung quanh vang tới.

“Không liên quan gì đến chị ạ.”

“Em đừng nói như thế chú, chị lo lắng lắm đấy. Kimihiro có sao không?”

Trong lòng tôi bất giác “Hà?” một tiếng bói giọng nói của chị Minegishi tràn ngập lo lắng từ tận đáy lòng. Không phải là do chị ấy làm sao?

“Em ổn ạ.”

Ý nghĩ đó khiến giọng nói của tôi dịu hẳn.

“Xảy ra chuyện như vậy thì không lý nào em lại ổn được. Lúc này em đang ở đâu? Chị sắp xếp xong công việc rồi nên sẽ qua chỗ em.”

“Không cần đâu ạ, em ổn mà chị.”

“Có thật không?”

“Vâng, thật ạ. Em xin lỗi vì đã để chị phải lo lắng như vậy.”

Lúc ấy tôi đã hoàn toàn cảm thấy có lỗi vì nghĩ rằng mình đổ lỗi sai cho chị Minegishi, nhưng câu nói tiếp theo của chị ta lại khiến tôi kích động không thôi.

“Vậy khi nào mình đi xem phim được em nhỉ?”

“Dạ?”

●● Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Thì vì Kimihiro với chị đâu còn là đồng nghiệp nữa?”

Tâm nhìn trước mắt tôi liền tối sầm.

“Chị hiểu rồi. Em không muốn có quan hệ riêng tư khác với đồng nghiệp, em muốn rạch ròi chứ gì?”

Tôi nhớ lại lời chị Minegishi nói. Tôi đã cảm hôn bản thân khi nghĩ chị ta giấu hồ sơ để tôi thân bại danh liệt nhưng hóa ra lại không phải. Vì tôi đã lấy lý do là đồng nghiệp để từ chối đi xem phim với chị Minegishi nên chị ta làm cho tôi và chị ta không còn là đồng nghiệp nữa? Nhưng chỉ vì lý do đó mà chị ta sắp xếp để tôi bị đuổi việc sao?

“Đùa à...”

Mặc kệ lời tôi thốt ra vì quá kinh ngạc, chị Minegishi vẫn lên tiếng yêu cầu.

“Mình đi đâu em nhỉ? Chị đã tra lịch chiếu của các rạp rồi, ở Kawasaki thì chỉ còn chiếu buổi sáng thôi nên chị thấy ở Shibuya hay Yokohama, hoặc Futakotamagawa cũng được. Cuối tuần chị mới được nghỉ, nhưng ngày thường chị xin nghỉ phép có lương được nên không sao. À, giờ Kimihiro không còn đi làm nữa nên mình cứ linh hoạt là được rồi mà? Hay ngày mai...”

“Khoan đã!”

Máu lập tức dồn hết lên đầu, tôi lớn tiếng nói.

“Sao vậy em?”

Có vẻ như chị Minegishi không hiểu vì sao tôi lại tức giận, nhưng tôi không tin.

“Thì thật kỳ quặc chứ sao! Vì cái gì chị lại nói chuyện đó vào lúc này!”

“Nhưng Kimihiro nói không sao mà. Em không ổn hả?”

“Điều đó là đương nhiên!”

“Em lại nói dối chị nữa rồi.”

Chị ta đang nói cái gì vậy chứ.

“Thú lỗi cho em, nhưng người nói dối là chị Minegishi mới đúng.”

Chị Minegishi im lặng.

“Về vụ đăng ký chuyển nhượng quyền sở hữu của thân chủ Yazaki Mitsugu, Giám đốc đã nói với em rằng giấy tờ cần thiết nộp lên Cục Tư pháp vẫn chưa đầy đủ. Nhưng em rõ ràng đã để phong bì chứa giấy tờ vào hộp đồ gửi bưu điện rồi ạ. Chuyện đó không thể nào sai được. Vậy mà Giám đốc lại tìm thấy phong bì ấy trong ngăn bàn của em. Người đi gửi giấy tờ ngày hôm đó là chị Minegishi đúng chứ ạ?”

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“... Không phải.”

“Chị đừng nói dối nữa. Hôm ấy chị đã không nộp phong bì của em mà mang nó về nhà đúng không? Sau đó chị liên lạc với đối tượng tranh chấp của thân chủ để thông báo cho họ về việc giấy tờ bên ta đang trì trệ. Có thể em trai của thân chủ không biết nên chị đã hướng dẫn rồi giới thiệu văn phòng tư pháp hoặc luật sư cho anh ta, từ đó dẫn đến chuyện bị đăng ký chen ngang. Đến lúc mọi chuyện gần sáng tỏ thì chị đã canh đúng lúc Giám đốc nổi đóa lên mà lên bỏ phong bì vào ngăn bàn của em.”

“Không thể tin được. Chị chưa bao giờ nghĩ Kimihiro lại là người đổ lỗi cho người khác vì mình bị sa thải. Em đã luôn bao che cho chị mà. Dù chị có lỗi em cũng đều nói không sao rồi an ủi chị mà. Tất cả đều là dối trá sao? Đến khi bản thân bị dồn ép thì em lại đổ lỗi cho chị rồi trốn chạy à?”

Cái cô chị ta đưa ra cực kỳ vô lý, tôi thậm chí còn có thể cảm nhận được cả sự điên cuồng trong đó.

Nhưng khi tôi nói lời tiếp theo, chị ta lại im bặt.

“Em sẽ đi nói chuyện với em trai thân chủ.”

Sau vài giây im lặng, tôi như nghe thấy giọng chị Minegishi phụt cười.

“Em nghĩ anh ta sẽ thú nhận sao?”

“Vây tức là chị Minegishi đã thừa nhận chuyện mình làm việc đăng ký bị trì trệ rồi nhỉ?”

“Không phải chị. Kể cả khi suy luận của Kimihiro là đúng đi nữa thì đối phương cũng sẽ không ngoan ngoãn thú nhận đâu, điều đó là không thể. Ý chị là thế đấy.”

Chị ta nói vậy chính là gián tiếp thú nhận.

“Em mong chị sẽ nói với Giám đốc rằng chị đã quên mang hồ sơ của em đi gửi. Chị không cần thú nhận là do mình cố tình. Chỉ cần đó là lỗi của chị Minegishi thì hẳn Giám đốc sẽ không đòi em phải bồi thường đâu.”

Thật lòng mà nói, tôi tức giận đến mức sôi máu nhưng lại đề xuất một phương án thỏa hiệp với chị Minegishi.

Tôi muốn định tội chị ta rõ ràng nhưng rất khó để chứng minh điều đó, nên chỉ ít tôi muốn giải nổi oan mình đang mang trên lưng. Cứ thế này thì khả năng tôi phải bồi hoàn vì tổn thất do thiếu sót đúng như Giám đốc nói là rất cao. Phải ôm lấy số nợ lớn kinh khủng ấy sẽ gây trở ngại lớn cho phần đời còn lại của tôi.

“Vây thì khi nào mình đi xem phim hả em?”

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em, có lẽ đã tốt hơn

Chị ta điên rồi. Cảm giác khó chịu như bị bàn chải cào lan dọc sống lưng tôi.

“Chị nói thật đấy ạ?”

Trong lúc này mà lại đòi hỏi chuyện đó, thật không bình thường chút nào. Nhưng chị Minegishi lại thản nhiên như không có gì.

“Thì vì Kimihiro đã hứa với chị rồi mà.”

“Nếu em đi xem phim với chị, chị sẽ khai báo với Giám đốc chuyện giấy tờ là lỗi của chị chứ?”

“Chị sẽ suy nghĩ chuyện đó.”

“Ngay lúc này, chị hứa với em được không?”

“Nếu chị hứa thì em sẽ đi xem phim với chị à?”

Dù cay đắng, nhưng tôi không còn sự lựa chọn nào khác.

12.

Trở về nhà, tôi tắm rồi lên giường đi ngủ. Nhắm mắt đã được một lúc lâu nhưng tôi lại không thể nào ngủ nổi. Trong một góc tâm trí tôi cứ vang vọng giọng cười rộn người mà ở hiện thực chưa lần nào được nghe qua của chị Minegishi.

Tại sao lại thành thế này? Cảm giác nhục nhã cứ thế dâng đầy trong tâm thức tôi.

Kết cục là tôi đã đáp ứng yêu cầu của chị Minegishi, rằng ba ngày sau sẽ đi xem phim cùng với chị ta. Chị Minegishi đã nói sẽ “suy nghĩ” về chuyện khai báo với Giám đốc vụ của thân chủ Yazaki Mitsugu là do lỗi của mình nếu tôi giữ lời hứa đi xem phim cùng với chị ta. Tôi không tốt bụng đến mức có thể dễ dàng chấp nhận chuyện đó trong tình huống như thế này, đồng thời cũng biết trước rằng sau khi “suy nghĩ” chị ta sẽ không làm theo nguyện vọng của tôi mà thay vào đó là còn đòi hỏi nhiều hơn nữa. Nhưng đáng trách là bản thân tôi lại không có dũng khí để khuốc từ hay đối chọi với những yêu cầu của chị Minegishi.

Rốt cuộc là vì sao? Tôi lần lượt nhớ lại những chuyện đã qua.

Có thể những hành động trước đây của tôi đã khiến chị ta hiểu lầm. Hành động trốn tránh vì sợ hãi ồn ào của tôi đã dẫn đến việc tôi bao che cho lỗi lầm của chị Minegishi và khiến chị ta hiểu lầm càng lúc càng sâu. Tôi đã không nhận ra cảm xúc của chị Minegishi, cũng không nhận ra rằng tâm lý chị ta không ổn định như anh Nakamoto đã nói. Thái độ chần chừ và lưỡng lự của tôi đã bị chị ta xem như một món

••• Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

đồ chơi. À không, nói đúng hơn là tôi đã nhận ra nhưng lại không hề cố gắng để gỡ bỏ hiểu lầm. Nếu phân tích mọi chuyện theo hướng đó thì tôi cũng là kẻ có tội. Có lẽ, trong lúc không hay biết, tôi đã dùng thứ mà anh Nakamoto gọi là “luồn dao tàn khốc” và không ngừng đâm sâu vào tim chị ta.

Nhưng cái giá phải trả cho việc đó có phải hơi lớn quá rồi không? Đúng là đành chịu do bản thân cũng có lỗi nhưng tôi vẫn không thể nào chấp nhận nổi. Thật vô lý. Tôi chỉ có thể hối hận vì đã bị người phụ nữ như chị Minegishi để mắt đến. Không ngờ trên thế gian này lại có loại phụ nữ đáng sợ như chị ta. Không biết chuyện chị Minegishi từng kể về việc mình ngoại tình với cấp trên ở công ty cũ rồi bị vợ của người đó quấy rối có phải thật không và sự thực là như thế nào?

Lúc ấy tôi chợt nhớ về tài khoản mạng xã hội của chị Minegishi. Morio đã tìm ra tài khoản đó, nhưng vì không muốn tọc mạch sau lưng người khác nên mãi tới giờ tôi vẫn chưa xem qua lần nào. Biết đâu đây lại là manh mối giúp tôi biết thêm về chị ta thì sao nhỉ?

Tôi với tay lấy điện thoại, mở ứng dụng mạng xã hội rồi đăng nhập vào tài khoản mình đã bỏ không. Vì lâu quá rồi nên tôi không còn nhớ mật khẩu, thế là đăng nhập thất bại mất vài lần. Mãi tới khi tôi nhập ngày sinh của bản thân

và ngày sinh của người yêu cũ vào thì cuối cùng cũng đăng nhập được. Tôi thử tìm kiếm tên chị Minegishi bằng ký tự Latinh. Trúng phóc. Ảnh đại diện của tài khoản này là ảnh của chị Minegishi khi trông trẻ hơn và mái tóc ngắn hơn so với bây giờ. Đúng là chị ta rồi.

Tôi thử lướt trên bảng tin của chị Minegishi. Bài đăng mới nhất là hình chụp món carpaccio. Tôi biết tấm hình này, là hình được chụp lúc những con người kỳ lạ là tôi, chị ta, Nana, Morio và anh Nakamoto cùng nhau đi ăn. Ảnh còn đính kèm dòng trạng thái “Đi ăn cùng với người thương”. Ôi, tôi vô thức ngửa mặt lên trời. Tuy chị Minegishi đăng bài không phải để cho đồng nghiệp thấy, nhưng nếu tôi thường xuyên kiểm tra tài khoản của chị ta thì đã nhận ra bài đăng này từ sớm và sau đó đã thay đổi cách xử sự với chị ta rồi cũng nên.

Tiếp theo là bài đăng từ vài tháng trước, là ảnh chụp bìa cuốn tiểu thuyết của Higashino Keigo²² với dòng chữ “Đã đọc xong, thú vị ghê”. Đây hẳn là bài đăng mới nhất tại thời điểm Morio tìm thấy tài khoản này ở Ichiraku Ichien.

²² Higashino Keigo là một nhà văn nổi tiếng người Nhật Bản được biết tới rộng rãi qua các tiểu thuyết trinh thám. Ông từng là Chủ tịch thứ mười ba của Hội nhà văn Trinh thám Nhật Bản từ năm 2009 tới năm 2013. Ông đã thắng giải Edogawa Rampo lần thứ ba mươi một vào năm 1985 cho tiểu thuyết “Hokago”.

 Vấn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Tôi lướt tiếp về các bài đăng trước đó. Có vẻ chị Minegishi không cập nhật trang cá nhân thường xuyên lắm. Toàn bộ các bài đăng chỉ là những hình ảnh chụp mấy thú trông như báng hiệu của hội trường buổi biểu diễn nhạc, của sổ với những giọt mưa đang rơi hay ảnh cá nướng trông như tự làm và ảnh chụp chú chó nhà bạn; tất cả đều được đăng kèm với một hoặc hai dòng trạng thái. Do tài khoản chỉ mới được tạo từ hai năm trước nên không tốn quá nhiều thời gian để xem hết tất cả các bài chị Minegishi đăng.

Tiếp theo đó, tôi kiểm tra những người bạn trong danh sách bạn bè của chị Minegishi. Chỉ có vón vẹn năm người, ba trong số đó là nhân viên của ngân hàng Komae, một người khác cũng là nhân viên ngân hàng nhưng lại không đề tên hay chức vụ cụ thể. Tức là trong số năm người bạn của chị ta có tới bốn người là nhân viên ngân hàng. Chị Minegishi đã từng là nhân viên ngân hàng à.

Tôi lướt qua trang của những người bạn đó, cố tìm kiếm những thông tin có liên quan đến chị Minegishi. Trong số năm người này, có người cập nhật thường xuyên, cũng có người chỉ bỏ không tài khoản giống như tôi. Tuy không ai trong số năm người này bình luận vào bài viết của chị Minegishi nhưng có vẻ như thỉnh thoảng họ vẫn bình luận qua lại vào bài viết của nhau.

Từ những người bạn ấy tôi lại nhảy qua trang của những người bạn khác để truy ra thông tin về họ. Sau khi xem đủ mọi góc ngách trang cá nhân và bạn bè của năm người này, tôi đi đến kết luận rằng cả năm người đều là nhân viên ngân hàng, hoặc đã từng là nhân viên ngân hàng. Một người có lẽ đang là nội trợ toàn thời gian, theo như những bình luận qua lại thì người này đã nghỉ việc từ khi kết hôn. Cuối cùng, tất cả năm người bạn của chị Minegishi đều có liên quan đến ngành ngân hàng, vậy thì chắc hẳn chị ta đã từng làm việc tại ngân hàng Komae.

Đột nhiên trong đầu tôi dấy lên một nghi vấn.

Chị Minegishi từng nói, người ngoại tình cùng chị ta là cấp trên ở công ty mà chị ta vào làm khi vừa mới tốt nghiệp và đó là chuyện đã kết thúc từ hơn sáu năm trước. Chị Minegishi chỉ mới làm tại văn phòng luật được nửa năm, nên từ lúc chị ta nghỉ việc ở ngân hàng rồi đến làm việc ở văn phòng tôi lại dư ra một khoảng thời gian trống ít nhất cũng tận năm năm rưỡi.

Chị Minegishi tạo tài khoản mạng xã hội vào độ hai năm trước. Đương nhiên lúc đó chị ta đã không còn là nhân viên ngân hàng nữa vậy mà danh sách bạn bè lại đều là người làm trong ngân hàng. Tuy không thường xuyên nhưng chị ta vẫn

••• Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

cập nhật trang cá nhân, thế mà lại không có thêm người bạn mới nào, như vậy chẳng phải hơi bất thường rồi sao?

Khoảng thời gian năm năm rưỡi trước khi vào làm tại văn phòng luật, chị Minegishi đã ở đâu và làm những gì?

Hay không phải khoảng thời gian năm năm rưỡi kia mà là khoảng thời gian làm ở ngân hàng mới thật sự có gì đó chẳng?

Dù thế nào đi nữa, tôi vẫn cảm thấy chị Minegishi đang giấu giếm một bí mật rất lớn. Biết đâu nếu tìm ra được bí mật đó, nó sẽ trở thành vũ khí lợi hại của tôi không chừng. Nếu cú để yên thì quyền sinh sát của tôi sẽ bị chị Minegishi nắm giữ và rồi tôi sẽ phải răm rắp nghe theo lời chị ta. Nhưng nếu nắm được vũ khí trong tay, có khả năng tôi sẽ chống lại được chị ta cũng nên.

Tôi nảy ra ý nghĩ sẽ thủ liên lạc với bạn bè của chị Minegishi trên mạng xã hội.

Rất may là tài khoản mạng xã hội của tôi đã bị bỏ không trong khi còn chưa cập nhật xong phần thông tin. Chỉ cần đổi tên rồi gửi tin nhắn, đối phương sẽ không biết tôi là ai.

Sau khi thận trọng xem xét, tôi quyết định nhắn tin cho Sumiyoshi Kazue - người nội trợ toàn thời gian đã từng là nhân viên ngân hàng Komae. Chỉ nhìn trên mạng xã hội thì

có vẻ người này không thân thiết gì với chị Minegishi lắm, nhưng để đề phòng trường hợp người này liên hệ với chị ta, tôi nghĩ ra một lý do khác hoàn toàn với mục đích của mình.

Thay vì nói chuyện với tư cách là người quen của chị Minegishi, tôi sẽ lấy lý do là có chuyện cần nói về Wada Masaomi - một trong số năm người bạn trên mạng xã hội của chị Minegishi để tiếp cận người này. Theo tình huống mà tôi dựng nên, tôi sẽ vào vai một người đàn ông nghi ngờ vợ mình, vốn làm việc tại ngân hàng Komae, đang ngoại tình; và anh Wada, đồng nghiệp của vợ tôi, chính là người mà tôi nghi ngờ đang ngoại tình cùng với cô ấy. Vì quá đỗi nghi ngờ chuyện vợ mình có mối quan hệ bất chính nên tôi mới nhắn tin trao đổi với chị Sumiyoshi, người có liên hệ với anh Wada. Nhưng tôi sẽ không nói thẳng ra tên của anh Wada mà đánh lạc hướng bằng tin nhắn với nhiều thông tin khiến chị Sumiyoshi nghĩ người đó là anh ta. Nói thẳng ra sẽ gây phiền toái tới anh Wada nên tôi sẽ giữ ở mức ám chỉ thôi và biết đâu chị Sumiyoshi sẽ muốn gặp tôi để xác nhận. Với người đã lập gia đình thì chuyện ngoại tình vốn là chuyện không của riêng ai nên hẳn chị ấy sẽ thấy hứng thú. Với việc dựng tình huống như vậy thì dù có bị lộ đi nữa cũng không có khả năng chị Sumiyoshi sẽ liên hệ với chị Minegishi. Đến

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

khi gặp được và chắc chắn rằng chị Sumiyoshi không thân thiết với chị Minegishi, khi đó tôi mới nói ra sự thật về thân phận và mục đích của mình cũng không muộn.

Tôi hóa thân vào vai một người đàn ông bị bó buộc bởi nỗi hoài nghi vì quá yêu vợ mình, viết một đoạn tin nhắn đầy khổ sở và ngập tràn cảm xúc. Dù vậy tôi vẫn nhắc nhở bản thân phải giữ lời lẽ ở mức độ như một người bình thường và chú ý để tin nhắn của mình không quá dài. Tin nhắn quá dủ dôi sẽ khiến chị Sumiyoshi sợ hãi rồi lưỡng lự trong việc gặp tôi.

Tôi viết đi viết lại đoạn tin nhắn ấy không biết bao nhiêu lần, lúc hoàn thành đã quá hai mươi ba giờ đêm. Khi chợt cảm thấy có gì đó quen thuộc thì tôi liền nhớ ngay tới thời điểm tôi mời Nana đi xem phim. Việc viết đi viết lại một đoạn tin thì giống đấy, nhưng thật chăm biếm làm sao khi mục đích giờ đây đã hoàn toàn trái ngược.

Tôi nghĩ gửi ngay lúc này sẽ làm phiền đối phương, nhưng một người đàn ông đang ám ảnh với việc vợ mình ngoại tình chắc hẳn sẽ không có tâm trạng để mà quan tâm tới giờ giấc nhắn tin. Thêm vào đó tôi sắp phải gặp chị Minegishi rồi, không còn nhiều thời gian cho tôi suy tính nữa.

Tôi quyết định gửi tin nhắn rồi đợi phản hồi.

Điện thoại lập tức rung lên, tôi vội vã kiểm tra màn hình.

Là cuộc gọi đến từ Nana. Trong phút chốc tôi có hơi lưỡng lự, nhưng rồi cuộc vẫn bắt máy.

“A lô.”

“A, a lô, anh Koyo ạ? May quá. Em thấy anh không trả lời nên hơi lo, thế là lại gọi điện đến anh mất rồi.”

“Xin lỗi em, tại công việc hôm nay bận quá.”

Tôi lập tức buông lời nói dối, không nói sự thật cho Nana biết. Quá trưa hôm nay em ấy có nhắn tin cho tôi. Tuy không phải chuyện gì gấp, nhưng do dạo gần đây chúng tôi vẫn thường xuyên nhắn tin với nhau nên đợi hơn nửa ngày vẫn không có hồi âm từ tôi chắc đã khiến Nana lo lắng.

“Không sao đâu ạ. Xin lỗi anh nha, anh bận mà em lại gọi thế này.”

Nana vội vã nói. Dù muốn nói chuyện với em ấy thêm một chút nữa nhưng tôi còn phải đợi tin nhắn từ chị Sumiyoshi.

“Không có đâu. Cảm ơn vì em đã lo lắng cho anh.”

Bầu không khí đang nhuộm màu kết thúc của một cuộc trò chuyện, tôi khẽ khàng cất lời.

 Nếu không gặp hệ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Vậy gặp lại em sau nhé.”

Nana như đang thấy tiếc nuối, ngay phút cuối em ấy cất tiếng hỏi.

“Anh Koyo này, anh không sao chứ? Em thấy anh không được khỏe lắm ạ.”

“Vậy sao em? Không có đâu. Cảm ơn em nha.”

“Thế ạ? Em biết rồi.”

Có vẻ em ấy vẫn chưa hài lòng, nhưng tôi lại đơn phương cắt ngang cuộc điện thoại bằng câu chúc ngủ ngon.

“Anh cũng ngủ ngon ạ.”

Tiếng Nana nghe như vẫn chưa thấy đủ, làm tôi vui vẻ mãi không thôi. Tôi kết thúc cuộc gọi khi trong lòng đang dần trở nên ấm áp.

Và rồi ngay sau đó, điện thoại của tôi một lần nữa rung lên.

Là hồi âm từ chị Sumiyoshi.

13.

Chị Sumiyoshi hẹn gặp tôi tại một quán cà phê trên tầng năm của trụ sở chính trung tâm bách hóa Seibu ở Ikebukuro.

Kẻ đã đọc hết mọi góc ngách trên trang cá nhân của chị Sumiyoshi như tôi đây biết rõ rằng nơi này không thuộc phạm vi hoạt động thường ngày của chị ấy. Có lẽ do không kìm nén được nỗi tò mò nên chị Sumiyoshi đã chấp nhận lời thỉnh cầu của tôi, song vẫn không mất cảnh giác với người đàn ông lạ mặt mình chưa biết rõ vì vậy đã hẹn gặp ở một nơi xa khỏi khu vực mình đang sinh sống.

Tôi đến nơi hẹn sớm hơn mười phút rồi vào quán thì nữ nhân viên phục vụ mặc áo trắng bước đến bên cạnh tôi.

“À, tôi vẫn đang chờ một người nữa.”

Lúc tôi nói vậy, hình ảnh người phụ nữ đang ngồi ở góc trong cùng chợt nhòe người dậy như muốn hỏi han gì đó bỗng lọt vào mắt tôi.

Nhìn kĩ lại thì thấy đó chính là chị Sumiyoshi Kazue. Hình đám cưới của chị ấy tuy chỉ mới được đăng tải trên mạng xã hội từ một năm trước, nhưng có lẽ do chúng mập lên vì hạnh phúc hoặc cách chụp ăn ảnh nên ngoài đời trông chị Sumiyoshi tròn trịa hơn hẳn.

Tôi đi đến chỗ chị Sumiyoshi với vẻ mặt nghi hoặc. Nếu nói rằng mình đã đọc hết những bài đăng của chị Sumiyoshi tới mức cả hình ảnh cũng hằn sâu vào trong tâm trí, chỉ

 Nếu không gặp hệ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

cần nhìn một cái liền nhận ra chị Sumiyoshi ngay thì hẳn sẽ khiến chị ấy thấy sợ.

“Chị là... chị Sumiyoshi phải không ạ?”

“Vâng. Và em là Kusakabe nhỉ?”

Kusakabe Tatsuo, đó là tên giả của tôi, đồng thời cũng là cái tên tôi đã mượn từ người bố của hai nhân vật Satsuki và Mei trong bộ phim “*Hàng xóm của tôi là Totoro*”. Sau buổi hẹn đầu tiên với Nana, tôi đã ghé qua tiệm cho thuê băng đĩa để thuê DVD “*Hàng xóm của tôi là Totoro*” rồi mới về nhà.

Giờ thì tôi đã thuộc hết tên nhân vật trong bộ phim ấy.

“Cảm ơn chị vì đang lúc bận rộn mà vẫn nhận lời tới gặp em.”

“Không sao đâu em.”

Sự tĩnh lặng thật không dễ chịu chút nào. Tôi nghĩ mình phải nói gì đó nhưng trong đầu lại cứ trắng xóa, chẳng nghĩ ra được gì để nói. Chị Sumiyoshi nhìn tôi với ánh mắt thương hại, tay chìa thực đơn về phía tôi.

“Em uống gì không?”

Từ lúc nhìn thấy tôi về mặt của chị Sumiyoshi như an tâm hẳn. Tôi phân nào hiểu được cảm giác của chị bởi chỉ

nhìn thôi thì tôi trông chẳng có vẻ gì là nhanh nhạy tới mức có thể lừa người, cũng chẳng phải là dạng có sức lực gì mấy. Rõ ràng tôi đang bị xem thường. Người chồng thế này thì dù vợ có ngoại tình cũng là điều dễ hiểu, chắc hẳn chị Sumiyoshi đã nghĩ như vậy. Lần đầu tiên tôi thấy có lợi khi sinh ra với ngoại hình yếu ớt thế này nhưng tâm tình vẫn có hơi phức tạp.

Dù sao thì với bề ngoài trông có vẻ tẻ trong giao tiếp nhưng vẫn cố hết sức để kể sự tình, tôi đã thành công khơi gợi sự đồng cảm nơi chị Sumiyoshi, chị ấy vừa gật gù vừa lắng nghe câu chuyện của tôi. Sau khi nghe hết câu chuyện, chị Sumiyoshi nói.

"Đối tượng của bà nhà mà Kusakabe nói tới, không lẽ là Trưởng phòng Wada sao?"

"S-Sao chị lại biết...?"

Tôi thấy mình giá vờ bất ngờ có phần hơi lố, nhưng do ngay từ đầu tôi đã lập cập nên chắc sẽ không gây ra ảnh hưởng gì. Chị Sumiyoshi cũng không có vẻ gì là nghi ngờ cả.

"Chị biết mà. Em muốn trao đổi với chị là do chị có kết bạn với Trưởng phòng Wada phải không?"

"Dạo này vợ em ngày càng thân thiết với anh Wada..."

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Trước khi tôi kịp nói hết câu, chị Sumiyoshi đã lắc đầu.

“Em đừng lo. Tuy chị có kết bạn với anh ấy trên mạng xã hội nhưng cũng chỉ đến thế thôi. Do đạo này Trường phòng không có cập nhật gì mới, nên chị còn không biết anh ấy hiện đang làm ở chi nhánh nào nữa cơ.”

May quá, đúng như tôi dự tính. Nếu quan hệ giữa cả hai chỉ đến vậy thì dù tôi có nói dối đi nữa cũng sẽ không lo bị bại lộ.

“Vậy là chị Sumiyoshi và anh Wada chỉ là mối quan hệ đã từng là cấp trên cấp dưới thôi phải không ạ?”

“Phải. Bọn chị đã làm việc cùng nhau được ba năm ở chi nhánh Kohoku. Nhưng chị không ngờ đấy, vì Trường phòng Wada không phải là kiểu có thể ra tay với cấp dưới như thế đâu.”

Chị Sumiyoshi nheo mắt như đang nghi hoặc.

“Em cũng không tài nào nghĩ được rằng vợ mình lại ngoại tình...” Tôi buồn rầu cụp mắt nói. Ánh mắt chị Sumiyoshi lại chất chứa sự đồng cảm.

“Vậy sao. Có khi người đàn ông nghiêm túc lại càng nhắc nhở anh ta, một khi đã dính vào thì rất khó để thoát ra cũng nên.”

Tôi vừa thấy có lỗi với anh Wada vừa nói về quá trình mình nhận ra vợ mình không còn chung thủy.

Dạo này cô ấy rất hay đột ngột ra ngoài với bạn rồi về muộn, hơn nữa còn cài khóa điện thoại. Lúc ở nhà thì điện thoại từ công ty gọi tới cũng nhiều hơn, tôi còn nghe được cả giọng đàn ông phát ra từ điện thoại đang nói chuyện với cô ấy nữa.

Tôi căng chặt cơ mặt, cố kể từng lời như nấc nghẹn về câu chuyện mình đã nghĩ ra từ trước sao cho thật tự nhiên.

Hình như cách nói chuyện dỏ tẻ của tôi ngược lại đã làm cho chị Sumiyoshi tin những điều đó là sự thật. Chị vừa đồng tình nói lời động viên tôi vừa rất nghiêm túc nghe chuyện tôi kể.

“Đúng là có hơi kỳ lạ nhỉ. Nhưng mà này, sao em biết đối tượng của vợ mình là Trưởng phòng Wada vậy? Theo như những gì em kể thì chưa có điều gì chắc chắn để biết người đàn ông đó là ai mà...”

“Thật ra em vẫn chưa hoàn toàn chắc chắn đâu ạ. Do vợ em thường xuyên nhắc đến anh Wada nên em nghĩ có khả năng cao là anh ấy thôi.”

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

“Ra vậy. Thế thì chắc đối phương không phải là anh Wada đâu em.”

Chị Sumiyoshi nói với vẻ hơi chán nản.

“Nhưng vợ em chỉ nhắc tới mỗi anh...”

Chị Sumiyoshi ngắt lời tôi.

“Phụ nữ sâu xa hơn Kusakabe nghĩ nhiều đấy. Có thể vì đối phương là người không hề dính líu gì đến mình nên cô ấy mới nói ra trước mặt chồng như vậy, để giả sử như chồng có đi điều tra như cậu đang làm thế này thì kết quả vẫn là cô ấy trong sạch. Chị nghĩ khả năng đó cao hơn nhiều. Trưởng phòng Wada không ngoại tình đâu, là vợ em dạn dít với người khác nhưng lấy anh Wada ra làm bức bình phong thôi.”

“Sao chị lại nói thế ạ? Nghe cứ như đang bao che cho anh Wada vậy.”

Tôi giả vờ như đang nghiêm nghị hơn.

“Chị không bao che gì hết. Chỉ là Trưởng phòng Wada không có can đảm cũng như sức hấp dẫn đủ để đi ngoại tình em ạ, hơn nữa Trưởng phòng biết rất rõ sự đáng sợ của mối quan hệ bất chính mà.”

“Ý chị là sao ạ?”

Chị Sumiyoshi đưa mắt nhìn xung quanh sau đó hạ giọng nói với tôi.

“Vì cùng thời với Trưởng phòng đã có người phạm tội chỉ vì chuyện ngoại tình rồi em ạ. Người đó đã làm chuyện bất chính với cấp dưới, dẫn tới việc đổ cả máu luôn. Người cùng thời với anh Wada lúc đó, à chị không muốn nhắc tên nên cứ gọi là anh F nhé. Cuối cùng, vợ của anh F đã tự sát. Trưởng phòng Wada vốn chúng kiến chuyện này nên chị nghĩ anh ấy không dễ dàng ngoại tình vậy đâu.”

Hơi thở của tôi chợt nhu nhen lại, trong phút chốc tầm nhìn bỗng thu hẹp còn con tim thì tuýt còi báo động âm ỉ.

“Không lẽ, người mà anh F đó ngoại tình, là người tên Minegishi Yuuko sao ạ?”

Chị Sumiyoshi mở to mắt.

“Sao em biết?”

Lần này đến lượt tôi ngây ra kinh ngạc. Tôi đã loáng thoáng nghĩ tới nên mới hỏi thử nhưng ai ngờ lại đúng là thật. Đã có một người chết vì chị Minegishi sao? Có vẻ như người mà tôi đang phải đối mặt chính là một con quái vật khủng khiếp.

••• Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Tuy có hơi lưỡng lự nhưng dựa theo cách nói chuyện, có lẽ hiện tại chị Sumiyoshi không thân thiết gì với chị Minegishi. Thế nên tôi nói thật danh tính và mục đích thật sự của mình cho chị Sumiyoshi nghe. Vừa xem xét thái độ của chị ấy tôi vừa kể ra từng chút một. Có vẻ như chị Sumiyoshi không thích chị Minegishi cho lắm.

“Hai năm trước cô ta đột ngột gửi lời mời kết bạn đến cho chị làm chị bất ngờ lắm. Không biết cô ta đã làm vậy rồi mà còn nghĩ cái gì trong đầu. Nhưng do chị không phải chịu thiệt hại nào trong vụ đó, lại tò mò xem giờ cô ta sống ra sao nên mới chấp nhận lời mời kết bạn.”

Chị Sumiyoshi giải thích về lý do mình kết bạn với chị Minegishi trên mạng xã hội, chắc là để trấn an tôi rằng chị ấy không thân thiết gì với chị Minegishi.

“Vậy còn bốn người còn lại có kết bạn với chị Minegishi thì sao ạ?”

“Chị nghĩ cũng giống vậy đấy. Chỉ ít thì bọn họ cũng không còn qua lại với Minegishi đâu.”

“Không biết có điểm chung gì giữa năm người mà chị Minegishi gửi lời mời kết bạn không ạ?”

“Chuyện đó thì rõ ràng rồi. Đây là đồng nghiệp cùng làm với Minegishi ở chi nhánh Fuchu. Mặc dù do biến động nên mọi người đã tứ tán hết ... À, còn nữa, cả người đã ngoại tình với Minegishi là Quản lý Fujisawa...”

Chị Sumiyoshi nhìn mặt như thế vừa mới lỡ lời. Hóa ra Quản lý Fujisawa là đối tượng quan hệ bất chính với chị Minegishi mà chị Sumiyoshi đã gọi tắt là anh F.

“Thôi kệ vậy. Cậu Irou cũng gặp đủ chuyện vì cô ta rồi mà.”

Chị Sumiyoshi nói thế để lấy cớ rồi bắt đầu kể.

“Năm người bọn chị vốn rất được Quản lý Fujisawa quan tâm. Mọi người làm cùng phòng ban nên có lần còn được Quản lý mời đến nhà thưởng thức tài nghệ nấu nướng của vợ Quản lý nữa. Vì vụ lùm xùm đó mà vợ Quản lý trở thành như vậy nên bọn chị đã rất tức giận. Khi cô ta gửi lời mời kết bạn chị bất ngờ lắm, một phần lại thấy khó tin. Nói hơi khó nghe nhưng không biết mặt cô ta phải dày đến mức độ nào mới có thể làm được tới như vậy... Tuy rằng chị chấp nhận lời mời kết bạn nhưng chị cũng biết có mấy người đã lờ cô ta đi rồi.”

“Nghe chị kể em cảm thấy có hơi khác so với nội dung mình nghe được từ chị Minegishi.”

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Khác ở chỗ nào thế?”

“Chị Minegishi nói là chị ta bị vợ của người kia quấy rối, rằng người vợ ấy còn lan truyền tin đồn khắp cả công ty.”

“Làm sao có chuyện đó được hả em?”

Chị Sumiyoshi quyết liệt nói, rồi như để ý tới ánh nhìn của người xung quanh, chị ấy hạ giọng.

“Giả dụ như vợ của Quản lý có làm gì với Minegishi đi nữa thì chị nghĩ đó cũng chỉ là phản kháng lại hành động gây rối của cô ta thôi. Đêm khuya đột ngột gọi điện tới, rồi gửi phong bì nặc danh, còn gửi cả thư lăng mạ vợ và con gái của Quản lý nữa. Bị như thế mà không làm gì thì cũng không ổn, có lẽ vợ Quản lý đã nghĩ như vậy. Thêm nữa, chuyện tin đồn ở công ty là do Minegishi thổi phồng lên để khiến mọi người tin rằng mối quan hệ giữa cô ta với Quản lý Fujisawa là thật thôi. Em thử nghĩ mà xem, tung tin đồn như thế không đem lại bất cứ lợi ích gì cho vợ Quản lý. Chị ấy còn không định ly hôn, thế thì tung tin đồn gây bất lợi cho chồng ở công ty có nghĩa lý gì cơ chứ.”

Nhìn lại quá trình chị Minegishi hãm hại tôi thì đúng là có khả năng chị ta sẽ làm thế thật. Chị Minegishi đã thao

rúng thông tin để tạo nên tình thế mà mình mong muốn. Nói mới nhớ, có lần chị ta đã nói với tôi rằng mình bị anh Nakamoto tán tỉnh. Chị ta đã muốn gieo ấn tượng xấu về anh Nakamoto để tôi không tin lời anh ấy nữa.

Bất chợt tôi nghĩ đến một khả năng.

Liệu có thật sự tồn tại mối quan hệ bất chính giữa chị Minegishi và anh Fujisawa không? Có khi nào cuộc đời của anh Fujisawa cũng đã bị đảo lộn hết cả lên chỉ vì một tin đồn thất thiệt mà chị ta lan truyền?

“Có cách nào để liên lạc với anh Fujisawa không ạ?”

Tôi vừa hỏi thì nét mặt của chị Sumiyoshi lập tức trở nên u ám.

“Cách thì có đấy, nhưng chị nghĩ là không nên. Từ sau vụ đó Quản lý Fujisawa trở nên xa cách hẳn. Hơn nữa dù có liên lạc được thì chị cũng không nghĩ anh ấy muốn nói về chuyện đó đâu, bởi lẽ vợ anh ấy vì chuyện này nên mới mất mặt.”

Việc anh Fujisawa không muốn dính líu gì tới chị Minegishi dù với phương thức nào đi nữa cũng là điều hiển nhiên.

“Anh Fujisawa vẫn còn làm việc ở ngân hàng sao chị?”

❖ Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Chị chưa từng nghe thấy ai nói về chuyện anh ấy nghi việc hay gì nên chắc vẫn còn. Nghe đâu hiện nay anh ấy đang làm ở tận chi nhánh vùng Sanin thì phải.”

Lời này của chị Sumiyoshi như muốn nhấn mạnh với tôi rằng rất khó để gặp được anh Fujisawa.

Để đổi chủ đề, chị Sumiyoshi quay qua mở túi xách tay.

“À đúng rồi, chị có ảnh đây này.”

Chị ấy vừa nói vừa tìm trong túi, sau đó lôi ra một tấm ảnh.

Có bảy, tám người đang ngồi quanh một chiếc bàn thấp đầy ắp thức ăn. Phía sau họ là một chiếc tivi lớn và cây đàn piano. Trên cây piano là những món quà lưu niệm mua khi đi du lịch và búp bê được xếp cạnh nhau gồm su tù đá²³ của Okinawa, bóng rêu marimo²⁴ của Hokkaido, búp bê Matryoshka²⁵ và một chú chuột Mickey. Có vẻ như đây là một gia đình khá giả. Sợ dĩ tôi thấy những người trên ảnh

²³ Tượng đá đặt trước nhà hoặc trên mái nhà, trong tiếng Nhật gọi là *Shisha*, bắt nguồn từ chữ *Shiar* (su tù) trong tiếng Ba Tư. Su tù đá xuất hiện trong văn hóa của nhiều quốc gia châu Á như Trung Quốc, Nhật Bản, Việt Nam...

²⁴ *Aegagropila linnaei*, một loại tảo nổi tiếng của Nhật Bản, được gọi là bóng rêu hay cầu rêu vì hình dạng tròn trịa xanh muốt của nó.

²⁵ Một bộ búp bê rỗng ruột có kích thước từ lớn đến nhỏ chồng vào nhau, xuất xứ từ Nga.

trông quen mặt đến vậy là do đa số bọn họ đều là những người mà tôi đã thấy trên mạng xã hội. Tôi có thể thấy được cả bóng dáng của chị Sumiyoshi trong bức ảnh.

“Đây là ảnh trong bữa tiệc tối khi bọn chị đến nhà Quản lý. Có cả anh Wada trong ảnh nên chị nghĩ cứ mang theo xem có giúp được gì cho em không... Nhưng vừa hay, có cả Quản lý và Minegishi nữa đấy.”

“Em xin phép ạ.”

Tôi nhận lấy tấm ảnh.

“Đây là Quản lý Fujisawa.”

Chị Sumiyoshi nhướn người dậy và đưa tay chỉ vào trên tấm ảnh. Tôi chưa thấy mặt anh Fujisawa lần nào, nhưng không hiểu sao lại nhận ra người này trước cả khi chị Sumiyoshi chỉ. Đó là một người đàn ông tóc ngắn trông hào sảng, mang phong thái từng trải được tôi luyện qua bao tháng năm của một đội trưởng thuộc câu lạc bộ vận động. Người ở bên cạnh anh Fujisawa chắc là chị nhà rồi. Có lẽ do biết trước rằng chị ấy sẽ tự sát nên tôi cảm thấy chị trông rất đổi mong manh.

Tôi chưa từng thấy mặt cả hai lần nào. Rõ là thế, nhưng không hiểu sao tôi lại cảm thấy như mình đã gặp qua hai vợ chồng này ở đâu đó rồi, đặc biệt là người chồng.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Tôi đã gặp họ ở đâu nhỉ?

“Còn đây là Minegishi.”

“Đúng thật này.”

Nơi chiếc bàn thấp thuôn dài, chị Minegishi ngồi ở trong cùng, mắt nhìn về phía này. Tóc chị ta lúc ấy ngắn hơn hẳn so với bây giờ. Thực lòng mà nói, dù hiện tại nhìn lại chị Minegishi tôi vẫn thấy khó mà tin được rằng chị ta có tâm tu tối tăm đến vậy.

Và rồi tôi chợt nhận thấy sự quen thuộc của chị Minegishi trong bức ảnh.

Hóa ra ảnh đại diện trên trang cá nhân của chị ta là được cắt ra từ ảnh này và chỉ lấy phần mặt thôi sao? Tôi thốt lên như vậy thì chị Sumiyoshi gật đầu.

“Chị nghĩ thế. Mở tài khoản chỉ mới hai năm trước mà lại lấy ảnh chụp từ sáu năm trước làm hình đại diện, đáng sợ quá nhỉ? Lúc phát hiện ra điều đó, chị đã nghĩ Minegishi vẫn còn dành tình cảm cho Quán lý Fujisawa.”

Tôi vượt lên cánh tay đã sồn hết cả gai ốc của mình, mắt chăm chú nhìn vào bức ảnh. Chị Minegishi e dè giơ tay hình chữ V, khoe miệng chỉ hơi nhếch, đường nét khuôn mặt tuy

xinh đẹp nhưng lại không gây ấn tượng bắt mắt gì. Tôi nheo mắt nhìn hết từng ngõ ngách của bức ảnh, cố gắng để thu thập toàn bộ những thông tin mà nó đang mang.

Và rồi lúc ấy cả người tôi chợt giật bắn, tầm nhìn trước mắt cũng trở nên chao đảo.

Tôi đã nhìn nhầm *thứ gì đó*.

Không thể nào. Sao lại thế? Không thể như vậy được. Chắc là do tôi nghĩ nhiều thôi.

Thấy tôi nhìn chăm chăm vào bức ảnh trong khi cả người cứ cứng đờ ra, chị Sumiyoshi nghi hoặc nhìn tôi.

“Sao thế em? Em vẫn ổn chứ?”

“Còn ai khác có bức ảnh này không chị?”

Chị Sumiyoshi bối rối.

“Chị nghĩ mỗi người trong ảnh này đều còn giữ.”

“Là ảnh dưới dạng dữ liệu hả chị?”

“Không, là ảnh Quản lý đã rửa thêm.”

“Vậy ảnh này là do anh Fujisawa dùng điện thoại, hoặc máy ảnh số để chụp phải không ạ?”

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

"Phải. Chị nghĩ là máy ảnh số của Quán lý đấy. Có vấn đề gì sao em?"

Chị Sumiyoshi nhìn về phía tôi, không hiểu tại sao tôi lại tỏ ra bất ngờ đến như vậy.

Thế nhưng tôi đã không thể trả lời chị ấy được.

14.

Hai ngày sau, chị Minegishi đến nơi chúng tôi hẹn gặp là tầng một của TSUTAYA Shibuya với dáng vẻ xinh đẹp đến mức khiến tôi cứ nghĩ mình đang nhìn nhầm. Chị ta mặc chiếc váy hoa bó cùng áo len màu ngà, khoác hồ trên vai một chiếc áo xanh thẫm. Mái tóc buông lơi của chị Minegishi trông khác hẳn thường ngày, có lẽ chị ta đã đi làm tóc nên mái tóc dài ấy có hơi uốn lượn.

Khi nhìn thấy tôi, chị Minegishi liền chạy tới với nụ cười trên môi trông thuần khiết đến lạ, nhưng ngược lại, trong mắt tôi hình ảnh ấy so với bình thường càng đáng sợ hơn. Tôi cố đè nén cảm xúc của mình và nặn ra một nụ cười.

Tôi cúi tai nghe ra, đặt nó về lại máy nghe thứ.

"Chào em, em đợi lâu chưa?"

“À không, em nghe nhạc nên không sao ạ.”

Tôi đang đứng tại quầy nghe thử của ban nhạc tên FUNKIST và nghe album nhạc mà Nana đã nghe khi đến buổi hẹn với tôi.

“Vậy sao. Mình đi thôi em.”

Chị Minegishi không có vẻ gì là hứng thú với thứ mà tôi vừa nghe, chị ta luồn tay mình vào tay tôi.

Đi về phía lối ra, tôi cúi mặt thì thấy chị Minegishi đang nọ nụ cười đáp lại. Ôi trời, chị đừng có mà nổi điên lên nhé, tôi thoáng nghĩ thế. Để đạt được mục đích của mình, cho dù có dùng thủ đoạn gì đi chăng nữa và kể cả trong quá trình đó có khiến người khác bị tổn thương ra sao thì chị ta cũng sẽ không buồn để tâm. Như một đứa trẻ không ngừng vùi vãnh thú đồ chơi nó muốn, chị ta lừa lọc, dối trá và thương tổn người khác chỉ để lấy được thứ mình muốn.

Có lẽ chị ta đã luôn sống như thế cho đến tận bây giờ và cả sau này cũng vậy. Ngực tôi lại nhói đau khi nhớ về bức ảnh của vợ chồng anh Fujisawa mà mình đã từng thấy hai ngày trước.

Vào rạp chiếu phim, chúng tôi đến chỗ ngồi. Sau đoạn giới thiệu là bắt đầu phần phim chính. Đây là lần thứ hai

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

tôi xem bộ phim này. Lần trước tôi đã xem cùng với Nana, do trễ giờ chiếu nên Nana đã nắm lấy tay tôi và kéo kẻ dò tẹ trong việc luồn lách giữa đám đông là tôi đây chạy đến rạp chiếu phim. Khi đổi mắt nhìn lên bộ phim đang chiếu, thỉnh thoảng tôi lại nhớ về khoảnh khắc xao xuyến ấy và rồi lại chìm sâu vào trong những nghĩ ngợi vẩn vơ. Không biết ý nghĩa của cái nắm tay ấy là gì nhỉ?

Bất chợt, bàn tay bên cạnh vươn tới rồi siết lấy tay tôi. Tôi nắm tay chị Minegishi, lòng thầm nghĩ tay của Nana mềm mại và ấm áp hơn thế này rất nhiều.

Phim kết thúc, tiếp đến là phần danh đề nhưng mặc cho khi kết thúc phần danh đề của phim Marvel Comics lúc nào cũng có đoạn phim quan trọng²⁶ dẫn tới phần phim tiếp theo, chị Minegishi đã nhanh chóng đứng lên và chuẩn bị rời khỏi. Thấy chị ta như vậy, tôi cúi người theo sau trong khi nhớ lại lời Nana từng nói: “*Ngay sau phần danh đề sẽ có đoạn giới thiệu của phần phim tiếp theo đó!*”

“Mình đi uống trà không chị?”

Sau khi rời khỏi rạp, tôi dễ dàng cất lời mời chị ta trong khi đã phải vất kiệt dũng khí mới có thể mời Nana đi ăn bữa tối.

²⁶ Hay còn gọi là cảnh hậu danh đề (After-credits), một đặc sản trong dòng phim Marvel, được chiếu sau đoạn đề tên đội ngũ sản xuất.

Tôi không ngần ngại bước vào L'Occitane Cafe, chị Minegishi đuổi theo với vẻ mặt đầy ý nhị.

“Kimihiro hay đến đây lắm hả?”

“Không ạ, hôm nay là lần đầu em đến đây. Sao thế chị?”

“Chị không ngờ em lại chọn một quán khá được phái nữ thích.”

“Em đã tra trên mạng vì chị Minegishi đó ạ.”

Chính tôi cũng bất ngờ trước lời nói dối thốt ra từ miệng mình một cách trơn tru đến vậy.

Tôi chọn cà phê còn chị Minegishi chọn trà nhài. Nana thì chọn trà hoa hồng nhĩ, tôi nhớ lại.

Là chuyện của Nana thì dù nhỏ nhất tới cỡ nào tôi cũng nhớ được. Bằng việc mở cuốn sổ ghi chú trong đầu mình ra, bất cứ lúc nào tôi cũng có thể nhớ rõ từ những lời em ấy nói đến những cử chỉ vụn vặt mà em ấy làm.

Dù lúc này tôi cũng chẳng biết đó có phải là chuyện tốt không nữa.

Tôi nâng cốc cà phê lên môi, hỏi:

“Chuyện ở văn phòng sao rồi ạ?”

• • • Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Do Kimihiro đột ngột nghỉ nên mọi người loạn hết cả lên. Hôm nay chị cũng bị Giám đốc nhờ đi làm cả ngày nghỉ này, cú phải từ chối khiến chị mệt lắm.”

Không thể tin được đó là lời nói ra từ miệng người đã tính kế đuổi cổ tôi ra khỏi văn phòng, nhưng đây hẳn là do chị ta hoàn toàn không ý thức được về tội lỗi của mình. Tôi quyết định diễn theo kiểu hình mà chị ta mong mỏi, tức là cứ trở thành hình nhân nói ra những gì mà chị ta muốn và hành động theo ý của chị ta là được.

“Phải từ chối tên Giám đốc như thế thật khổ cho chị. Cảm ơn chị đã làm vậy vì em.”

“Không sao đâu. Chị cũng rất mong chờ tới buổi đi chơi này mà.”

Chị Minegishi cười, tay huơ huơ.

“Mọi người có khỏe không ạ? Nghỉ đột ngột quá nên em thấy rất có lỗi khi không chào hỏi mọi người đang hoàng được ạ.”

“Mọi người lo lắng cho Kimihiro lắm đó. Ai cũng tức giận khi em bị sa thải chỉ vì một lỗi lầm như thế. À, đúng rồi, anh Nakamoto có gửi lời chào em.”

“Chị nói với anh Nakamoto là hôm nay sẽ gặp em ạ?”

“Chị muốn giấu chuyện này nhưng nếu không giải thích rõ thì chị lại bị buộc phải đi làm mất. Mọi người còn chúc chị đi chơi vui vẻ nữa.”

Trước câu từ và hành động của chị Minegishi cứ như bản thân chị ta chẳng hề có chút lỗi lầm nào hết, tôi chỉ có thể im lặng mà bàng hoàng. Làm gì có ai dễ dàng bảo “Đi chơi vui vẻ nha” với một người chuẩn bị đi chơi cùng đồng nghiệp cũ vừa bị sa thải ba ngày trước vì lỗi lầm gây tổn thất lớn đến công ty được chứ.

Nhưng người đang ngồi đối diện tôi đây vốn không bình thường. Tôi cố gắng không để những hoài nghi lộ ra trên mặt.

“Vây sao, may quá ạ. Anh Nakamoto khỏe không chị?”

“Ừ, anh ấy vẫn như cũ, lên nói xấu Giám đốc và làm việc với vẻ cực kỳ khó chịu.”

“Anh ấy cứ bảo em là mau chạy ngay đi trong khi bản thân lại không biết còn cố tới lúc nào nữa.”

“Do anh ấy đã kết hôn rồi mà, phải nghỉ tới vợ con sau này nên không thể nghỉ được. Anh Nakamoto rừng nói vậy đó. Nghe có vẻ rất vất vả nhưng chị lại thấy thật ghen tị đấy. Chị cũng muốn nhanh chóng được kết hôn ghê.”

 Nếu không gặp kì dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Nghe xong câu nói ấy khuôn mặt tôi không khỏi đánh lại. Chị Minegishi không vừa lòng về anh Nakamoto, thế mà chỉ phút chốc sau đã tỏ ra như mình thấu hiểu lắm. Do đã dễ dàng buông lời dối trá quá nhiều lần rồi nên chị ta không nhớ rõ cuộc bản thân mình đã nói gì luôn à?

Với chị ta, lời nói dối là thứ gì đó nhẹ tênh vậy sao?

Dù nghĩ thế nhưng tôi vẫn không ngưng cười, vừa đồng tình với câu chuyện của chị Minegishi vừa đáp lại bằng những câu trả lời mà chị ta muốn. Có cả những chuyện thậm chí tôi còn chẳng biết thật đến đâu, nhưng hiện giờ việc chị ta nói thật hay nói dối với tôi đã không còn quan trọng nữa, sao cũng được.

Sau một tiếng nói chuyện, thấy tâm trạng của chị ta đã trở nên tốt hơn, tôi liền lên tiếng:

“Lát nữa chị có bận gì không ạ?”

“Không em. Chị đã để trống cả ngày hôm nay để đi chơi cùng với em đó.”

Chị Minegishi nhún vai lên xuống như thể đang vui vẻ lắm.

“Vậy mình tới khách sạn chị nhé?”

“Hà...”

Có vẻ như chị ta thực sự bị bất ngờ, cũng cả hòng thế kia cơ mà.

Tôi vươn tay đặt lên bàn tay đang để trên bàn của chị Minegishi. Trong một chốc, tay chị ta bỗng giật lên rồi thả lỏng.

“Em muốn được ở riêng cùng chị, muốn biết thêm về chị, không được sao ạ?”

“K-Không phải là không được...”

Nhu lưỡng lự trước tình huống quá mức đột ngột này, chị Minegishi đảo mắt. Tôi nhìn chị Minegishi, siết chặt lấy tay chị ta như đang thúc giục chị ta nhận lời.

“Đi thôi chị.”

Tôi nhồm dấy, tay kéo nhẹ tay chị Minegishi.

Chị ta không chống cự.

Phải chi bàn tay tôi đang nắm lấy lúc này đây là của Nana thì tốt biết bao, tôi đã nghĩ như vậy.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

1.

Cánh cửa phòng thẩm vấn mở ra, có hai người đàn ông bước vào.

Một người khoảng năm mươi tuổi với mái đầu muối tiêu cùng vẻ ngoài cứng rắn đứng chất một thanh tra phải có. Người còn lại trong độ tuổi con trai của thanh tra đầu muối tiêu, cậu ta đeo kính và có một thân hình cao dong dỏng.

khẩu phần 1
2

Thanh tra đầu muối tiêu ngồi xuống ghế ở phía chính diện cách tôi một cái bàn, thanh tra cao gầy đeo kính thì kéo ghế trước chiếc bàn nhỏ có lắp sẵn máy tính xách tay.

Nơi khoe mắt trên khuôn mặt đen sạm của người đàn ông đầu muối tiêu có không biết bao nhiêu là những nếp nhăn sâu hoắm, thế rồi phần da xung quanh bị kéo ra khiến khuôn mặt ông ta giờ chỉ

còn toàn mấy nếp nhăn. Ban đầu tôi cứ tưởng vị thanh tra này bị đau ở đâu đó nhưng hình như ông ta đang cười.

“Chào cô Minegishi...”

Thanh tra đầu muối tiêu vừa nói vừa đưa mắt nhìn xuống tập tài liệu điều tra trên tay. Có vẻ do mắt đã kém nên ông ta cứ cầm tập tài liệu lơ xa rồi lại lơ gần.

“Là Yuuko ạ.”

Nghe thấy tôi xưng tên, khuôn mặt của thanh tra đầu muối tiêu lập tức nhăn nhó.

“À đúng rồi đúng rồi. Cô Minegishi Yuuko. Tôi là Nakasone thuộc phòng Hình sự của Sở Cảnh sát Tokyo, từ giờ tôi sẽ phụ trách điều tra cô. Anh chàng đằng kia là Watabe.”

Thanh tra cao gầy đeo kính bị chỉ tới thì hơi nhồm cái lưng gù rồi nhìn về phía này như chào hỏi.

“Anh Nakasone là người Okinawa ạ?”

Có lẽ do không ngờ tới câu hỏi của tôi, Thanh tra Nakasone ngây ra. Nhưng sau đó khuôn mặt ông ta lại trở nên nhăn nhúm và huơ huơ tay trước mặt.

“Tôi từng nghe chuyện ông mình xuất thân ở Okinawa, nhưng bản thân tôi được sinh ra và lớn lên tại Tokyo. Chưa nói

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

tới Okinawa, tôi còn chưa đi đến vùng nào ở phía tây mà xa hơn Kansai²⁷ nữa là. Quê nhà cô Minegishi đây là Fukuoka nhi?”

“Vâng ạ.”

“Watabe thì là Nagasaki.”

Thanh tra Nakasone giơ ngón cái chỉ về phía Watabe, cậu ta ngoảnh mặt về phía này.

“Ồ, ra là vậy. Cậu Watabe ở khu nào của Nagasaki thế ạ?”

“Sasebo thua cô.”

Watabe thì thảo, giọng nói nhỏ đến mức chỉ cần không chú ý là không nghe ra được cậu ta nói gì.

“Sasebo sao. Có lần tôi đã đến Huis Ten Bosch²⁸ đấy.”

“Vâng. Tôi cũng muốn đi thử nhưng chưa có dịp. Tuy xuất thân ở Nagasaki nhưng vì công việc của bố nên ngay khi vào tiểu học tôi đã cùng gia đình đến sống ở Tokyo, thế nên cũng không có mấy ký ức về thời gian sống ở Nagasaki.”

“Ra là thế à.”

²⁷ Khu vực Osaka - Kyoto và các vùng phụ cận.

²⁸ Công viên giải trí ở Sasebo, Nagasaki. Nơi đây tái tạo lại bối cảnh ở Hà Lan bằng những bản sao mang kích thước thật của các tòa nhà cũ của Hà Lan.

Thanh tra Nakasone có vẻ ngạc nhiên.

“Vâng, em đã nói với anh nhiều lần rồi mà.”

“Vậy sao. Lúc đó anh có say không?”

“Đúng là anh đã say.”

“Thế thì đương nhiên là anh không nhớ rồi.”

Sau khi nói một cách dứt khoát, Thanh tra Nakasone quay về phía tôi.

“Dù là người mình nên biết rõ đi chăng nữa thì cũng có kha khá những chuyện mà hóa ra mình lại không biết về họ cô Minegishi nhỉ?”

Nhìn thanh tra gái mái đầu muối tiêu với khuôn mặt toàn những nếp nhăn, tôi mỉm cười đáp lời ông ta.

Thanh tra Nakasone chấn chỉnh lại, ông ta hơi kéo ghế. Tiếng chân ghế cọ lên sàn nhà kêu rẹt rẹt phản âm khắp căn phòng mật được xây kín kẽ bằng bê tông.

“Tôi nghĩ cô đã quá rõ về chuyện mình bị tình nghi. Ừm, dựa theo những gì được ghi trong lệnh bắt giữ thì ngày hôm qua trong phòng của một khách sạn tình yêu tại Dogensaka, quận Shibuya, cô đã dùng một giá để nệm bằng đồng có sẵn trong phòng đập mười lần vào đầu nạn nhân là

 Vẫn không gặp kẻ dối trá như em, có lẽ đã tốt hơn.

anh Itou Kimihiro. Sau đó cô đã không làm những biện pháp sơ cứu cần thiết, cũng không báo cảnh sát hay gọi cấp cứu mà bỏ trốn nên nạn nhân đã tử vong. Không sai chứ?”

“Đúng vậy ạ.”

“Vậy sao, không sai à?”

Thanh tra Nakasone chậm rãi nói, khẩu khí như gần lại mà nhấn mạnh.

Ông ta chẳng cần trầm trọng thế làm gì, bởi tôi sẽ không trốn chạy hay giấu giếm gì cả.

“Vâng, không sai, là tôi đã giết anh ấy.”

Chắc đã giả định trước tình huống tôi phủ nhận nên Thanh tra Nakasone thở phào nhẹ nhõm. Ông ta quay về phía sau, nhìn Watabe rồi nói tiếp.

“Vì sao cô lại giết cậu Itou?”

“Vì tôi biết anh ấy ngoại tình.”

Thanh tra Nakasone có hơi nhíu mày.

“Thế tức là cô có quan hệ nam nữ với nạn nhân là cậu Itou?”

“Vâng ạ.”

Thanh tra Nakasone tỏ ra bối rối, ông đưa tay lên day huyệt Thái Dương.

“Theo điều tra của chúng tôi thì lại không có thông tin như vậy. Bạn của cậu Itou nói rằng cậu ấy từng được cô mời đi xem phim, nhưng sau khi do dự cuối cùng cậu Itou đã từ chối.”

Giờ tôi mới biết chuyện này. Người bạn đó chắc là Morio, tên diễn viên hạng bét kia à?

“Nhưng anh ấy đã không từ chối. Hôm đó trước khi đến khách sạn tôi và Kimihiro đã cùng nhau đi xem phim. Tôi có giao nộp vé xem phim cho các vị như bằng chứng mà nhỉ?”

“Đúng là chúng tôi có nhận vé từ cô, cũng như kiểm tra được việc cả hai có vào rạp nhờ vào máy quay ở rạp chiếu phim.”

“Nếu vậy thì không cần nghĩ cũng biết được lời người nào mới là sự thật, không phải sao ạ?”

“Đúng là như thế...”

Thanh tra Nakasone hơi ngừng lại.

“Với cả hôm đó chúng tôi đã cùng nhau vào khách sạn. Không phải do tôi cưỡng ép lời anh ấy đi hay khóc lóc cầu

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

xin anh ấy vào mà là được anh ấy rủ vào. Cả hai chúng tôi đã cùng nguyện ý đến khách sạn đó."

"Chúng tôi đã kiểm tra việc này qua máy quay chống trộm của khách sạn. Máy quay đã ghi lại cảnh hai người tình tứ khoác tay nhau đi vào khách sạn. Nhân viên ở quầy tiếp tân cũng khai báo rằng hai người không có điểm gì khả nghi cả."

Tôi uốn ngực, như muốn chứng minh những gì bản thân nói là đúng.

Thanh tra Nakasone thì cẩn trọng xem xét tâm tình tôi.

"Vậy là cô và cậu Itou đã giữ bí mật về mối quan hệ của mình?"

"Vâng. Tuy ở văn phòng không cấm cản chuyện yêu đương nhưng Giám đốc rất căm thù Kimihiro. Nếu ông ta biết Kimihiro có quan hệ với đồng nghiệp thì sẽ càng đày ải thêm nên anh ấy đã bảo tôi giữ bí mật."

"Thế là không ai biết về mối quan hệ giữa cô và cậu ấy?"

"Lúc bị hỏi trong bữa tiệc lần trước, tôi đã rất đau lòng khi phải trả lời rằng mình không có người yêu và ngật tràn cay đắng khi thấy anh ấy cũng trả lời như vậy. Nhưng nghĩ đến chuyện ở văn phòng nên tôi đành phải tự thuyết phục

bản thân rằng thôi cũng vì hết cách. Thật không ngờ anh ấy lại lợi dụng chuyện đó để làm quen với người con gái khác...”

Cảm xúc dâng trào khiến tầm nhìn của tôi bị mờ đi bởi nước mắt.

Thanh tra Nakasone kiên nhẫn chờ đến lúc tôi ngừng khóc.

“Xin lỗi anh. Tôi không thể ngờ tới việc mình bị anh ấy phán bội nên đến giờ vẫn chưa ổn định được cảm xúc.”

“Rồi cô sẽ ổn định được cảm xúc của mình thôi, nhưng cậu Itou thì sẽ không bao giờ có thể tỉnh lại nữa.”

Ông ta gần giọng đầy tức giận.

“Tôi biết chứ. Tôi đã làm một chuyện tồi tệ.”

Tôi có thể cảm nhận được ánh nhìn nhu chi trích của Thanh tra Nakasone.

“Cô đã nhận ra chuyện Itou ngoại tình như thế nào? Là cô đã lơ mờ nhận ra từ trước à?”

“Không. Hoàn toàn không. Tôi vô tình nhìn thấy tin nhắn được gửi đến trên điện thoại của Kimihiro khi anh ấy vào nhà vệ sinh ở khách sạn. Đó là tin của một nữ sinh viên đại học tên Nana.”

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Có vẻ như họ đã điều tra hết. Thanh tra Nakasone vừa nhìn tài liệu vừa xác nhận.

"Cô Tashiro Nana phải không ạ? Là sinh viên năm ba của trường Đại học nữ sinh Teikoku."

"Đúng vậy."

"Cô đã từng gặp cô Tashiro bao giờ chưa?"

Nghe Thanh tra Nakasone hỏi vậy, tôi gật đầu.

"Chỉ một lần ạ. Hôm đó em ấy đã đến văn phòng của tôi rồi chúng tôi cùng đi uống với nhau."

"Chỉ một lần đó thôi à?"

"Vâng. Tôi biết rằng Nana có ý với Kimihiro, nhưng đó là do cậu bạn tên Morio tùy tiện bắt chuyện thế thôi. Kimihiro đã nói với tôi rằng bản thân không có hứng thú gì với Nana nên tôi đã tin anh ấy. Tôi không ngờ rằng anh ấy và Nana lại liên lạc với nhau."

"Nội dung tin nhắn của anh Itou với cô Tashiro là gì thế?"

Tôi nghĩ ông ta đã biết nhưng vẫn muốn xác nhận lại.

"Em đã giới thiệu với bạn em bộ phim mà chúng mình xem lần trước, bạn ấy đã đi xem và nói rằng rất thú vị đó anh...'. Đại loại là vậy. Chắc không cần tôi phải nói nhưng

bộ phim Nana nhắc đến cũng chính là bộ phim mà tôi và Kimihiro vừa xem. Anh Kimihiro đã ra về như mình mới xem lần đầu trong khi đã xem phim ấy với Nana rồi."

Thanh tra Nakasone gật đầu ậm ừ, thúc giục tôi nói tiếp.

"Rồi sau đó?"

"Tôi đã gắng hỏi Kimihiro sau khi anh ấy đi ra từ nhà vệ sinh. Kimihiro cứ giả vờ như không biết, nhưng khi tôi báo anh ấy cho mình kiểm tra tin nhắn thì Kimihiro lại nói rằng tôi không tin anh ấy rồi nổi giận với tôi.

Tôi không bỏ cuộc, không ngừng yêu cầu anh ấy cho tôi xem. Do tôi đã luôn tin tưởng Kimihiro từ tận đáy lòng nên vốn chỉ muốn anh ấy dỗ dành mình một chút, chứ không phải muốn bóc trần lời nói dối của anh ấy hay gì.

Nhưng cuối cùng anh Kimihiro lại nổi nóng ngược lại với tôi rồi ném chiếc điện thoại đã mở khóa về phía tôi. Tôi đã né được và nhặt nó lên. Khi kiểm tra tin nhắn trên điện thoại, tôi phát hiện những ngày vừa qua ngày nào anh ấy cũng cùng Nana nhắn tin rất nhiều lần. Tôi đã không khỏi run rẩy. Trong khi đó Kimihiro lại tỏ ra vô trách nhiệm và ngồi trên giường, quay lưng về phía tôi. Bỗng nhiên, tôi thấy đế nệm bằng đồng đặt bên cạnh giường..."

 Vẫn không gặp kì dỗi trứ như em có lẽ đã tốt hơn

Trong lúc kể, những hình ảnh ấy cũng hiển hiện rõ ràng trong đầu tôi như thể đang khiến tôi nghĩ rằng những chuyện đó từng thật sự xảy ra.

“Thế là cô đã lấy đế nện rồi đập vào đầu cậu Itou từ phía sau?”

Tôi gật đầu đáp lại câu hỏi của Thanh tra Nakasone và nhớ lại. Cú đầu tiên là vào phía trước, tôi nhớ là ở gần trán.

“Lúc tôi đập tới thì Kimihiro đã quay lại. Đến giờ về mặt bất ngờ của anh ấy khi đó vẫn còn ám ảnh tôi.”

Thế này là được rồi. Vết thương trên thi thể khớp với lời khai của tôi.

“Hừm...”

Thanh tra Nakasone đan tay trước mặt, hai mắt nhắm nghiền như đang đau đớn lắm, rồi lại mở ra. Ánh mắt đổ xuống nơi cổ tay trái của tôi.

“Vậy vết ở cổ tay cô làm sao mà có?”

“Hả...”

Tôi bất giác rút tay lại. Thế nhưng làm vậy chẳng khác nào đang tự khiến bản thân mình trở nên khả nghi nên tôi xắn tay áo, cố tình để lộ cổ tay trái ra cho ông ta xem.

“Cái này sao ạ?”

“Vâng. Trông đau quá nhỉ.”

Thanh tra Nakasone tự sờ cổ tay mình, mặt mày nhăn nhó như thấy đau đớn lắm.

Dấu vết mảnh dài màu xanh đen ấy như đang quẩn lầy nửa cổ tay tôi. Tôi lập tức suy nghĩ nhưng lại không tìm ra được lý do nào nghe có vẻ thuyết phục.

“Tôi cũng không biết nó có từ khi nào nữa.”

Tôi thấy câu trả lời này hơi khó tin nhưng Thanh tra Nakasone lại chỉ “Hừm” một tiếng rồi gật đầu.

“Đúng là đôi lúc vẫn hay xuất hiện những dấu vết mà mình không biết tại sao lại có, nhưng tôi chưa từng nghe qua rằng trong số ấy lại có vết nào trông giống thế này...”

Bị ông ta nhìn chăm chú khiến tôi không chịu nổi. Tôi kéo tay áo xuống che dấu vết ấy đi.

Thanh tra Nakasone dường như cũng đã mất hứng thú với nó.

“Xin lỗi, tôi nói chuyện ngoài lề rồi.”

“Không sao ạ.”

 Nếu không gặp kì dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Tôi thầm tặc lưỡi trong lòng vì đã không thể kiềm chế được bản thân đến phút cuối.

“Có một sự thật tuy rằng hơi khó nói.”

Nakasone khó xử xoa xoa Thái Dương.

“Sao vậy ạ?”

“Chúng tôi đã nói chuyện với cô Tashiro và thấy rằng có vẻ cô ấy không có quan hệ nam nữ gì với cậu Itou cả. Cô Tashiro đã nói rằng đúng là cả hai có cùng nhau đi xem phim nhưng quan hệ giữa họ chỉ đến vậy, như hai người bạn bình thường thôi.”

“Thật sao ạ?”

Tôi cuống quýt hỏi.

“Vâng. Tôi không dám chắc rằng trong lòng bọn họ nghĩ thế nào nhưng chí ít thì cậu Itou đã không vượt quá giới hạn. Cô đã quá yêu cậu Itou, đến mức quy chụp cho cậu ấy một tội lỗi mà cậu ấy không làm rồi giết cậu ấy.”

“Không thể nào...”

Tôi cố tình run rẩy nói. Cùng lúc với việc dùng lực ở sâu nơi cuống họng, tầm nhìn của tôi cũng dần nhòe đi.

“Mình, đã làm gì...”

Tôi chớp mắt, cố gắng vắt ra vài giọt lệ. Sau khi cho họ thấy dòng lệ rơi dài trên má mình, tôi đưa tay che mặt và nằm úp xuống bàn như đang nức nở.

2

“Anh... Anh Nakasone?”

Nhận thấy ai đó đang gọi mình, Nakasone Norihisa chột hoàn hồn. Ở bàn bên cạnh, Watabe một tay cầm donburi²⁹ đang dùng ánh mắt lo lắng nhìn ông. Thanh tra Nakasone cũng đang cầm donburi bên tay trái, tay phải cầm đũa thế nhưng lại không máy may cử động, phần thịt heo chiên xù trên katsudon³⁰ chỉ vơi đi mỗi một miếng.

“Anh sao vậy ạ? Em thấy anh cú thù người ra.”

“Không có gì. Chỉ là anh đang nghĩ chút chuyện.”

Như đang hồi tưởng, tay cầm đũa của Thanh tra Nakasone cử động rồi bắt đầu ăn cơm.

Watabe thì ngược lại, lúc này cậu vừa mới ăn xong. Cậu đặt bát donburi xuống bàn, với tay cầm cốc nước lên uống. Bị

²⁹ Món cơm thố Nhật Bản, thường có thịt cá, tôm, rau củ và các nguyên liệu khác.

³⁰ Cơm thố với cốt lết heo chiên xù.

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

một người không chỉ ăn ít mà còn ăn chậm như Warabe bỏ xa như thế, rốt cuộc Thanh tra Nakasone đã dùng bao nhiêu thời gian để tho thẩn và suy nghĩ rồi?

Hai người đang ăn trưa trong phòng Hình sự. Lúc này, Minegishi Yuuko - người mà Nakasone phụ trách điều tra - hẳn cũng đang ăn trưa.

“Anh đang nghĩ về vụ lần này à?”

“Ừ.”

“Còn vướng mắc gì nữa sao ạ? Nghi phạm đã tự thú, động cơ gây án rõ ràng hơn nữa bằng chứng cũng thu thập đầy đủ. Chỉ là một vụ yêu đương mù quáng rất đơn giản thôi mà.”

Warabe nói đúng. Không còn nghi ngờ gì về hành vi gây án của Minegishi Yuuko. Bản thân Minegishi cũng đã nhận tội và hợp tác trong quá trình điều tra nên so với những nghi phạm phủ nhận hay giữ im lặng thì vụ này có vẻ dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng dù vậy, Thanh tra Nakasone vẫn không thể dễ dàng chấp nhận được những lời mà Minegishi khai.

“Chuyện cô ta nói chẳng biết là thật được đến đâu nữa.”

Nghe Thanh tra Nakasone thì thầm như vậy, Watabe nheo mắt nghi hoặc.

Thanh tra Nakasone nhìn Watabe.

“Lúc anh tự giới thiệu, cô ta đã hỏi anh có phải là người Okinawa không.”

“Thế thì có vấn đề gì ạ?”

Watabe nghiêng đầu như muốn hỏi chuyện ấy thì có gì kỳ lạ.

“Có lẽ do họ của anh phổ biến ở Okinawa nên cô ta mới hỏi anh có phải người Okinawa không. Lấy chuyện họ tên làm chủ đề với người mới gặp lần đầu, đúng là kiểu tán gẫu bình thường không có gì đặc biệt.”

Watabe càng cảm thấy rối rắm hơn, nếp nhăn xuất hiện giữa đôi mày của cậu. Thanh tra Nakasone trở nên cau kính, ông nói tiếp.

“Tức là cô ta đã quá bình tĩnh rồi đấy. Một người phụ nữ thuộc diện tình nghi giết người, phải đối diện với cảnh sát trong phòng thẩm vấn mà lại đột ngột buông được lời tán gẫu như vậy, không hề bình thường chút nào đâu.”

“Nói mới thấy đúng là vậy thật...”

 Vẫn không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Watabe nói, nhưng đến cuối câu chữ lại nhỏ dần, cậu vẫn chưa đồng tình với Thanh tra Nakasone.

“Với cả cậu còn nhớ cái vết đó chú?”

Thanh tra Nakasone vừa nắm cổ tay trái của mình bằng tay phải vừa nói.

“Vâng, đương nhiên ạ.”

“Đó là do dùng lực mạnh nắm lấy mà thành. Không phải là do Itou đã tấn công Minegishi sao?”

“Itou, là nạn nhân của vụ này ạ?”

Watabe tròn mắt.

“Đúng vậy.”

“Thế thì lạ quá. Bọn họ có quan hệ với nhau, lại cùng nhau vào khách sạn. Theo hình ảnh ghi lại từ máy quay chống trộm ở lối vào khách sạn thì Minegishi dựa sát vào người Itou, cũng không có dấu hiệu gì là bị Itou cưỡng ép cả. Nếu đã vào phòng rồi mà còn bị báo rằng ‘Em không định làm chuyện ấy’ thì chẳng người đàn ông nào chịu nổi đâu ạ.”

“Cả hai không nhất thiết chỉ cãi nhau vì việc bị từ chối quan hệ. Giả dụ như lời khai của Minegishi là thật, thì khi Minegishi phát hiện dấu tích Itou ngoại tình sau đó gắng

hỏi cậu ta, Itou đã nổi cơn điên nên có hành vi bạo lực với Minegishi. Để thoát khỏi Minegishi lập tức lấy ngay đế nển bằng đồng gân dấy rồi đập mạnh vào đầu Itou... Như vậy sẽ khớp với chi tiết bọn họ vẫn bình thường trước lúc vào phòng."

Watabe làm động tác vung hung khí, chắc là đang tái hiện lại hiện trường vụ án trong đầu mình, cậu nhăn mặt lắc đầu.

"Dù thế thì vẫn rất kỳ lạ Ạ. Giả sử Itou tấn công trước thì không bỏ qua khả năng hành động của Minegishi là phòng vệ chính đáng. Ý anh là cô ta chịu trơ mắt bỏ qua cơ hội này sao Ạ?"

"Dựa vào dấu vết còn lưu lại trên thi thể, anh thấy lý do cô ta phòng vệ chính đáng mới không ổn. Nạn nhân đã bị trọng thương đến chết cơ mà."

Thanh tra Nakasone cười khổ nhún vai.

Ngoài vết thương ở trước đầu, phía bên trái mặt Itou còn có dấu vết bị đập mười lần liên tiếp, mặt nạn nhân bị biến dạng đến mức không thể nhận diện được. Có thể thấy sau khi nạn nhân không còn sức chống cự nữa, hung thủ đã tiếp tục tấn công đến tận lúc nạn nhân tử vong rồi mới thôi. Hành vi phạm tội này thể hiện mối hận thù rất sâu đậm.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Nhưng dù vậy, nếu nhắm tới việc giảm án thì phòng vệ chính đáng vẫn là tốt nhất. Đây là án mạng trong phòng kín. Người chết thì không nói được nên cô ta có thể nói bất cứ điều gì. Nhưng ngay từ đầu Minegishi đã tự bó qua khả năng phòng vệ chính đáng rồi.

“Kết cục là Itou lại không ngoại tình nhỉ.”

“Vâng, nếu tin những gì Tashiro Nana nói là đúng.”

Ông nghĩ chuyện hai người họ chưa từng quan hệ thể xác chắc là thật. Dù tin nhắn giữa Itou và Tashiro Nana có thể hiện cảm tình với nhau nhưng lại không giống như họ có mối quan hệ sâu đậm.

“Tuy vậy, với mỗi người thì đến đâu mới là ngoại tình cũng khác nhau lắm. Cả hai người họ đã cùng nhau đi xem phim rồi đi ăn riêng. Dù chỉ như thế đi nữa thì vẫn có người xem là ngoại tình mà.

Tuy tin nhắn giữa hai người họ rõ là đáng yêu như một cặp đôi trung học phổ thông, nhưng giả sử Itou và Minegishi đang vào thời kỳ chán nhau thì không chừng chỉ nhìn thấy tin nhắn hồn nhiên như thế thôi cũng đã đủ để khiến cho cô ta ghen đến điên lên.”

“Ừ, nhỉ.”

Nhưng ông vẫn chưa chịu thua.

“Dù thế, có thật là Minegishi và Itou đang qua lại với nhau không?”

“Anh đang suy nghĩ về chuyện đó à?”

Watabe cười với vẻ chán chường.

“Itou và Nana nhắn tin với nhau thường xuyên nhưng lại không hề nhắn với Minegishi dù chỉ một lần.”

“Itou và Minegishi làm cùng công ty, mỗi ngày đều gặp nhau nên họ không cần phải nhắn tin cũng hợp lý mà?”

“Nhưng cũng không phải sống cùng nhau hay gì, thế mà chẳng gọi điện thoại hay nhắn tin cho đối phương lần nào, chẳng phải là quá kỳ lạ rồi sao.”

“Theo lời của đồng nghiệp làm cùng thì có vẻ như chuyện Itou bị Giám đốc thù địch là thật, vì lý do này nên bọn họ mới cần trọng đến vậy?”

“Vì cần trọng nên mới phải thường xuyên liên lạc bằng điện thoại chứ.”

“Có thể. Nhưng thật ra có nhiều kiểu cặp đôi khác nhau lắm ă. Như bạn của em ấy, có người còn chẳng thấy có vấn đề

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

gì khi không hề liên lạc với người yêu trong suốt ba tháng liền nữa là.”

“Thế mà cũng bảo đang hẹn hò à?”

“Em cũng đã hỏi vậy, nhưng đối phương cứ khẳng khẳng là mình đang hẹn hò cơ. Có những cặp đôi như thế đấy ạ. Giả dụ như Itou và Minegishi đang hẹn hò theo kiểu giữ khoảng cách như thế, rồi có một Tashiro Nana trẻ trung lại cuốn hút khiến Itou mê đắm nên mới thường xuyên nhắn tin với Tashiro, chuyện mà cậu ta đã không làm với Minegishi.”

Có lẽ Watabe hoàn toàn không quan tâm đến chuyện Minegishi và Itou có hẹn hò hay không bởi Minegishi đã thừa nhận hành vi gây án của mình. Chắc hẳn cậu nghĩ rằng chỉ cần có những lời khai với tính hợp lý đủ để khởi tố là được rồi.

Suy nghĩ ấy của cậu cũng không khó hiểu.

“Em nghĩ chuyện Minegishi cố tình che giấu việc người tấn công trước là Itou mới khó tin đấy ạ.”

Watabe nói vậy cũng có lý. Thanh tra Nakasone tự nhủ rằng bản thân chỉ cần chấp nhận câu chuyện của Minegishi, thành lập hồ sơ điều tra lời khai thế là xong việc, chẳng cần phải cố tình khiến cho sự việc thêm phiền phức hơn thế này làm gì.

Vậy nhưng ông vẫn còn thấy khúc mắc.

Người phụ nữ đó đang nói dối. Tuy không rõ mục đích của Minegishi là gì nhưng cảnh sát - những người tìm kiếm chính nghĩa và sự thật - lại cứ vậy mà để cho người phụ nữ ấy làm theo ý mình và kết thúc quá trình điều tra theo đúng những gì cô ta mong muốn, như thế liệu có thể chấp nhận được không?

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, Thanh tra Nakasone ngẩng mặt lên.

Dù không nói gì nhưng hẳn là Watabe cũng đã nhìn ra.

“Em biết rồi. Mình đi hỏi chuyện ai vậy anh?”

Cậu nhún vai như bỏ cuộc, với tay lấy chiếc áo khoác đang khoác trên thành tựa của ghế.

3.

Tôi cứ nghĩ họ sẽ tiếp tục điều tra ngay sau bữa trưa, nhưng đến khi tôi bị đưa đến phòng thẩm vấn thì đã sang buổi chiều.

Trước mắt tôi là hai khuôn mặt đã gặp ban sáng: Người hỏi cung - Thanh tra Nakasone và người ghi chép - Watabe.

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Cảm phiền cô đã đợi. Thật ra chúng tôi có chuyện còn thắc mắc nên đã đến văn phòng luật Smile.”

Thanh tra Nakasone gãi mái đầu muối tiêu như đang lấy lòng.

“Cậu Itou chỉ mới bị sa thải chưa đầy một tuần mà lại xảy ra chuyện khiến văn phòng mất thêm cô Minegishi nên bọn họ đã rất bận bịu. Trong lúc như vậy mà lại đến hỏi chuyện thì đúng là có hơi khó.”

“Tôi cảm thấy rất có lỗi khi gây rắc rối cho mọi người ở văn phòng như thế.”

“Cô cũng được xem như một nhân lực quý báu trong văn phòng đấy ạ.”

“Tuy bản thân không thể tự nhận định được rằng mình có quý báu hay không, nhưng tôi cũng được giao cho việc làm những giấy tờ đăng ký đơn giản ạ.”

Thanh tra Nakasone tỏ vẻ nhu rất thán phục.

“Xin thứ lỗi, nhưng cô Minegishi đây là nhân viên bán thời gian thôi nhỉ?”

“Vâng, đúng là vậy. Nhưng ở văn phòng luật Smile vốn chỉ có hai người có chứng chỉ tư vấn pháp lý thôi ạ, đó là

Giám đốc và bạn thân từ xa xưa của Giám đốc là Trưởng phòng. Còn lại thì dù là nhân viên chính thức hay bán thời gian cũng đều là người hỗ trợ và làm các việc công vụ thôi ạ.”

“Thế à, xin thứ lỗi cho sự thiếu hiểu biết của tôi. Vậy là cô Minegishi cũng làm được những công việc giống như các nhân viên khác phải không?”

“Vâng, dù vậy tôi chỉ mới làm ở văn phòng được nửa năm thôi, vẫn còn phải học hỏi nhiều.”

“Nhưng cô làm được giấy đăng ký mà?”

“Vâng, cũng chỉ là mấy vụ không phức tạp về quan hệ quyền lợi thôi ạ.”

“Tức là cô biết cách làm thế nào để khiến cho thủ tục đăng ký trở nên trì trệ?”

Không hiểu Thanh tra Nakasone muốn nói gì, tôi nhún mày.

Sau khoảng lặng, Thanh tra Nakasone tự gõ nhẹ lên đầu mình.

“Xin lỗi cô vì đột ngột đặt câu hỏi như thế. Thật ra chúng tôi đã nghe được từ một người đồng nghiệp của cô về chuyện mà chúng tôi không thể nào bỏ qua được.”

Lúc ấy khuôn mặt của Nakamoto hiện lên trong đầu tôi.

"Là chuyện gì vậy ạ?"

"Cậu Itou bị sa thải là do gây ra lỗi lầm lớn trong công việc nhỉ?"

"Vâng ạ, là về giấy tờ đăng ký chuyển nhượng quyền sở hữu có liên quan đến việc thừa kế. Anh ấy đã quên gửi kèm những giấy tờ cần thiết khiến thủ tục đăng ký bị ngừng, trong lúc đó người tranh chấp cũng chính là em trai của thân chủ đã đăng ký chen ngang ạ."

"Đúng là chuyện đó, nhưng theo lời của một người khác thì cậu Itou nhất định sẽ không mắc một lỗi đơn giản nhưng lại trí mạng như thế. Và dù giả sử đúng là như vậy đi nữa, cậu ấy cũng sẽ không làm trò kiểu trẻ con như giấu giấy tờ để quên trong ngăn bàn thế đâu. Nhất định là có ai đó đã khiến cho cậu ấy thân bại danh liệt."

"Ý anh là tôi đã khiến cho Kimihiro thân bại danh liệt sao ạ?"

"Tôi không hề nói thế, thua cô."

"Nhưng anh lại nói ra chuyện này, vậy là đúng rồi nhỉ?"

Thanh tra Nakasone không nói gì mà chỉ nhún vai.

Tôi thẩm tặc lưỡi trong lòng. Cái tên Nakamoto ấy, tuy có vẻ rộng rãi nhưng lại như nhìn thấu hết mọi chuyện nên ngay từ đầu tôi đã không ưa gì anh ta rồi. Đáng lẽ tôi nên xử lý anh ta luôn mới phải.

Và cả người đàn ông tên Nakasone này nữa, ông ta cũng là một kẻ đáng ghét. Tôi đã nhận tội nhưng ông ta lại không dễ dàng chấp nhận lời khai của tôi và còn lén lút đi điều tra.

“Người mà anh Nakasone nhắc tới là anh Nakamoto ạ?”

“Tôi không thể trả lời cô chuyện đó.”

Thanh tra Nakasone lắc đầu.

“Những người khác thì không sao, nhưng lời của anh Nakamoto thì xin anh tuyệt đối đừng tin tưởng làm gì.”

“Tại sao vậy?”

“Tôi đã từng bị người đó mời mọc suốt.”

Thanh tra Nakasone nhíu mày vẻ nghi hoặc.

“Mời mọc gì thế?”

“Đi khách sạn ạ. Tôi đã từ chối không biết bao nhiêu lần nhưng anh ta vẫn không chịu bỏ cuộc. Dạo gần đây anh ta bắt đầu hăm dọa rằng sẽ khiến tôi mất việc ở văn phòng nữa.”

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Ra là thế à.”

Thanh tra Nakasone gãi cằm, nét mặt trông có vẻ chán nản. Chắc là ông ta không tin tôi.

“Mà cậu Itou đã nói gì vậy? Cô và cậu Itou đang yêu nhau, vậy lúc đột ngột bị sa thải cậu ấy đã nói gì với người yêu hiện tại là cô Minegishi ạ?”

“‘Anh không nghĩ được gì nữa...’, anh ấy đã nói vậy. Trông anh ấy rất buồn bã khiến lòng tôi vô cùng khó chịu.”

“Lạ thật nhỉ, trong tình trạng như thế mà cậu ấy vẫn đi hẹn hò với cô được sao?”

“Cũng bởi lý do đó đấy ạ. Vì thấy Kimihiro đang buồn nên tôi đã buộc anh ấy ra ngoài với mình để khiến anh ấy vui vẻ trở lại.”

Do cú sốc nên ngũ diệu của tôi liền trở nên gay gắt.

Thanh tra Nakasone giống như bị bất ngờ, ông ta nghiêng cằm nhìn tôi, đôi lông mày nhếch lên nhếch xuống.

“Rất mong cô thứ lỗi nếu tôi có làm cô phật lòng. Tôi hoàn toàn không có ý đó đâu, thưa cô.”

“Tôi không thấy phật lòng gì cả.”

Tuy nói vậy nhưng trong khẩu khí của tôi vẫn còn chút gai góc. Không được rồi, tên thanh tra này đang muốn khiêu khích tôi, phải mau chóng kìm nén cảm xúc lại mới được.

“Vì muốn người yêu với tâm tình đang không ổn định do vừa bị sa thải vui vẻ trở lại, cô đã dẫn cậu ấy đi hẹn hò. Vậy mà cô lại nghi ngờ và khiển trách cậu ấy về việc ngoại tình? Đáng lẽ cô không nên làm thế với người đang buồn bã vì mất việc như cậu Itou mới đúng chứ ạ?”

Tôi nổi đóa lên.

“Anh đang muốn nói gì đây hả?”

Sau khi phun ra lời ấy, tôi lập tức hối hận vì mình đã trở nên quá cảm tính. Như thế này thì quả là đúng ý của ông ta rồi.

“Cô bình tĩnh đi. Chúng tôi chỉ đang sắp xếp lại thông tin thôi mà.”

Giọng của thanh tra trẻ tuổi đưa hai tay lên ngăn tôi nói tiếp nghe như đang kéo dài, hay đó cũng là do tôi tưởng tượng ra?

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

4.

“Cô có thể kể lại quá trình gặp gỡ và quen biết cậu Itou theo trình tự không?”

Thanh tra Nakasone mở đầu ngày điều tra thứ hai bằng câu hỏi đó.

“Tôi gặp anh ấy vào khoảng nửa năm trước. Sau khi được tuyển dụng làm nhân viên bán thời gian tại văn phòng luật Smile, tôi đã gặp anh ấy ở đó.”

Thật lòng mà nói, ban đầu tôi hoàn toàn không để ý tới sự tồn tại của Kimihiro. Ký ức về cuộc gặp gỡ đáng lẽ phải nên là kỷ niệm của hai chúng tôi lại rất mơ hồ. Nhưng anh ấy đã len vào con tim tôi từ lúc nào không hay và ăn mòn tôi tựa như cách nước mưa thấm nhuần vào đá tảng khô khốc.

Một khi đã biết được sự mát lạnh của nước thì đồng thời con người ta cũng biết khát khô là gì. Vì muốn anh ấy quá nhiều nên tôi đã cảm nhận được rõ con khát đến cháy bỏng kịch liệt là như thế nào.

Thanh tra Nakasone nhìn xuống tập tài liệu trên tay.

“Trước khi vào làm tại văn phòng luật Smile, cô đã làm bán thời gian tại công ty đồ điện Manabe nhỉ?”

“Dạ vâng, tầm khoảng... hai năm ạ.”

“Trước đó nữa, chắc là ngân hàng Komae phải không, thua cô?”

“Tầm một năm rưỡi ạ.”

“Một năm rưỡi...” Thanh tra Nakasone nhu nghiền ngẫm mà thì thầm, ông ta ngẩng mặt lên.

“Tiếc thật nhỉ. Vừa mới tốt nghiệp đã vào ngân hàng làm việc, vậy mà chỉ trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như thế đã nghỉ việc rồi.”

“Vậy sao. Mỗi người mỗi khác thôi ạ.”

Tôi nói như thế đã bỏ cuộc, Thanh tra Nakasone nhún vai, đưa tay lên gãi mái đầu muối tiêu.

“Quá đúng như cô nói. Thật xin lỗi cô. Do tôi cũng có hai đứa con nên bất giác lại nói theo kiểu của cha mẹ rồi.”

Tôi khịt mũi.

“Đây là cuộc đời của tôi. Không liên quan gì đến cha mẹ cả.”

“Nhưng cha cô đã làm việc cật lực để cô có thể được học đại học mà, có việc làm rồi lại nghỉ chỉ sau một năm rưỡi như...”

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Tôi cắt ngang lời của ông ta, nói một cách dữ dội:

“Tôi không có cha.”

Thanh tra Nakasone ngây ra.

“Tôi đã học đại học nhờ tiền học bổng. Tôi cũng không nhận một xu nào từ mẹ cả.”

“Vậy sao. Thật thất lễ quá rồi.”

Mẹ tôi là một người mẹ đơn thân, bà sinh ra tôi năm hai mươi một tuổi. Cha tôi là khách quen tại tiệm điểm tâm nơi mẹ tôi làm việc, nhưng khi biết tin mẹ mang thai ông ta liền biến mất dạng. Thế nhưng tôi lại không cách nào thấy cảm kích kiểu “Cảm ơn mẹ vì đã sinh ra con” với quyết định sinh tôi ra của mẹ tôi được.

Mẹ tuy đã sinh tôi ra nhưng lại không thể nào trở thành một người mẹ. Bà bỏ tôi lại quê nhà ở Kurume rồi sống cuộc sống mà mỗi đêm đều đi chơi cùng với bạn trai. Bà ngoại là người đã nuôi nấng tôi. Nói là nuôi nấng nhưng lại không cho tôi dù chỉ một chút xíu tình yêu thương nào. Tôi chỉ được cho một chỗ ngủ và đáp ứng nhu cầu ăn mặc ở mức tối thiểu. Tôi sống dưới sự bảo hộ của bà, người vốn rất nghèo. Những cơn nóng giận do đói nghèo mang lại bà đều trút hết lên trên người tôi, có khi là lời nói, có khi là bạo lực. Bà

không mua đủ quần áo cho tôi nên nhiều ngày liên tiếp tôi đều phải mặc cùng một bộ quần áo để đến trường tiểu học. Vì thế mà tôi đã bị bạn bè cùng khối trêu đùa và bị gọi là “vì khuẩn”. Nhu thế chạm vào tôi là sẽ lập tức bị lây nhiễm bệnh tật, bọn họ dúi vào nhau những thứ mà tôi đã chạm tay vào.

Tôi đã từng tự an ủi bản thân bằng cách tưởng tượng rằng cha sẽ đến đón mình. Người cha mà tôi chưa một lần thấy mặt sẽ là một người tao nhã, người sẽ không bao giờ gio tay tù chối trước mặt tôi và có năng lực tài chính đủ để cho tôi mọi thứ mà tôi muốn. Người đàn ông là khách quen của tiệm điểm tâm nơi khu vực ngoại ô bản cùng, kẻ đã bỏ trốn sau khi nghe tin nữ phục vụ từng ăn nằm với mình có thai, nhất định không thể là một người tuyệt vời giống như thế được. Nhưng tôi có thể tự do tưởng tượng. Tôi đã xây đắp nên một người cha đúng theo ý mình ở trong tưởng tượng. Tôi từng nghĩ, có lẽ cho đến giờ cha vẫn đang không ngừng tìm kiếm tôi và luôn nghĩ về người cha sẽ chấp nhận tôi vô điều kiện ấy. Ông sẽ ấm áp dõi theo tôi trên bước đường trưởng thành, cho tôi tất cả mọi thứ tôi muốn và sẽ không bao giờ phản bội lại tôi. Thế nhưng người cha ấy chỉ có thể tồn tại trong tưởng tượng thôi.

“Ừm, sau khi nghỉ việc ở ngân hàng Komae cô liền làm ở công ty đồ điện Manabe à?”

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Thanh tra Nakasone nhìn chăm chăm vào tập tài liệu, đôi chân mày nhíu lại tạo thành nếp nhăn.

“Không. Giữa khoảng thời gian đó tôi đã làm bán thời gian ở cửa hàng tiện lợi. Là cửa hàng Heartful trước ga Iidabashi.”

“Cô làm ở đó được bao lâu?”

“Chưa đến một năm ạ.”

“Vậy tức là tốt nghiệp xong cô vào làm tại ngân hàng Komae được một năm rưỡi, sau khi nghỉ việc thì làm ở cửa hàng tiện lợi chưa đến một năm, tiếp đó làm việc tại công ty đồ điện Manabe hai năm rồi nửa năm trước vào văn phòng luật Smile làm bán thời gian.”

Thấy ánh mắt nhìn mình như đang cầu mong sự đồng tình, tôi gật đầu đáp.

“Không sai ạ.”

Thanh tra Nakasone lại nhìn xuống, ông ta day day huyệt Thái Dương với vẻ mặt khó khăn.

“Cô đã sống thế nào vậy ạ? Cô hiện đã hai mươi chín tuổi rồi. Có khá nhiều khoảng thời gian trống mà cô không đi làm nhi? Lại không thể trông chờ vào khoản trợ cấp đến từ gia đình...”

Thanh tra Nakasone nói lấp lửng, mắt len lén nhìn lên. Ông ta kiểm tra xem tôi có gạt đầu không rồi mới nói tiếp.

“Ừ nhi. Không thể trông chờ vào việc được gia đình trợ cấp nên trong tình trạng như thế, tự mình duy trì cuộc sống hẳn là khó khăn lắm.”

“Ý anh muốn nói là gì ạ?”

Sau khi im lặng như thể đang tìm kiếm, Thanh tra Nakasone mở miệng.

“Thật ra điều tra viên của chúng tôi đã đến hỏi chuyện Quản lý ở cửa hàng tiện lợi Heartful Mart trước ga Iidhashi.”

Có vẻ ngoài mặt họ nói như không biết gì nhưng đều đã đặc biệt điều tra qua cả.

“Trong khoảng thời gian cô làm việc tại đó, chỉ chưa tới một năm mà Quản lý đã liên tục sa thải hai nhân viên làm bán thời gian. Quản lý đã tin lời cáo buộc từ người chăm chỉ nhất trong cửa hàng là cô đây rằng họ đã trộm tiền từ quầy thu ngân. Khi nhớ lại chuyện này, Quản lý vẫn còn hối hận và cảm thấy có lỗi với hai người họ lắm.”

Có chuyện ấy sao? Tôi nhớ lại, không biết bây giờ hai người đó thế nào rồi nhi?

 Vẫn không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Lúc Quản lý thấy kỳ lạ nhất là khi cô báo rằng xuất hiện người thứ ba trộm tiền. Theo lời của Quản lý, tuy đúng là đôi lúc cũng xuất hiện kẻ gian thật, nhưng chưa đầy một năm mà đã gặp phải ba người thì đúng là quá nhiều rồi. Hơn nữa người đã báo cáo về ba người ấy đều là cô Minegishi. Sau đó Quản lý kiểm tra lại máy quay chống trộm thì thấy được bóng dáng cô trông như đang lấy tiền từ quầy thu ngân. Khi bị hỏi về đoạn phim, cô đã nổi cơn tam bành lên rồi nghi việc ở cửa hàng đó nhỉ?”

“Bị nghi ngờ vì một việc mà mình không làm thì ai chẳng thấy khó chịu chứ ạ?”

“Quả đúng như cô vừa nói.”

Thanh tra Nakasone cọ xát hai bàn tay đang chồng lên nhau, mắt liếc xuống nhìn tập tài liệu.

“Ở công ty đồ điện Manabe cũng có một nữ nhân viên kỳ cựu bị cho thôi việc, nghe đâu là bị nghi ngờ biến thủ tiền vốn lưu động của công ty...”

Tôi nheo mắt lại, tôi ghét người phụ nữ đó.

“Tuy đây chỉ là tin đồn thôi, nhưng có vẻ như vị Chủ tịch suýt bị kiện vì tội quấy rối tình dục của công ty ấy cũng đã trả cho cô một số tiền bồi thường khá lớn đấy nhỉ?”

“Đó không phải tin đồn mà là sự thật. Vì bị Chủ tịch quấy rối tình dục nên tôi đã thôi việc tại công ty đồ điện Manabe.”

“Và cô đã nhận được một số tiền khá lớn.”

“Tổn thương tinh thần mà tôi phải chịu không thể nào quy đổi ra được thành tiền.”

Tôi lườm Thanh tra Nakasone đến mức giữa đôi mày cũng hằn nếp nhăn. Ông ta nhún vai.

“Cô quen cậu Irou từ khi nào?”

“Khó mà trả lời được cụ thể là khi nào lắm.”

“Thế tức là cô không muốn trả lời?”

“Không, thưa anh. Do mối quan hệ của chúng tôi ngày càng sâu đậm một cách tự nhiên nên tôi cũng không chắc chắn được là khi nào.”

Lần đầu tiên tôi ý thức được về anh ấy như một người đàn ông là khi nào nhỉ?

Có lẽ chính là lúc đó rồi. Khi làm việc tại văn phòng luật Smile được độ một tuần, tôi đã đến Cục Tư pháp để điều tra về khu công trình có liên quan đến một số vụ việc nhưng lại quên chưa điều tra một vụ mà đã trở lại văn phòng rồi. Đó

 Vẫn không gặp lại, đời tôi như em có lẽ đã tốt hơn.

là vụ mà anh Kimihiro nhờ. Lúc về đến văn phòng thì Cục Tư pháp cũng đã đóng cửa nên tôi chỉ còn cách quay lại vào ngày hôm sau. Tôi xin lỗi anh Kimihiro xong thì định đi đến phòng Giám đốc. Chỉ mới làm ở đây một tuần nhưng cũng đủ để tôi biết Giám đốc là một người vô cùng nóng nảy. Dù chỉ là một lỗi nhỏ đi nữa thì ông ta cũng sẽ không bỏ qua, tôi đã bao lần chứng kiến cảnh ông ta si và cấp dưới bằng những tù ngữ nặng nề đến mức vi phạm nhân quyền. Cảnh tượng ấy giống như những khi bà ngoại không vui, nhớ tới điều này khiến cho lồng ngực tôi đau nhói. Tôi sẽ lại phải chịu đựng cơn mưa vũ nhục đó lần nữa sao?

Nhưng ngay lúc ấy anh Kimihiro đã gọi tôi lại. Anh ấy chỉ nói với tôi rằng không sao đâu rồi tự mình đi vào trong phòng Giám đốc. Mặc cho bản thân không hề có chút lỗi lầm nào, anh ấy vẫn bao che cho tôi và bảo vệ tôi.

Người cha mà tôi đã luôn mong mỏi từ thuở ấu thơ chính là một người như thế. Con người hư cấu mà tôi đã nghĩ vốn chỉ tồn tại trong trí tưởng tượng bây giờ lại đột ngột xuất hiện ngay trước mắt tôi. Hẳn sẽ không ai có thể tưởng tượng được những rung động và xúc cảm mãnh liệt trong tôi khi ấy, bởi lẽ chắc chưa ai từng trải qua cái cảnh một vị anh hùng trong bộ phim hoạt hình mà mình hâm mộ lại bỗng

thực sự xuất hiện và cứu rỗi thế giới của mình. Cả người run lên trước niềm vui hội ngộ người ấy, tôi chỉ có thể trốn trong phòng trà nước khóc thầm.

Nhưng thời khắc tôi được nếm trải niềm vui hội ngộ cũng chính là lúc nỗi sợ hãi mất mát nhen nhóm trong tim. Có đúng là người này không? Người đàn ông này liệu có đáng giá để tôi tin tưởng bằng cả tấm lòng hay không? Nếu anh ấy là một tên đàn ông vô trách nhiệm, sẽ bỏ rơi tôi mà biến đi đâu mất khi tôi đã hoàn toàn dựa dẫm vào anh ấy thì sao? Và biết đâu anh ấy là kiểu đàn ông giống hệt như cha tôi, người đã bỏ rơi mẹ tôi năm xưa thì tôi biết phải làm thế nào?

Nỗi bất an bắt đầu giày vò tôi. Tôi đã từng bị người đàn ông mà tôi tin tưởng phản bội. Anh ấy phải là một người đàn ông có thể chấp nhận tôi vô điều kiện. Tôi cần kiểm tra xem liệu anh ấy có phải một người có thể tin tưởng được hay không.

Từng chút một, tôi bắt đầu thù anh. Tôi cố tình gây lỗi trong công việc, khiến cho Giám đốc có cơ hội mạt sát vô lý. Tất cả đều không phải là lỗi của Kimihiro. Hẳn anh ấy biết rõ rằng tất cả những lỗi lầm đó đều phải do tôi gánh chịu mới đúng. Dù có như thế, liệu anh ấy vẫn sẽ đứng ra bảo vệ tôi chứ?

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Và Kimihiro đã vượt qua tất cả những bài kiểm tra mà tôi đề ra.

Về mặt Thanh tra Nakasone nhấn nhó như khó nói lắm.

"Nhưng cũng phải có chú? Một điều gì đấy thể hiện rằng từ thời điểm này hai người bắt đầu có quan hệ với nhau chẳng hạn?"

"Ý anh là sao đây ạ?"

"Tôi muốn hỏi rằng hai người bắt đầu quan hệ về mặt thể xác từ khi nào."

"Tôi không muốn trả lời câu hỏi ấy."

Với tôi mà nói thì sự liên kết về mặt thể xác vốn không có ý nghĩa gì quan trọng. Thật ngu ngốc khi dùng quan hệ thể xác để đo đếm tình yêu. Không phải trên thế gian này vẫn có vô số những cặp trai gái không yêu thích gì nhau mà vẫn quan hệ thể xác với nhau đấy sao? Tôi và anh Kimihiro vốn đã vượt qua chuyện đó rồi và chúng tôi được gắn kết với nhau bằng một sự tin tưởng sâu đậm hơn nhiều.

Đột nhiên trong đầu tôi hiện lên về mặt với ánh mắt chứa đầy sự căm thù đang nhìn xuống mình. Là khuôn mặt của anh Kimihiro. Anh ấy đang ngồi trên người tôi. Bàn tay anh vốn đang ghì hai cổ tay tôi lúc này dời tới cổ tôi và dồn

lực vào đó. Khi ngón cái của anh ấn sâu vào động mạch cánh, ý thức của tôi bắt đầu mờ dần.

Tôi vùng vẫy muốn thoát ra khỏi vòng vây. Tôi cật lực huơ tay huơ chân, người thì vặn vẹo sang trái sang phải.

Khoảnh khắc ấy, chân nện bằng đồng bỗng xuất hiện trong tầm mắt tôi.

Khách sạn tình yêu cũ kĩ, tối mờ, ẩm ướt và hôi mùi mốc meo, trong không khí thắm đẫm mùi mồ hôi và mùi dịch thể của bao cặp nam nữ đã từng vào đây. Với phong nền là bức tường màu đen thui như bị vấy bẩn, cái chân nện trông hợp với khung cảnh xung quanh đến lạ.

Tôi vươn tay, nắm lấy thứ kim loại lạnh tanh ấy.

Sau đó vung nó vào trán của anh Kimihiro.

Anh Kimihiro đưa tay đỡ văng trán nhuộm đầy máu tươi, cả người anh ngã lăn ra. Tôi đứng dậy, dùng chân nện đập vào đầu anh trong khi anh đang lăn lộn vì đau đớn. Đập được bốn, năm lần thì anh không cử động nữa nhưng tôi vẫn không dừng lại. Tôi hận, hận đến tận cùng. Thứ mà tôi đang đánh không phải người cha lý tưởng mà tôi tạo ra bằng trí tưởng tượng của mình mà là người cha trong thực tế đã trốn chạy khỏi trách nhiệm, là người mẹ đã bỏ quên con gái mà

 Vẫn không gặp hề đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

chơi đùa với đàn ông, là người bà đã trút những hết rùi hồn vì nghèo khó lên cháu mình, là lũ bạn cùng khối đã vây quanh tôi và không ngừng miệt mài gọi vi khuẩn vi khuẩn vi khuẩn.

“Cô Minegishi không sao chứ?”

Tôi bị giọng nói của Thanh tra Nakasone kéo về lại hiện thực.

“Tôi không sao.”

Tôi đóng lại ký ức của mình. Chỉ cần tôi quên sạch những ký ức ấy thì anh Kimihiro vẫn sẽ là người dịu dàng như cũ, người đã hi sinh bản thân để bảo vệ tôi.

Tôi không sai, anh ấy đã yêu tôi như thế đấy.

5.

“Chắc là người đó ạ.”

Ở phía Watabe đang chỉ đến là một người đàn ông đang ngồi úp mặt trên bàn.

Nơi đây là một tiệm đồ ăn nhanh ở ngay cạnh ga JR Uji. Vừa đúng lúc hết giờ phục vụ thực đơn buổi sáng nên trong tiệm đang khá vắng vẻ. Xung quanh chỗ người đàn

ông đang ngồi úp mặt xuống bàn cũng không có bóng dáng vị khách nào, cách xa vài ghế chỉ có một người lớn tuổi đang ngồi uống cà phê.

“Chắc vậy rồi.”

Thanh tra Nakasone gật đầu với Watabe rồi đi tới gần chiếc bàn ấy.

Khi ông đưa tay gõ gõ lên vai người đàn ông thì anh ta liền ngẩng mặt lên. Không sai, đó chính là Morio Masato - bạn của Irou Kimihiro.

“Là cậu Morio phải không ạ?”

Ông xác nhận lại, Morio nhăn nhó khuôn mặt như đang buồn ngủ lắm mà gật đầu.

“Tôi là Nakasone thuộc Sở Cảnh sát Tokyo.”

“Tôi là Watabe ạ.”

“À, trong điện thoại...” Morio nói như rên rì, nhìn lên Watabe đang xếp thêm một chiếc bàn đôi lại để có thể ngồi được bốn người.

Do hôm qua Watabe đã gọi điện thoại để sắp xếp cuộc hẹn với Morio nên chắc là muốn nói chuyện đó rồi.

“Thật xin lỗi vì đã để cậu phải đợi.”

 Vẫn không gặp hi đối trả như em có lẽ đã tốt hơn

Ông ngồi xuống phía đối diện Morio, tuy nói xin lỗi nhưng thật ra hai người họ đã tới sớm hơn năm phút so với giờ hẹn.

“À không, không có gì đâu ạ. Vừa tan làm là tôi đến đây luôn nên hơi sớm, thế là ngủ thôi...”

Morio cất lên chất giọng mơ ngủ, đưa tay lên gãi khiến mái tóc rối tung.

“Cậu Morio đây đang làm công việc gì thế ạ?”

“Tôi làm nhân viên trong một tiệm karaoke ạ, làm diễn viên thôi thì không đủ ăn ấy mà.”

Ngáp một cái rõ to, Morio đưa tay quệt khóe mắt.

“Thế các anh muốn hỏi gì ạ? Chắc là chuyện của Koyo với Yuuko nhỉ?”

“Đúng vậy thưa cậu. Do hiếm có người nào quen biết cả hai người họ nên chúng tôi cũng khó mà xác nhận được lời khai của Minegishi Yuuko. Vì thế chúng tôi mới muốn gặp cậu Morio đây để hỏi chuyện.”

“Tuy tôi biết cả hai người thật, nhưng cũng chỉ mới gặp Yuuko một lần thôi.”

“Vâng, tôi biết chuyện đó. Thế nên chúng tôi muốn hỏi cậu Morio về chuyện của nạn nhân, là cậu Itou đấy ạ.”

“VẬY à.” Morio nhếch vai, không hiểu sao lại trông như không có chút tự tin nào hết.

“CẬU Morio đây là bạn cùng lớp thời cấp ba của nạn nhân phải không?”

“Vâng. Chỉ là bọn tôi tuy cùng lớp nhưng lại không thân thiết lắm ạ, đến lúc vào chung đại học hai đứa mới thân nhau.”

“Hai cậu cũng đã tốt nghiệp đại học được năm năm rồi mà nhỉ...”

“Tôi thì bỏ học lâu rồi. Nghỉ từ năm hai ạ.”

Morio cười khở.

“Thật thất lễ quá. Gần đây cả hai cậu vẫn thường xuyên liên lạc với nhau chứ?”

“Đúng là không còn đến nhà nhau chơi mỗi ngày như thời đi học, nhưng thỉnh thoảng bọn tôi vẫn gặp mặt để hỏi thăm tình hình của nhau. Lần nào đoàn kịch của tôi công diễn cậu ấy cũng đều đến xem.”

“Ra thế. Vậy cậu có biết rõ về mối quan hệ nam nữ của cậu Itou không ạ?”

“Tôi nghĩ là có, nhưng mà cậu ấy đã dẫn Yuuko vào khách sạn phải không?”

• • • Nếu không gặp kì đối trả như em có lẽ đã tốt hơn

“Dẫn vào khách sạn, tôi không chắc nói thế có thích đáng không, nhưng đúng là hai người bọn họ đã vào khách sạn.”

“Đúng rồi nhì. Sự thật là khi nghe chuyện đó, tôi đã tự hoài nghi rằng không biết bản thân mình thật sự hiểu Koyo đến đâu. Tôi nghĩ mình đã biết rất rõ về cậu ấy rồi, nhưng thực ra lại chỉ biết mỗi một phần trong con người cậu ấy thôi cũng nên... Kiểu như vậy.”

“Cậu có từng nghe qua Itou nói về chuyện cậu ấy và Minegishi Yuuko đang yêu nhau không ạ?”

“Gì chứ, tôi còn không biết rằng hai người bọn họ đang yêu nhau nữa cơ. Chuyện tôi nghe được từ cậu ấy hoàn toàn ngược lại nữa là đằng khác.”

“Ngược lại là sao ạ? Cậu có thể kể chi tiết cho chúng tôi nghe được không?”

“Yuuko đã mời Koyo đi xem phim, nhưng Koyo định từ chối vì đúng lúc ấy đã rù Nana... À Nana là...”

“Tôi biết, là cô Tashiro Nana phải không ạ?”

“Vâng. Koyo đã rù Nana đi xem phim, đúng lúc đó cậu ấy cũng được Yuuko rù đi xem phim và tình cờ thay là trùng một bộ phim luôn ạ. Thế nên sau đó cậu ấy đã gọi điện xin lời khuyên của tôi, tôi khuyên cậu ấy nên giả vờ chưa xem và lần

lượt đi hẹn với hai người họ là được. Vì nghĩ rằng Koyo có vẻ chưa rõ ràng về tình cảm của mình và cũng chưa chính thức hẹn hò với người nào cả nên tôi mới khuyên cậu ấy đi chơi với cả hai để xác nhận lại tình cảm. Có lẽ vì ám ảnh chuyện bị bạn gái thời đại học đá một cách tàn nhẫn nên hai năm rồi cậu ấy không yêu ai. Dù không đi được đến mối quan hệ với cô nào đi nữa thì đó cũng là một cách tốt để Koyo luyện tập, tôi đã nghĩ vậy."

"Cậu Morio có quen với cô gái mà cậu Itou từng hẹn hò trước đây không ạ?"

"Tôi có biết. Cô ta với chúng tôi là bạn cùng thời đại học, chúng tôi vẫn thường đi ăn với nhau. Tôi đã nghĩ cô ta là một cô gái tốt, nhưng rốt cuộc cô ta lại chọn ngay thời điểm Koyo đang học thi mà đi ngoại tình."

"Cậu Itou đã biết về chuyện ngoại tình đó như thế nào?"

"Không phải biết mà là được báo cho biết, có vẻ như đối phương đã tự mình thú thật với cậu ấy đấy ạ. Hình như cô ta đã yêu cầu chia tay Koyo để tới với một người khác. Đúng là không thể tin được nhỉ?"

Morio luộm vào khoảng không, như thể đến bây giờ vẫn còn thấy tức giận vì chuyện đó.

 Nếu không gặp ki dôi trấ như em có lẽ đã tốt hơn

“Vậy là cậu Itou quen với cô gái ấy từ thời đại học. Ngoài cô ta ra thì cậu có biết cậu Itou còn quen với người phụ nữ nào khác nữa không?”

“Không. Tôi nghĩ Mizuho, à Mizuho là tên người bạn gái đó, là bạn gái đầu tiên của Koyo đấy ạ.”

“Sau khi chia tay với cô ấy thì cậu Itou không quen ai nữa sao?”

“Chắc chắn là vậy ạ.”

Morio cứng rắn đáp, xong lại đột ngột nhăn mặt.

“Tôi đã nghĩ như thế, nhưng sau khi nghe đến chuyện cậu ấy dẫn Yuuko vào khách sạn thì lại không còn cảm thấy tự tin nữa.”

“Với cậu Morio thì cậu Itou có vẻ là một người khá rụt rè với phái nữ nhỉ?”

“Vâng, bởi cậu ấy là kiểu người sẽ bắn khoản tới lui chỉ vì chuyện đi xem phim thôi đó ạ. Thế nên khi nghe về vụ việc rồi biết hiện trường vụ án là ở khách sạn tình yêu, tôi nghĩ rằng cậu ấy đã không thể từ chối được Yuuko. Chắc là cậu ấy đã định từ chối nhưng bị ép buộc, cuối cùng không chỉ đi xem phim mà còn phải hẹn hò với cô ta nữa. Nếu không phải

thế thì tôi không thể nào tin nổi rằng Koyo lại vào khách sạn với một người phụ nữ. Dù có say bí tỉ đi nữa cậu ấy cũng sẽ không dẫn người không phải bạn gái của mình vào khách sạn đâu. Chỉ ít thì Koyo mà tôi biết chính là một người như thế."

"Với cậu thì cậu Itou quả là một người nghiêm túc."

"Chẳng biết là nghiêm túc hay quá mức quy củ nữa. Tôi nghĩ đó là điểm mạnh và cũng đồng thời là điểm yếu của cậu ấy. Tôi thì không ghét điểm này của Koyo."

Như quá mức cảm động, hai má của Morio run lên bần bật.

Lúc ấy Thanh tra Nakasone chợt cảm thấy rằng mình có thể tin người đàn ông này. Tuy chẳng biết cậu ta nắm được bao nhiêu phần sự thật nhưng trông cậu ta không giống như đang cố tình nói dối.

"Vừa nãy cậu nói rằng cậu Itou đã từ chối đi xem phim cùng cô Minegishi nhỉ? Cậu có thể kể chi tiết hơn về việc này không ạ?"

"Như tôi đã nói, lúc Koyo hỏi xin lời khuyên thì tôi đã khuyên cậu ấy từ chối lời cả hai. Thấy Koyo cũng có vẻ đã bị thuyết phục nên tôi cứ nghĩ hẳn cậu ấy sẽ lần lượt đi chơi với từng người, nhưng mấy ngày sau tôi lại nhận được điện

 Nếu không gặp kì dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

thoại của Koyo. Lúc đó Koyo vừa mới đi chơi cùng Nana xong, có vẻ như cậu ấy thích Nana rồi nên đã nói với tôi rằng sẽ từ chối Yuuko. Tuy là thích nhưng cả hai vẫn chưa hẹn hò, chỉ mới đi xem phim cùng nhau thôi nên tôi thấy chưa cần phải làm đến tận mức đó, nhưng vậy mới đúng là Koyo chứ. Tôi cũng thắc mắc chuyện tiếp theo thế nào, nhưng do bận làm thêm với tập kịch nên chưa kịp hỏi gì thêm. Sau đấy thì tôi nhận được điện thoại của mẹ Koyo báo rằng cậu ấy đã qua đời rồi... Thật lòng mà nói, có nhiều chỗ tôi vẫn chưa thể nào hiểu được."

Morio ngậy ra như lúc vừa mới nhận được tin.

Sau khi hỏi chuyện thêm một lúc, hai thanh tra rời khỏi tiệm ăn nhanh.

Cả hai nhanh chóng đi xuống sân ga, lên tàu điện ngầm và ngồi cạnh nhau trên băng ghế dài. Watabe đọc lại sổ tay một lúc rồi bỗng ngẩng mặt lên.

"Quả nhiên Minegishi đang nói dối. Cô ta không phải là người yêu của Ito."

Có vẻ cậu đã tin lời Morio.

"Đúng là trông cậu ta không có vẻ gì là đang nói dối. Cậu ta quen biết với nạn nhân cũng lâu nên có thể tin những

gì mà cậu ta đã nói về nạn nhân là thật. Nhưng nếu ta tin lời của Morio thì hành động của nạn nhân lại thành vô lý. Về chuyện đó cậu nghĩ thế nào? Theo Morio thì nạn nhân không phải kiểu người có thể cùng người phụ nữ không phải bạn gái của mình vào khách sạn."

"Điểm này đúng là khó hiểu nhỉ."

Watabe khoanh tay nghĩ ngợi.

"Nhưng nếu ban đầu có ý từ chối rồi cuối cùng lại đi thì nạn nhân cũng là kiểu người dễ bị thuyết phục."

"Có thể."

Tuy Thanh tra Nakasone có chuyện muốn nói, nhưng do muốn nghe thủ suy nghĩ của hậu bối trước nên ông chỉ đáp như vậy.

"Em nghĩ dù là người nghiêm túc thì vẫn hiếm có người đàn ông nào từ chối được khi bị phụ nữ trực tiếp mời mọc. Thêm vào đó, cậu ta đã định từ chối nhưng lại không thể từ chối và còn định đi luôn cơ mà. Thế nên nếu họ cứ vậy mà vào khách sạn thì em thấy cũng không có gì là lạ."

"Hiểu rồi. Vậy thì mục đích của Minegishi là gì? Sao cô ta lại giết nạn nhân rồi tạo nên một mối quan hệ vốn không có thật?"

 Nếu không gặp ki đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Có thể là do cô ta mắc bệnh tâm lý chẳng? Lâm tưởng đến mức tin rằng đó là hiện thực?”

“Rối loạn nhân cách hoang tưởng³¹ à.”

Có lẽ đúng rồi. Trong hành động và lời nói của Minegishi quả thực có khuynh hướng như thế. Không phải Minegishi và Itou đang yêu nhau mà là Minegishi đơn phương thích Itou, cô ta cưỡng ép cậu ấy đi xem phim rồi cứ thế dẫn vào khách sạn. Nếu so sánh với những gì nghe được từ Morio thì giả thuyết này đại khái vẫn có lý.

Nhưng vẫn còn một điểm kỳ lạ.

“Vậy cậu giải thích thế nào về dấu vết trên cổ tay trái của Minegishi?”

Phải, người tấn công trước là Itou. Nếu tin lời Morio thì Itou thích Tashiro Nana và có ý định từ chối Minegishi. Dù cậu ta bị ép buộc đi xem phim rồi vào khách sạn thì dấu vết trên cổ tay trái của Minegishi là sao chú? Tuy Minegishi không nhận nhưng nhìn thì có thể thấy đó rõ là dấu vết do bị Itou tấn công trước. Tuy nhiên theo lời khai của Morio, Itou lại không phải kiểu người có thể ra tay với phụ nữ.

³¹ *Paranoid Personality Disorder*, đặc điểm chính của loại rối loạn nhân cách này là thường nghi ngờ và có suy nghĩ lệch lạc. Người bệnh có xu hướng không tin tưởng bất cứ ai và thường bỏ nhiều công sức để tự bảo vệ chính mình.

“Cái đó sao ạ?”

Watabe nhăn nhó mặt mày, vẻ như đang cảm thấy phiền phức.

“Em không có ý nghi ngờ anh Nakasone đâu, nhưng dấu vết ấy có đúng là do Irou tấn công mà thành không ạ?”

“Câu nghi ngờ thẳng thừng vậy còn gì.”

Thanh tra Nakasone bật cười.

“Em không có ý đó mà.”

Watabe bối rối chun mũi.

Không phải là ông không hiểu cảm xúc của Watabe. Nếu dấu vết trên tay Minegishi không liên quan đến vụ án này thì những suy luận Watabe đưa ra đều hợp lý. Chỉ cần hỏi cung Minegishi và xác nhận lại từng việc là có thể thành lập hồ sơ điều tra và thế là xong.

Thanh tra Nakasone lên tiếng nói với Watabe lại đang chìm vào trong nghĩ ngợi với vẻ đắm chiêu.

“Còn quá sớm để đưa ra kết luận. Chúng ta đi nghe thêm chuyện từ người có liên quan thôi.”

Cả hai hẹn gặp Tashiro Nana tại một quán cà phê gần ga Minami-Machida tuyến Tokyu Den-Entoshi.

Nakasone và Watabe vào quán trước giờ hẹn mười lăm phút. Không ngờ quán lại đông đúc thế, tuy sợ không có chỗ ngồi nhưng may mắn là có một nhóm khách đã ra về để nhường chỗ cho cả hai. Chỗ ngồi của họ ở sâu nhất trong tiệm, ngồi ở đây thì không cần phải bận tâm tới việc sẽ bị các vị khách xung quanh chú ý.

Lúc Tashiro đến quán là hai phút trước giờ hẹn. Cô gái với mái tóc ngắn màu nâu sáng tạo mang tới cảm giác rất hoạt bát, nhưng xung quanh cô lại bị bao phủ bởi một bầu không khí nặng nề.

Hai thanh tra đứng dậy đón cô.

“Trong lúc cô bận bịu mà lại cứ làm phiền cô thế này, xin thứ lỗi.”

“Không ạ, cháu không phiền. Tuy không biết sẽ giúp được đến đâu nhưng cháu sẽ nói hết tất cả những gì mình biết ạ.”

Tuy đây là lần đầu tiên Thanh tra Nakasone gặp Tashiro nhưng trước đó đã có điều tra viên đến hỏi chuyện cô mấy lần.

“Vâng thưa cô, có thể tôi sẽ hỏi lại vài câu mà lần trước các điều tra viên đã hỏi nên có gì mong cô bỏ qua cho.”

Phục vụ đến thì Thanh tra Nakasone và Watabe chọn cà phê, còn Tashiro chọn trà quế.

“Cô hay đến tiệm này ạ?”

Do Tashiro không nhìn thực đơn mà chọn món luôn nên Watabe cất tiếng hỏi.

“Vâng. Do tiệm này gần trường em, giá lại rẻ nữa.”

“Hôm nay cô có vướng tiết học không?”

Thanh tra Nakasone đưa mắt nhìn đồng hồ đeo tay.

Lúc này vừa quá mười ba giờ chiều, nếu Tashiro có việc thì phải hỏi chuyện nhanh mới được. Thanh tra Nakasone nghĩ vậy nhưng rồi ông chợt nhận ra rằng Tashiro chỉ mang theo một chiếc túi nhỏ, trông không giống như mang theo sách vở.

Tashiro lắc đầu.

“Sau khi vụ việc đó xảy ra, cháu không còn tâm trạng nào để đến trường nên hiện tại đang xin nghỉ ạ. Nhà cháu cũng gần đây.”

 Vẫn không gặp hi dỗi trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Vây sao. Trong lúc thế này mà lại gọi cô đến, thật có lỗi.”

“Không sao đâu ạ. Thịnh thoảng cũng nên ra ngoài hít thở không khí một chút, không thì tâm tình chỉ tù túng thêm.”

Tashiro ngẩng lên, làm ra vẻ mặt cho người ta thấy như mình đang cười một cách khó khăn.

“Yuuko ấy... À, chị Minegishi sẽ lãnh án mấy năm thế ạ?”

Chỉ lúc nói cái tên “Minegishi” ra khỏi miệng, ánh mắt cô mới chợt lóe lên ánh sáng của sự thù hận.

“Thật xin lỗi cô. Phán án phạt không nằm trong phạm vi công việc của chúng tôi. Thông tin điều tra về cô ấy sẽ được gửi về cho kiểm sát viên, sau quá trình điều tra của kiểm sát viên thì kiểm sát viên đó sẽ cho quyết định yêu cầu mức án. Thế nhưng điều này không có nghĩa là tòa sẽ phán xù theo đúng mức án mà công tố viên yêu cầu. Tùy theo phán quyết của thẩm phán mà có trường hợp mức phạt dài hơn hoặc ngắn hơn.”

Tuy nhiên thực tế thì hiếm khi nào tòa đưa ra phán quyết về mức án nặng hơn so với án phạt công tố viên yêu cầu.

“Vây sao ạ.”

Tashiro nhu thất vọng mà đay nghiến.

“Chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để phản ánh đúng mức án mà cậu Itou và những người mà cậu ấy phải rời bỏ mong muốn.”

“Mong mọi người giúp đỡ ạ.”

Cách Tashiro cúi đầu thật thấp hành lễ đã thể hiện rõ nỗi hận thù và căm ghét mãnh liệt đang sôi sục trong cô.

“Thật thất lễ nếu tôi hỏi lại mãi một câu, nhưng việc cô Tashiro đây không có mối quan hệ nam nữ với cậu Itou có phải là thật không?”

“Vâng. Anh ấy chỉ là một người bạn thân thiết với cháu thôi.”

Tashiro nhìn thẳng về phía Thanh tra Nakasone, cô gật đầu.

“Cô có từng bị Itou tán tỉnh không?”

“Không ạ. Không biết anh ấy là kiểu người nghiêm túc hay thụ động nữa nhưng khá rụt rè đó ạ.”

“Xin cô thứ lỗi trước nếu tôi nói có hơi khó nghe, theo cách nói của cô thì như vậy nghĩa là dù cậu Itou không tán tỉnh thẳng thừng nhưng cô vẫn cảm nhận được rằng cậu ấy có ấn tượng tốt với mình phải không?”

Về mặt Tashiro đầy phúc tạp.

“Cháu cũng không biết nữa... Thay vì nói là cảm nhận được thì giờ đó chính là mong mỏi của cháu.”

“Tức là cô Tashiro đây đã có tình cảm với cậu Itou nhi?”

Tashiro trông có vẻ thẹn thùng ấp úng nhưng cuối cùng vẫn gật đầu.

“Vâng, cháu thích anh Koyo. Bác nói không sai ạ.”

“Cô có biết chuyện cậu Itou và Minegishi đang yêu nhau không?”

“Cháu có nghe chuyện đó từ vị thanh tra trước, vậy là thật sao ạ?”

Trong giọng nói của cô hòa lẫn âm vang như bị công kích.

“Minegishi đã khai như thế.”

“Đó chỉ là lời nói dối của cô ta thôi, không phải sao ạ?”

“Không loại trừ khả năng đó. Chúng tôi đang cố hết sức để điều tra và kiểm chứng sự thật thưa cô.”

Thanh tra Nakasone điềm tĩnh hỏi tiếp, nhu đang xoa dịu cơn nóng giận của Tashiro.

“Lần đầu cô gặp gỡ Itou là vào lúc nào?”

“Khoảng một tháng trước, tại quán ăn tên Ichiraku Ichien ở Nakano ạ.”

“Cô hay đến Nakano à?”

Từ Minami-Machida này đến đó bằng xe điện cũng mất độ một tiếng. Đi Shibuya hay Shinjuku thì rõ là khỏe hơn rồi.

Tashiro lắc đầu.

“Thỉnh thoảng thôi ạ. Bạn học cùng đại học với cháu sống ở gần đây đã dẫn cháu đến quán Ichiraku Ichien. Quán đó khá ổn nên mỗi khi tới chỗ cậu ấy là chúng cháu lại đến đó.”

“Lúc ở quán Ichiraku Ichien, Irou đã bắt chuyện với cô sao?”

“Thật ra cháu được chủ quán là chú Muro giới thiệu với anh ấy ạ. Hôm đó anh Koyo đến cùng với người bạn là anh Morio. Do anh Koyo chưa có bạn gái nên anh Morio đã hỏi chú Muro xem có cô gái nào giới thiệu với anh Koyo không.”

“Thế là chú ấy đã giới thiệu cô Tashiro à?”

“‘Hình như dạo gần đây bé Nana vừa mới chia tay bạn trai thì phải’, chú ấy đã hỏi cháu như vậy ạ.”

“Nói chuyện thân thiết với khách hàng thế thì có hơi lạ nhỉ.”

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

"Ồ Ichiraku Ichien thì không lạ đâu, chủ chủ quán rất thân thiện ạ."

Cách nói vòng vo này như đang muốn đánh trống lảng.

"Cô Tashiro có làm quen với vị khách nào khác khi đến quán ấy không?"

"Có ạ. Lúc cháu đang nói chuyện với bạn đi cùng thì chủ chủ quán đột ngột tới bắt chuyện, hay có lần cháu còn được người khách lạ mặt ngồi cạnh bắt chuyện nữa. Có đến vài người khách thân quen của quán đã thân thiết với nhau bằng cách ấy đấy ạ."

"Cô có trao đổi liên lạc rồi gặp những người đó ở nơi khác ngoài quán không?"

"Không ạ. Anh Koyo là người đầu tiên cháu trao đổi liên lạc."

"Thế tức là cô Tashiro đây đã thấy bị thu hút bởi cậu Itou?"

"Vâng, cháu đã yêu anh Koyo từ cái nhìn đầu tiên."

Ánh mắt của Tashiro bỗng nhiên ngấn nước.

"Vậy là qua người chủ quán mà cô và cậu Itou đã trao đổi liên lạc rồi hẹn nhau đi chơi."

“Vâng. Là cháu đã rủ anh ấy đi hẹn hò ạ. Chú Muro và anh Morio cũng đã nói giúp cháu với anh Koyo rằng hiếm khi có dịp nên cứ thử đi ăn với cháu xem sao, tuy như thế khiến anh ấy khó mà từ chối được làm cháu cũng cảm thấy hơi có lỗi, nhưng cuối cùng chúng cháu đã trao đổi liên lạc với nhau rồi hẹn nhau đi ăn.”

“Nói là hẹn hò, nhưng vì sao lần đầu gặp cả hai lại không đi ăn riêng với nhau?”

“Nhu cháu đã nói ban nãy, vì đó không phải do anh Koyo mở lời hơn nữa còn có chút ép buộc khiến anh ấy khó lòng từ chối nên cháu thấy có lỗi, thế nên ban đầu mới nhờ anh Morio đi cùng ạ. Lúc cháu cùng anh Morio đi đến văn phòng của anh Koyo thì có gặp chị Minegishi và đồng nghiệp của anh ấy là chú Nakamoto nữa, rồi năm người đi ăn với nhau.”

“Đó cũng là lần đầu cô gặp Minegishi Yuuko phải không?”

“Nói là lần đầu chú cháu cũng chẳng gặp chị ta thêm lần nào nữa.”

Tashiro nhú mày như bực dọc.

“Theo lời khai của Minegishi thì ngay thời điểm đó, cô ta vốn đã có quan hệ với cậu Itou rồi. Khi ấy cô thấy họ thế nào?”

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Không giống như đang hẹn hò chút nào đâu ạ. Anh Morio đã ghép chị Minegishi với anh Koyo nhưng có vẻ anh ấy thấy phiền toái lắm. Nhưng lúc đó cháu nghĩ chị Minegishi đã thích anh Koyo rồi.”

“Lý do nào khiến cô nghĩ như vậy?”

Tiếng ậm ừ như lúng túng chen ngang.

“Không có lý do nào cụ thể hết, chỉ là cháu cảm thấy thế thôi ạ. Khi cháu nói là sẽ giới thiệu người quen cho chị Minegishi thì thấy phản ứng của chị ta, cả ánh mắt nữa, nên cháu nghĩ là chị ta đang thích anh Koyo...”

Tashiro nói vậy, mắt nhìn thẳng về phía Thanh tra Nakasone.

“Nhưng mà bác đã gặp anh Morio để hỏi chuyện chưa ạ? Cháu nghĩ chắc anh Morio biết chuyện anh Koyo có hẹn hò với chị Minegishi hay không.”

“Chúng tôi đã gặp cậu ấy sáng nay.”

“Anh ấy nói gì vậy ạ?”

Ánh mắt của Tashiro lóe lên vẻ trông mong.

“Theo như những gì cậu ấy biết thì Itou không hề hẹn hò với Minegishi. Cậu ấy đã nói như thế.”

"Thấy chưa."

Nhu có được đồng minh vững chắc, vẻ mặt cô trở nên đắc ý.

"Nhưng theo những gì cậu ấy biết thì Itou không phải kiểu đàn ông có thể rủ rê người phụ nữ không phải bạn gái mình vào trong khách sạn. Thế nên lúc này cậu ấy cũng không còn mấy tự tin rằng bản thân biết rõ về Itou nữa."

"Cháu không nghĩ vậy đâu."

Tashiro bắt mắt dấu môi, cô đưa ra lời khuyên khác.

"Thế thì bác nên đến hỏi chú Nakamoto đi ạ. Anh Koyo từng nói chú ấy đã giúp đỡ anh ấy rất nhiều, nên chắc chú Nakamoto có biết về mối quan hệ giữa anh Koyo và chị Minegishi đấy ạ."

"Chúng tôi cũng đã hẹn và sẽ gặp Nakamoto ngay sau đây thôi."

Nghe Thanh tra Nakasone nói vậy, Tashiro tỏ ra an tâm hơn một chút.

Sau khi chia tay với Tashiro, cả hai bước về phía nhà ga. Thanh tra Nakasone đưa tay giữ lấy vai Watabe đang tính

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

đi qua cổng soát vé. Watabe quay lại thì ông nhìn sang phía máy bán vé.

“Mua thêm sao ạ?”

Thanh tra Nakasone không đáp, chỉ dẫn Watabe tới chỗ máy bán vé rồi quay lại phía mình đã đi qua. Ở đó đã không còn bóng dáng của Tashiro Nana nữa.

“Hình như Tashiro Nana học ở khoa Kinh tế nhỉ?”

“Ồ trường đại học à? Chắc là đúng rồi ạ.”

“Giờ chúng ta đến Đại học nữ sinh Teikoku thôi.”

“Hả?”

Watabe bất ngờ tới trợn tròn mắt.

7.

Đến lúc cặp thanh tra Nakasone và Watabe xuất hiện trước mặt tôi kể từ lần lấy lời khai thứ hai thì cũng đã là sau đấy một tuần.

“Xin lỗi cô nhé, lâu quá mới đến.”

Thanh tra Nakasone kéo ghế ngồi xuống trước mặt tôi rồi nói, khuôn mặt chỉ toàn là những nếp nhăn.

“Do có vài việc cần xác nhận nên chúng tôi đã đi hỏi chuyện nhiều người. Chúng tôi đã gặp cậu Morio đấy ạ.”

“Vậy sao.”

Tôi nheo mắt nhìn xuống, ra vẻ tội lỗi.

“Có vẻ như cậu Morio hoàn toàn không biết gì về chuyện cô và cậu Itou đang quen nhau. Cậu ấy rất buồn vì không biết liệu bản thân có hiểu rõ về Itou không.”

“Vì anh Kimihiro là người khá ngại ngùng nên dù có là bạn thân đi nữa, anh ấy cũng sẽ ngần ngại không kể hết những chuyện đó ra thôi ạ. Nếu có dịp gặp Morio, các anh nói với cậu ấy giúp tôi rằng không phải là anh Kimihiro không tin tưởng cậu ấy hay gì đâu, được không ạ?”

“Được thưa cô.”

Thanh tra Nakasone gật đầu.

“Nhưng tôi vẫn rất thắc mắc. Itou không chỉ không nói với người bạn thân là Morio mà còn không nói với tất cả những người xung quanh về chuyện đang hẹn hò với cô, như thế không được tự nhiên chút nào. Đúng là có chuyện yêu đương lén lút thật nhưng kể cả như vậy, đến một dòng tin nhắn cũng không có trên điện thoại thì quả thực là rất kỳ lạ đấy ạ.”

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Vì anh Kimihiro không thích nhắn tin. Hơn nữa chúng tôi là đồng nghiệp, không cần phải lén lút nhắn tin vẫn có thể gặp mặt nhau mỗi ngày mà.”

“Dù cô nói thế nhưng ngược lại, cậu Itou đã trao đổi tin nhắn với cô Tashiro Nana gần như mỗi ngày.”

Thanh tra Nakasone nghiêng đầu về hoài nghi.

“Vì vậy nên tôi mới không thể tha thứ cho anh ấy được. Miệng nói với tôi rằng mình không thích nhắn tin nhưng lại thường xuyên nhắn tin với Nana. Lúc thấy những tin nhắn đó, tôi đã không thể nào kìm chế nổi bản thân mình.”

Tôi run rẩy đôi môi, dồn lực vào sâu nơi cổ họng, ra sức buồn thương để vắt cho được vài giọt nước mắt. Thật lạ vì tôi có thể tự nghĩ rằng những lời mình nói đều là sự thật.

“Thực ra chúng tôi cũng đã đến gặp và hỏi chuyện cô Tashiro Nana.”

“... Vậy sao ạ.”

Tôi vô thức nhíu mày. Dù có muốn chế ngự tất cả những cảm xúc của bản thân đi nữa thì vẫn có những lúc tôi không làm được, đặc biệt là lúc nhớ tới khuôn mặt của kẻ thứ ba kia.

“Cô có biết cậu Itou đã gặp cô Tashiro như thế nào không ạ?”

“Tôi có nghe qua. Họ gặp nhau ở một quán rượu tại Nakano, hôm ấy Morio đã quấy rối cô ta.”

“Đúng thế. Lúc đó họ đã trao đổi liên lạc với nhau và có hứa hẹn rằng sẽ cùng đi ăn. Bữa ăn ấy cũng có cô tham gia cùng nhĩ?”

“Vâng.”

“Khi đó cô có ấn tượng thế nào về cô Tashiro?”

“Tôi đã nghĩ em ấy là một thiếu nữ sáng sủa đáng yêu.”

“Tuy không phải ý của cậu Itou nhưng cô Tashiro cũng đã bị hỏi rằng có muốn làm bạn gái của cậu ấy không. Hơn nữa cô Tashiro vừa trẻ trung lại vừa quyến rũ, người đang bí mật hẹn hò với Itou khi ấy là cô hẳn là không cách nào bình tĩnh được nhĩ?”

“Cũng không phải anh Kimihiro tự mình bắt chuyện với Nana hay gì, tuy công nhận là em ấy thu hút thật nhưng anh Kimihiro không để tâm đâu ạ. Nếu Nana thật sự xem anh Kimihiro là đối tượng thì ngay từ đầu đã hẹn hò riêng với anh ấy rồi.”

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

"Chính là ở điểm đó."

Thanh tra Nakasone gio ngón tay lên.

"Cô Tashiro đã nói với chúng tôi rằng cô ấy vừa gặp đã yêu cậu Itou. Ấy thế mà cô ấy lại gọi bạn thân của cậu Itou là cậu Morio đi cùng vào buổi hẹn đầu tiên, sau đó lại có thêm đồng nghiệp của Itou là cô và Nakamoto tham gia cùng. Cứ như cô ấy đang cảnh giác trước việc gặp riêng cậu Itou ấy nhỉ?"

"Thì sự thật là em ấy đã cảnh giác, không phải sao ạ? Đối phương là một người đàn ông lạ mặt mà."

"Có thể là thế thật, nhưng tôi thấy vẫn còn vướng mắc. Cô Tashiro tuy là khách quen của Ichiraku Ichien và dù đã thân thiết với những khách quen khác ở đó đi nữa, cô ấy cũng chưa từng trao đổi liên lạc hay hẹn gặp họ ở bên ngoài quán. Chúng tôi đã hỏi chuyện chủ quán. Có vài khách hàng thân thiết của quán rất ưng ý cô Tashiro, thậm chí từng ngỏ lời mời hẹn hò với cô ấy nhưng tất cả đều bị cô Tashiro từ chối. Vì thế chủ quán đã rất bất ngờ khi cô ấy đích thân ngỏ lời mời với cậu Itou.

Phải, người ngỏ lời là cô Tashiro. Ấy thế mà cô ấy lại cảnh giác trong buổi hẹn đầu tiên và còn gọi cả những người

khác đi cùng, như thế không lạ sao ạ? Hơn nữa làm thế thậm chí còn có chút thất lễ.”

“Vậy à. Tôi nghĩ dù ấn tượng ban đầu có tốt đi nữa thì cảnh giác với người đàn ông mình mới quen biết cũng là chuyện thường tình thôi.”

“Lạ thật nhi.”

Thanh tra Nakasone đặt tay lên bàn.

“Có gì lạ sao thua thanh tra?”

“Với cô mà nói thì cô Tashiro chính là kẻ tình địch đã cướp đi người đàn ông mà cô thương yêu, thế mà lúc này cô lại đứng vào vị trí của cô Tashiro để nói đỡ cho cô ấy như vậy.”

Tôi bất giác nghệt thờ.

Tôi điều chỉnh lại hơi thở của mình để không lộ ra rằng mình đang dao động.

Nhìn khuôn mặt đầy những nếp nhăn trước mắt, tôi không đọc ra được bất cứ một cảm xúc nào. Từ lúc sinh ra cho đến nay, đây là lần đầu tiên tôi biết được rằng nụ cười cũng có thể là thứ đáng sợ đến vậy.

“Có thể phiên cô nghe một chút cảm nghĩ của tôi về vụ việc này không?”

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Thanh tra Nakasone cọ xát hai bàn tay đang chồng lên nhau, ông ta không đợi sự đồng ý của tôi mà bắt đầu nói.

"Khi nghe thông báo về vụ việc lần này và chỉ xem qua đoạn ghi hình từ máy quay chống trộm của khách sạn, tôi đã nghĩ đây là một vụ rất đơn giản. Máy quay đã ghi lại rõ ràng bóng dáng nạn nhân là Itou đang thân thiết nhận phòng khách sạn cùng với một người phụ nữ, tiếp theo là bóng dáng người phụ nữ đó một mình ra khỏi khách sạn. Hình ảnh còn rõ ràng, dấu vân tay trên nắm cửa và chân nến trông như hung khí kia vẫn còn đủ. Thế là chúng tôi nhanh chóng tìm ra cô.

Cô cũng thành thật khai nhận hành vi gây án nên tôi đã nghĩ vụ này quá thật rất đơn giản, rằng thế là điều tra xong một vụ. Thậm chí tôi còn suýt nâng cốc ăn mừng cùng tên này nữa cơ."

Thanh tra Nakasone nói vậy, quay mặt sang nhìn Watabe đang gõ bàn phím.

"Nhưng trong lời khai của cô lại có những điểm rất lạ. Chẳng hạn như cô một mực khẳng khẳng rằng mình đang hẹn hò với Itou trong khi người xung quanh lại chẳng ai biết đến, lịch sử tin nhắn trên điện thoại thể hiện mối quan hệ ấy của cả hai cũng không hề có dù chỉ một dòng."

“Nhưng đó là sự thật...”

Tôi vô thức trở nên nóng nảy, Thanh tra Nakasone đưa tay tới, hướng lòng bàn tay về phía tôi để ngăn tôi lại.

“Khi này chúng tôi đã hỏi chuyện cô rất rõ rồi nên lần này xin cô hãy nghe tôi nói.”

Nụ cười của ông ta trông rất guồng gao.

“Kể cả dấu vết trên tay cô cũng thế. Đó chính là vết do xô xát với ai đó tạo thành, không thể sai được. Sinh hoạt thường ngày sẽ không thể tạo ra được dấu vết như thế. Chắc hẳn nó là do ai đó đã dùng lực nắm rất mạnh tạo ra. Ngoài cậu Itou thì tôi chẳng thể nghĩ tới ai khác được nữa. Tuy cô đã nói rằng sau khi phát hiện bằng chứng cậu Itou ngoại tình, cô vẫn hỏi cậu ấy rồi cuối cùng vì không tìm được cảm xúc nên đã với tay lấy hung khí, nhưng có lẽ sự thật không phải như vậy. Người ra tay trước là cậu Itou. Tuy chỉ còn vết ở cổ tay trái là thấy rõ nhưng tôi nghĩ có khi cô cũng đã bị cậu ấy siết cổ, bởi lẽ không phải lúc nào bị siết cổ cũng để lại dấu vết. Lúc bị cậu Itou siết cổ, cô đã lập tức với lấy chân nện bằng đồng rồi đập vào đầu cậu ấy. Tôi vẫn không rõ trước đó hai người đã nói gì với nhau, nhưng với cô mà nói thì hành động bạo lực này của Itou chính là sự phản bội khủng khiếp

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

nhất. Khi cảm xúc bột phát, cô đã không thể chế ngự được mình và lúc nhận ra thì Itou đã chết, còn bản thân cô đang ở giữa biển máu mênh mông.”

“Không phải.”

Không phải. Nhất định không phải như thế. Anh ấy không có ý định muốn giết tôi. Anh ấy đã yêu thương tôi đến vậy cơ mà.

Thanh tra Nakasone cười, huơ huơ tay.

“Tôi không hỏi cô rằng đúng hay sai. Dù suy luận đó của tôi là đúng đi nữa thì vẫn không có chứng cứ xác thực. Để làm sáng tỏ vụ việc này tôi phải khiến cô tự khai ra sự thật, nhưng đó là điều hoàn toàn không thể.

Với lại nếu suy luận của tôi là đúng và cô cũng tự khai thật như thế, có khả năng án phạt dành cho cô sẽ nhẹ hơn hiện tại cũng nên. Tôi vốn không cần tiếp tay cho nghi phạm, chỉ cần làm xong hồ sơ điều tra để không bị cấp trên mắng mỏ là được rồi mà, phải không?

Vậy nên tôi hoàn toàn không muốn hỏi ý cô hay gì. Tôi chỉ muốn cô nghe chuyện tôi nói thôi. Hoặc nếu cô thấy chuyện tôi nói quá mức nhàm chán thì ngay bây giờ tôi sẽ kết thúc nó.

Thế nào, cô có thấy câu chuyện của tôi nhàm chán không?”

Tôi mím môi.

“Vậy thì cô hãy lắng nghe câu chuyện của tôi thêm chút nữa nhé.”

Khuôn mặt Thanh tra Nakasone lại đầy nếp nhăn, một lần nữa ông ta mím cười.

“Tôi đã thắc mắc rằng tại sao cô lại muốn bản thân có quan hệ với Itou. Tại sao cô lại muốn giấu đi sự thật rằng Itou đã tấn công mình. Đặc biệt về sau còn rất quan trọng bởi nó liên quan đến mức án phạt dành cho cô sau này. Do không thể xâm phạm vào quyền hội ý kín³² của cô nên chúng tôi không thể hỏi gì thêm, nhưng có lẽ luật sư của cô cũng đã đề xuất tình huống cô bị Itou tấn công nên mới vô ý dùng chân nện bằng đồng đập vào đầu cậu ta. Nhìn nhận một cách khách quan thì đưa ra tình huống ấy hoàn toàn không có gì là kỳ lạ cả.

Tuy chúng tôi hướng đến việc khởi tố cô tội giết người nhưng cũng có khả năng phía cô sẽ bào chữa rằng hành vi đó là

³² Theo pháp luật Nhật Bản, nghi phạm đang bị tạm giam có quyền gặp gỡ kín hoặc trao đổi tài liệu, đồ vật... chỉ riêng với luật sư bào chữa cho mình.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

phòng vệ chính đáng. Án phạt cho hành vi giết người và hành vi phòng vệ chính đáng dẫn đến tù vong khác xa nhau, tôi nghĩ luật sư bào chữa cũng đã giải thích cho cô về vấn đề này.”

Tôi biết. Luật sư công³³ bào chữa cho tôi đã một mình chao thao bất tuyệt và cũng đề xuất phương án bào chữa rằng đây là một hành động phòng vệ chính đáng.

Tôi lập tức từ chối. Anh Kimihiro không hề tấn công tôi, là tôi đã vùng chân nện đó vào anh ấy.

“Cô không cần phải suy nghĩ đâu. Đó chỉ là suy luận tôi tự nghĩ ra mà thôi.” Thanh tra Nakasone tự mình bác bỏ rồi nói tiếp.

“Tôi hoàn toàn không hiểu tại sao cô lại nói dối đến mức dồn ép bản thân vào tình thế bất lợi như vậy. Do tôi muốn hiểu thêm về chuyện đó nên đã đi hỏi từ nhiều người liên quan. Nhưng sau đấy tôi lại nghi ngờ lời khai của cô Tashiro bởi quá trình cô ấy gặp gỡ và thân thiết với cậu Irou rất không tự nhiên.”

“Vất vả cho các anh quá nhỉ, toàn phải gặp mấy kẻ dối trá.”

Tôi cười trào phúng còn ông ta thì đáp lại bằng một nụ cười chán nhiên.

³³ Luật sư do nhà nước chỉ định khi bị cáo không có khả năng thuê luật sư.

“Không đâu, đây là công việc mà. Trong quá trình sống, vì bảo vệ bản thân nên con người vẫn thường nói dối ít nhiều đấy thôi. Theo kinh nghiệm của tôi thì dù một người trông có vẻ thành thật đến mức nào đi nữa thì cũng hiếm khi câu chuyện họ kể một trăm phần trăm đều là sự thực. Dù đa số họ đều muốn thành thật kể ra sự thật đi chăng nữa thì kết quả cuối cùng vẫn vậy.

Không ít khi sự việc bị những lầm tưởng và định kiến bóp méo, hoặc cũng có trường hợp vì sự thật quá mức tàn khốc nên ký ức đã vô thức tự thay đổi. Chẳng biết là phúc hay họa nhưng cấu tạo của loài người quả thực rất kỳ diệu.”

Thanh tra Nakasone nói như đang giảng đạo làm tôi không chịu nổi. Tôi cắt lời, mặt không chút biểu cảm.

“Tôi chán rồi, không muốn nghe chuyện anh kể nữa.”

Thế nhưng Thanh tra Nakasone lại phớt lờ và nói tiếp.

“Chắc cô biết mà nhỉ, rằng Tashiro Nana chính là con gái của Fujisawa Kouji, cấp trên mà cô đã từng có quan hệ khi còn làm ở ngân hàng Komae.”

Cứ nghĩ ông ta sẽ lại lấp lửng, nhưng quả nhiên là nói tới chuyện đó rồi.

Hóa ra giờ mới là lúc câu chuyện thực sự bắt đầu.

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Tôi hít vào một hơi thật sâu, âm thầm chinh đốn lại tâm tình của mình.

8.

“À... Nếu được thì họ muốn rủ anh chị cùng đi ăn luôn, hai người thấy sao ạ?”

Anh Kimihiro trở về văn phòng, bộ dạng lúng túng dáo dác nhìn về phía sau nơi hai người nam nữ đang đứng ở bên kia đường, cười khúc khích trông về phía này qua lớp cửa kính. Người đàn ông râu ria mọc lởm chởm trông trạc tuổi tôi và anh Kimihiro, còn cô gái thì trông khá trẻ.

“Được không đó? Tụi anh đi cùng có phiền không thể?”

Nakamoto thoáng nhìn tôi như muốn chèn ép.

Tôi ghét loại đàn ông khó nắm bắt như tên Nakamoto này. Ánh mắt thì nghèo nàn biểu cảm, thoát nhìn như chẳng nghĩ gì trong đầu nhưng lại giống như đã thấu suốt hết tất cả mọi chuyện. Tuy nhiên anh ta lại là đồng nghiệp mà anh Kimihiro một mực yêu quý nên tôi cũng chẳng có cách nào tránh được anh ta.

“Nếu mọi người không phiền.”

Anh Kimihiro tròn mắt, nhìn qua lại giữa tôi và Nakamoto.

“Không phiền gì đâu ạ. Chị đi với chúng em nhé?”

“Thế thì anh cũng đi.”

Nakamoto cũng đi à. Tôi thở dài một hơi trong lòng, nhưng anh Kimihiro lại có vẻ vui lắm.

“May quá. Vậy chúng ta hẹn nhau lúc mười chín giờ anh chị nhé.”

Anh Kimihiro vừa để ý phòng Giám đốc vừa hướng về phía cửa sổ, dùng tay tạo dấu tròn. Người đàn ông nhìn thấy thế liền gạt đầu hài lòng, còn cô gái thì chỉ tay về phía nhà ga như muốn nói bọn họ sẽ giết thời gian ở đó.

Ở gần ga Musashi-Kosugi có đến mấy khu phức hợp thương mại nên chắc là bọn họ muốn đến đó để dạo bộ lòng vòng.

“Nhưng mà mấy nhóc ấy là gì của Itou thế?”

Vừa nhìn theo cặp nam nữ đang bước đi rồi khỏi tầm nhìn Nakamoto vừa hỏi.

“Họ là bạn em ạ.”

“Chi là bạn thôi sao? Cô bé ấy trông rất đáng yêu.”

• • Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Bị Nakamoto nhìn bằng ánh mắt đầy ý nhị, anh Kimihiro lắc đầu.

“Chúng em chỉ là bạn thôi anh.”

“Thật sao? Ánh mắt cô bé đó nhìn em trông sáng rõ thế kia cơ mà.”

“Sao lại... Nhưng trước nhất thì em ấy trẻ hơn em nhiều lắm đấy ạ.”

Quả nhiên là thế, tôi hài lòng chìm vào sự vui sướng. Nói rằng bản thân không thích con gái trẻ chính là cách anh Kimihiro vòng vo để thể hiện tình cảm với người lớn hơn anh ấy một tuổi là tôi đây.

“Vậy sao?” Nhưng cái tên Nakamoto tầm thường này lại nghiêng đầu về như đang khó hiểu.

“Cô bé đó bao nhiêu tuổi thế em?”

“Em nhớ em ấy bảo đang là sinh viên đại học năm ba, nên chắc là độ hai mươi mốt nhỉ?”

“Itou năm nay bao nhiêu?”

“Hai mươi tám ạ.”

“Cách bảy tuổi thôi, hoàn toàn có thể mà.”

Tên đàn ông đàn độn, vấn đề không phải là khoảng cách tuổi tác. Anh Kimihiro vốn đã có tôi rồi. Do yêu đương cùng công ty nên chúng tôi không thể công khai, nhưng chúng tôi vẫn đang xác nhận tình cảm với nhau bằng cách của riêng mình. Đó chính là mỗi khi tôi làm sai, anh Kimihiro đều sẽ luôn luôn đứng ra bảo vệ tôi.

Nhưng mà...

Tôi nhìn sang hướng những người bạn của anh vừa đi khỏi.

Tôi có cảm giác như mình đã từng thấy qua khuôn mặt của cô gái kia ở đâu đó rồi.

Do công việc của anh Kimihiro mãi vẫn chưa xong nên đến mười chín giờ mười lăm, ba người chúng tôi mới ra khỏi văn phòng. Nakamoto đã gọi điện đặt chỗ nên hai người kia tới nhà hàng đợi trước.

Chúng tôi vào quán, Nakamoto báo với nhân viên đang đi tới gần về chuyện đặt bàn.

Nhưng nhân viên còn chưa kịp hướng dẫn chúng tôi thì người bạn nam của anh Kimihiro đã đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

"Đây đây."

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Cậu ta đưa tay trái lên vẫy gọi, tay phải thì cầm cốc bia nâng tới miệng mình.

“Không thể tin được. Sao cậu lại gọi món trước thế chứ?”

Anh Kimihiro nói, bóng lưng khi đi về phía chiếc bàn đó thoát trông rất vui vẻ khiến tôi bỗng cảm thấy thật ấm áp.

“Vì chẳng biết sẽ đợi đến bao giờ mà.”

“Tớ đã nhắn tin báo rằng sẽ đến muộn một chút đấy thôi.”

“Ai biết một chút là bao lâu đâu.”

“Thì một chút là một chút đó. Tầm năm phút hoặc mười phút thôi.”

“Thế mà cậu muộn tới tận mười lăm phút đấy còn gì.”

Từ cách nói chuyện thì có thể thấy rằng hai người họ rất thân thiết với nhau.

Cô gái trẻ trung ngồi cạnh đang cười khúc khích chột ngắc mặt lên.

“Em đã nói anh Morio đợi rồi, mà anh ấy cứ bảo là ‘Uống hết trước khi Koyo tới thì cậu ta sẽ không biết đâu’ đó ạ.”

“Ai ngờ vừa mới bắt đầu uống thì cậu lại tới chứ. Cứ làm việc thêm chút nữa có phải tốt không.”

Người đàn ông tên Morio nhu lúng túng đưa tay gãi sau gáy.

“Chào hai cô cậu. Anh là Nakamoto, đồng nghiệp của Itou. Không biết ông chú như anh đây tham gia có phiên các em không nhỉ?”

Tất nhiên là phiên, nhưng chắc chỉ có mỗi tôi nghĩ thế thôi. Morio cười rồi mời Nakamoto vào ghế.

“Rất hoan nghênh là đằng khác ạ. Nhiều người sẽ vui hơn mà.”

“Tôi là Minegishi...”

Tôi cũng tự giới thiệu mình.

“Yuuko nhỉ?”

Sau khi nói ra đồng thời cũng như nhận thấy mình lỡ lời, Morio đưa tay lên che miệng. Cậu ta nói nhanh như muốn cho qua chuyện.

“Koyo đã kể em nghe nhiều chuyện lắm. Rất vui khi được làm quen với chị ạ.”

“N-Nói gì vậy hả Morio!”

Anh Kimihiro cuống cuống quở trách Morio, sau đó nhìn sang tôi giải thích:

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Xin lỗi chị nha, không phải là nói chuyện gì kỳ quặc đâu ạ...”

“Câu nói thế thì lại càng giống như đã nói chuyện gì kỳ quặc đó.”

Bị Morio chỉ điểm, anh Kimihiro trở nên luynes quýnh.

“Không, không phải thế. Em chỉ kể rằng chị là đồng nghiệp đã giúp đỡ em rất nhiều, kiểu mấy chuyện thường ngày như vậy thôi ạ...”

“Anh Koyo này, mặt anh hơi đỏ lên rồi kia kìa?”

Cô gái mà tôi chưa biết tên nói như trêu chọc.

“Không có đỏ mà.”

Tôi rất muốn ngay lập tức ôm lấy anh Kimihiro với khuôn mặt đang đỏ lựng lên kia vào lòng ngay tại chỗ này. Có vẻ như anh ấy đã nói với bạn thân của mình về mối quan hệ giữa hai chúng tôi.

“Em là Tashiro Nana ạ. Rất vui được gặp mọi người.”

Cô gái lạ mặt ấy đứng lên và cúi đầu chào hỏi.

Đó là cái tên tôi chưa từng nghe qua, nhưng không hiểu sao cảm giác như đã gặp qua cô gái này ở đâu đó cứ khiến tôi thấy không yên.

Mọi người cùng cạm ly với Nakamoto, bắt đầu một buổi tiệc tùng.

Tuy Morio là bạn cùng lớp với anh Kimihiro nhưng Tashiro thì chỉ vừa mới quen biết với anh ấy tại quán rượu vào ba ngày trước. Lúc biết chuyện họ quen nhau do Morio muốn tìm bạn gái cho anh Kimihiro, tôi đã suýt ghét cái tên Morio này vì hắn làm chuyện rối rời, nhưng do anh Kimihiro đã không chịu thua trước sự mời gọi ấy nên không sao.

Anh Kimihiro đã nói rằng cô ta quá trẻ so với anh ấy mà, đó nhất định là lời ngỏ ý mà anh Kimihiro dành riêng cho tôi.

Sau khi ăn uống xong trong vòng ba giờ, tiệc tùng giải tán.

Lúc bước đi giữa phố đêm hướng về phía nhà ga thì Tashiro đã đi kế bên tôi từ lúc nào không hay.

“Hôm nay vui ghê ha chị.”

Cồn nhuộm hồng đôi gò má nơi khuôn mặt đang cười tươi rói, trông cô ta tràn đầy sức trẻ và quyến rũ đến mức phụ nữ như tôi cũng phải rung động. Lo lắng anh Kimihito sẽ thấy đáng vẻ này của cô ta nên tôi dáo dác nhìn xung

 Vẫn không gặp ki dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

quanh. Nhóm nam vẫn còn đang đi lũng thũng ở phía sau cách chúng tôi vài mét.

Tôi thắm thở ra trong lòng, nó nụ cười đáp lại Tashiro.

"Ừ, vui lắm. Cảm ơn vì đã cho tụi chị cùng tham gia nhé."

"Không có gì đâu chị, chúng em rù rê cũng đột ngột quá. Cảm ơn chị đã đi chung nha, vì hôm nay em đến đây là để gặp chị Yuuko mà."

Tôi cười khố, lúc đó chỉ nghĩ cô ta nói cho vui thôi chứ hoàn toàn không nghĩ rằng cô ta lại giấu giếm chuyện gì trong lời nói ấy.

Tashiro thân thiết đặt tay lên vai tôi.

"A, chị nghĩ em nói dối hả? Thật mà. Em muốn tận mắt xem thú người mà anh Koyo chết mê chết mệt là người như thế nào ấy mà. Không ngờ lại là người tuyệt vời đúng như lời đồn ạ."

Tôi như bị thúc giục mà quay mặt lại. Tôi đã nghĩ hai chúng tôi chỉ thể hiện tình yêu với nhau qua hành động thôi nhưng không ngờ rằng anh ấy còn dùng cả lời nói nữa. Như thể cơn say vừa mới chớm tỉnh đã quay trở lại, khuôn mặt tôi liền trở nên nóng hơn.

Tashiro nâng môi lên cười. Lúc đó tôi đã không nghĩ gì nhưng giờ ngẫm lại mới thấy, đó là vẻ mặt hết sức hèn hạ và thật xấu xa. Đáng lẽ tôi phải nhìn thấu bản chất chỉ qua biểu cảm đã cô đọng lại sự ác liệt này của người phụ nữ đó.

“Người chị Yuuko thích là anh Koyo nhỉ?”

“Sao lại...”

Tôi không muốn dùng từ ngữ tầm thường như “thích” hay gì để nói về anh Kimihiro vì với tôi mà nói, anh ấy chính là người đã cứu lấy cả thế giới của tôi. Anh ấy sẽ tha thứ cho tôi dù tôi có làm gì, anh ấy sẽ chấp nhận tôi dù tôi có nhu thế nào đi nữa và anh ấy sẽ mang tôi đến bến bờ của niềm hạnh phúc. Sau khi vượt qua hết những bài kiểm tra mà tôi đề ra, đó cũng là lúc anh Kimihiro trở thành sự tồn tại không thể thiếu trong cuộc đời tôi.

“Em sẽ ủng hộ chị mà.”

Tashiro nói, hai tay nắm lại thành nắm đấm tạo dáng cổ vũ.

“Nana...”

Tôi tự thấy hối hận vì bản thân đã nghĩ Tashiro là mối nguy hại, tùy trường hợp mà cần phải lập tức ra tay loại bỏ.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Nếu khéo lợi dụng thì biết đâu người phụ nữ này lại có giá trị rất lớn.

“Em thấy hai người hợp nhau lắm đó. Chị cố lên nha.”

“Cảm ơn em.”

Ánh mắt thuần khiết ấy nhìn thẳng vào tôi, tôi mỉm cười âu yếm đáp lại. Lúc ấy chợt có tiếng Morio phát ra từ phía sau.

“Hai người đang nói gì vậy?”

Cậu ta dường như đã say khuớt, tâm tình vui vẻ và tán ra hơi thở sặc mùi rượu.

“Bí mật ạ.”

Tashiro nở nụ cười như kẻ phạm tội và quay sang nhìn thẳng về phía tôi.

9.

“Cô biết về Fujisawa Kouji rồi phải không?”

Lời nói của Thanh tra Nakasone kéo ý thức của tôi về hiện tại.

“Vâng, tất nhiên ạ.”

"Cô Tashiro Nana chính là con gái của Fujisawa Kouji. Hiện tại cô ấy không ở với cha mà sống ở nhà dì bên họ ngoại trong lúc học đại học."

"Vậy sao."

Tôi không trang hoàng bản thân bằng vẻ mặt bất ngờ bởi Thanh tra Nakasone đều đã nhìn thấu cả, nhưng nếu tôi không thú nhận thì ông ta cũng sẽ chẳng chứng minh được gì. Và đương nhiên là tôi sẽ không thú nhận.

"Tashiro là họ của người mẹ đã qua đời. Có vẻ như cô ấy không thể tha thứ cho người cha đã ép mẹ mình vào đường cùng và tất nhiên, hẳn là cô ấy cũng thù hận kẻ đã ngoại tình với cha mình là cô đây không kém."

"Nếu em ấy nhận ra điều đó thôi nhỉ? Hẳn là em ấy sẽ rất hận tôi."

"Cô Tashiro đã nhận ra. À không, vì ngay từ đầu đã biết được chuyện này nên cô ấy mới tiếp cận cô. Đó cũng là suy tưởng của tôi và như đã nói, cô không cần phải phán xét xem những gì tôi nói là đúng hay sai."

Thanh tra Nakasone phẩy bàn tay phải như tạo ra một cánh cửa trong suốt, ngăn chặn tất cả những lời phản bác của tôi.

Một đêm nọ, vào độ hơn ba tuần trước.

Lúc tôi đang hướng về phía cửa soát vé tự động ở ga Musashi-Kosugi và lấy thẻ IC³⁴ ra từ trong túi xách, chợt có tiếng ai đó gọi tôi từ phía sau.

“Chị Yuuko oi.”

Lúc tôi quay lại thì đã thấy Tashiro Nana với ánh mắt sáng rõ. Đây là lần thứ hai tôi gặp cô ta từ sau lần đầu tiên tại nhà hàng Ý ở gần khu vực này. Tuy tôi không giỏi nhớ mặt những người mà tôi không hứng thú nhưng lại có thể nhận ra cô ta ngay. Chắc là vì tôi nhìn thấy hình bóng của người mình đã từng yêu nơi cô ta rồi.

“Sao thế, sao em lại ở đây?”

Tôi không nhớ cô ta sống ở đâu nhưng chắc chắn không phải ở khu vực này.

“Em chỉ thắc mắc dạo này chị Yuuko thế nào thôi mà.”

³⁴ Thẻ trả trước có gắn chip. Ở Nhật thường dùng loại thẻ này để thanh toán cho các dịch vụ như trả tiền vé tàu điện...

Quả là một con nhỏ xấu tính. Cô ta vẫn thường nói mấy câu vòng vo nhu đùa cợt nhưng khi nghĩ lại thì mới nhận ra đó rõ là đang châm biếm.

"Em nói gì thế?"

Tôi cười, lúc đó tôi chỉ xem như cô ta đang đùa.

"Không lẽ em đến gặp anh Kimihiro sao? Anh ấy lại về mất rồi."

Đây là lần đầu tiên tôi gọi "anh Kimihiro" trước mặt cô ta, nhưng cô ta lại không có phản ứng gì.

Cô ta cười thỏa mãn, nói:

"Không phải ạ, em muốn nói chuyện với chị Yuuko mà."

"Với chị sao?"

Tôi tự chỉ tay vào mình, Tashiro gật đầu.

"Em tò mò không biết anh Koyo thế nào rồi nên mới tới gặp chị để họp bàn kế hoạch đấy ạ."

Tuy bất ngờ trước việc cô ta nhiệt huyết với chuyện tình yêu của người dung nước lã đến thế, nhưng lúc đó tôi đã không hề nghi ngờ ý định của cô ta.

Chúng tôi đi đến một quán ăn nơi tầng cao nhất của khu phức hợp thương mại liền kề nhà ga. Tuy do dự không biết

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

vào quán nào nhưng vì Tashiro không muốn xếp hàng nên chúng tôi đã vào một tiệm mì Ý vắng người nhất.

Sau khi chọn món với nhân viên, Tashiro như hướng một chiếc micro vô hình về phía tôi.

“Rồi, mấy hôm nay chị và anh Koyo thế nào ạ?”

“Thế nào hả... Bình thường thôi.”

Tôi sẽ cố tình về trễ khi có việc ra khỏi công ty để anh Kimihiro đợi tôi, và thế là lúc tôi trở về chúng tôi sẽ có một khoảng thời gian riêng tư bên nhau. Vốn dĩ anh ấy không cần đợi nhưng có lẽ chờ đợi như thế cũng là một cách để anh ấy thể hiện tình yêu đối với tôi.

“Bình thường là sao hả chị? Hai người hẹn hò rồi à?”

“Không, không phải thế...”

Tôi thật sự mong cô ta ngừng việc dùng mấy thứ từ ngữ dung tục như vậy để nói về tình cảm của hai chúng tôi. Mối quan hệ giữa tôi và anh Kimihiro vốn không thể hình dung được chỉ bằng mấy từ ngữ đơn giản như “Có hẹn hò hay không”. Chúng tôi hiện đang xác nhận lại sự kết nối với nhau về mặt tâm hồn.

“Chị đã rủ anh ấy đi hẹn hò chưa?”

Thấy tôi trầm mặc hẳn là Tashiro cũng nhận ra rồi. Cô ta cười mỉm và đặt hai mảnh giấy lên bàn. Tôi nhìn thì thấy đó là hai tấm vé xem phim.

“Cái này...?”

“Nhìn là biết mà, vé xem phim đó ạ. Em tặng chị cặp vé này, hai người hãy cùng đi xem phim nhé.”

Tôi nhìn Tashiro rồi lại nhìn hai tấm vé xem phim được đặt trên bàn.

Tashiro cười khúc khích.

“Em có nghe anh Morio nói rằng anh Koyo thích xem phim lắm, nhưng dạo này vì bận quá nên anh ấy không đi xem được. Anh Morio cũng nói anh Koyo có vẻ thích thể loại này nên không sợ anh sẽ không thích hay gì đâu. Chị hãy cố gắng mời anh Koyo thử xem ạ.”

“... Được sao em?”

Tôi hỏi với chất giọng run rẩy, trong đầu nghĩ không biết người phụ nữ này đang nhắm tới thứ gì. Cô ta vốn chẳng nhận được lợi lộc nào khi làm việc này tại một nơi chẳng có ai chúng kiến. Không lẽ cô ta làm thế chỉ đơn thuần là vì muốn ủng hộ tôi? Quả thật cũng khá khen cho tôi khi ấy đã nghĩ được đến nhu vậy.

 Vẫn không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Được mà. Hôm nay em tới gặp chị là vì chuyện này đấy ạ.”

“Cảm ơn em.”

Tôi rụt rè nhận lấy hai tấm vé. Tashiro đáp lại tôi bằng một nụ cười tươi rói.

“Em đã bảo rằng sẽ ủng hộ chị mà. Chị cố lên nha.”

11.

Sâu nơi màng nhĩ vọng lại câu nói thanh thuần của con nhỏ đó, tôi bất giác cắn chặt răng.

Thanh tra Nakasone tiếp lời:

“Cô muốn bản thân có quan hệ với cậu Itou là vì ý trung nhân của cậu ấy chính là con gái của Fujisawa Kouji. Còn Tashiro, vì biết cô thích Itou nên mới muốn cướp đi người cô thích, đó chính là sự trả thù của Tashiro cho việc cô đã cướp đi cha và ép mẹ cô ấy đến mức tự sát. Và cô đã không thể tha thứ cho chuyện này được.”

“Tôi đã bảo là chán, không muốn nghe rồi mà.”

Thanh tra Nakasone chồm người lên phía trước, như thể không nghe thấy lời tôi nói.

“Cô cảm thấy sao về câu chuyện này? Cô không thể tha thứ cho họ vì đã làm tổn thương lòng tự trọng của cô à? Những kẻ ngoại tình đều phải bị trừng phạt, nhưng chỉ có mình cô bị cho thôi việc nên cô hận Fujisawa sao? Hay không phải vì thế, mà do con gái của Fujisawa đã xuất hiện trước mắt cô và cướp đi Itou từ tay cô nên cô mới không thể nào bỏ qua?”

Ánh mắt Thanh tra Nakasone giờ trông như một con chó săn đang dồn con mồi vào bước đường cùng.

Vậy là Tashiro đã không nói về chuyện cô ta cho tôi cặp vé ấy để xui khiến tôi mời anh Kimihiro đi xem phim. Thế thì tiện hơn cho tôi rồi. Tôi sẽ không bao giờ thừa nhận chuyện tôi mời anh ấy đều là do kế hoạch của con nhỏ đó.

Cô ta cho tôi cặp vé trong khi thực tế đã mời anh Kimihiro đi xem phim. Theo tin nhắn thì có vé như anh Kimihiro mời trước nhưng điều này chắc chắn nằm trong kế hoạch của Tashiro.

Cô ta đã dùng những thủ đoạn tình vi khiến anh Kimihiro phải ngó lơ.

Sau khi giết anh Kimihiro, tôi đã dùng ngón tay của anh ấy để mở khóa vân tay trên điện thoại rồi xem cho kỹ hết những tin nhắn giữa anh Kimihiro và con đàn bà đó. Từ

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

hành động và lời nói của anh Kimihiro trước đây, tôi đã nhận ra đồng thời chuẩn bị tinh thần trước, nhưng máu khắp cơ thể vẫn sôi sục lên và tầm nhìn phía trước dần thu hẹp lại khi đọc những dòng chữ ấy. Con đàn bà này vốn đã liếc mắt đưa tình với anh Kimihiro từ trước rồi. Trên đường trở về sau buổi gặp đầu tiên, cô ta một mặt nói sẽ ủng hộ tôi, một mặt lại nhắn tin hẹn anh Kimihiro đi chơi riêng. Sau hôm đưa tôi về xem phim, cô ta đã nhắn cho anh Kimihiro rằng “Em nghe bạn học báo phim Amecomi đang chiếu hay lắm” như thể đang chơi một ván với tôi và dùng anh Kimihiro để đặt cược.

Thời điểm tôi nhận ra Tashiro Nana là con gái của Fujisawa Kouji, người từng là cấp trên của tôi, là một lúc trước khi giết anh Kimihiro.

Nghĩ mới nhớ, hồi ấy tôi từng nghe nói rằng anh Fujisawa có một đứa con gái đang học trung học cơ sở. Hóa ra việc này là để trả thù cho người vợ bị bệnh tâm thần đã tự sát của anh Fujisawa à? Cô ta cướp đi người tôi yêu thương nhằm để tôi nhận lại nỗi đau tương tự như cô ta sao?

Trả dũa ghê gớm thế cơ đấy. Vợ anh Fujisawa tự sát đâu phải là do lỗi của tôi. Tôi thậm chí còn chưa yêu cầu bà ta “Đi chết đi” lần nào. Hàng đêm tôi chỉ gọi điện thoại khẩn khoản cầu xin bà ta “Hãy chia tay anh ấy đi” thôi mà. Tôi đã

gửi hàng tá nhũn lá thu viết tràn lan những điều rằng anh ấy yêu tôi da diết ra sao, tôi cần anh ấy vô vàn và anh ấy đã âu yếm tôi trên giường nhiều như thế nào. Thế nhưng người đàn bà đó không chọn chia tay mà chọn cái chết. Đến cuối cùng bà ta vẫn chỉ tạo ra một vết nho trong sự nghiệp của chồng mình thôi, vậy nên người bà ta yêu không phải anh Kouji mà là chính bản thân bà ta. Vì thấy bản thân quá mức tội nghiệp khi không có được tình yêu của anh Kouji nên bà ta mới làm ra hành động ngu ngốc là chọn cái chết.

Thế nên hận tôi là một sai lầm tai hại bởi chỉ vì vụ việc đó, tôi đã bị cấp trên buộc thôi việc và cuộc đời tôi trở thành một đồng nátбет.

Cái gia đình ấy chính là tai ương, không chỉ cặp vợ chồng mà cả đứa con gái cũng muốn cướp đoạt lấy hạnh phúc của tôi.

Thế nên tôi không thể đầu hàng trước những sự xấu xa đó được.

Anh Kimihiro yêu tôi, anh ấy không hận tôi và cũng không hề có ý định muốn giết tôi. Anh ấy đã chết khi vẫn yêu tôi nhiều như thế và với anh Kimihiro, như vậy mới là hạnh phúc đích thực.

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Con nhỏ đó tiếp cận anh Kimihiro không phải vì tình yêu, cô ta tiếp cận anh ấy chỉ vì muốn trả thù tôi mà thôi.

Tôi nhìn chăm chăm vào cái mũi tròn của Thanh tra Nakasone với vẻ mặt không chút cảm xúc nào. Để lộ cảm xúc chính là thua cuộc và ông ta vốn đang mong chờ điều đó ở tôi.

“Chỉ có một điều mà tôi vẫn chưa nghĩ ra, ấy là tại sao Itou lại muốn giết cô. Ngoài vấn đề đó thì có lẽ chuyện cô đã biết rằng Tashiro Nana là con gái của Fujisawa Kouji, người từng ngoại tình với cô, sẽ giải thích được những lời khai còn đang vướng mắc. Tuy vậy vẫn có quá nhiều điểm vô lý trong hành động của cậu Itou. Cậu Morio, bạn thân của cậu ấy cũng đã làm chứng rằng Itou vốn không phải kiểu đàn ông sẽ động tay với phụ nữ. Rốt cục thì đã có chuyện gì xảy ra trong phòng khách sạn?”

“Tôi cũng nghĩ vậy ạ. Anh Kimihiro không phải người sẽ động tay với phụ nữ đâu nên toàn bộ suy luận của ngài Thanh tra đây đều đã sai hết cả rồi ạ.”

Cảm xúc biến mất khỏi ánh mắt của Thanh tra Nakasone.

Sau khi khoảng thời gian yên tĩnh như đang đóng đếm chặt già ấy trôi qua được một lúc, ông ta bỗng chợt cười phá lên.

“Tất cả đều chỉ là những suy tưởng của tôi thôi, không hơn không kém. Sự thật có ra sao cũng được. Thật xin lỗi vì đã bắt cô phải nghe câu chuyện tâm phào từ một ông già như tôi thế này.”

Tuy Thanh tra Nakasone cúi đầu nói thế nhưng dáng vẻ của ông ta lúc này cứ như đã tìm ra câu trả lời.

12.

“Tại sao vậy hả!”

Sau khi biết anh dẫn tôi đến khách sạn là vì lý do này, tôi đã rất buồn. Cùng lúc ấy nỗi tuyệt vọng trong tôi cũng đang dần dần lan rộng. Có thể làm ra hành động này, hẳn là anh Kimihiro cũng không phải kiểu người thông minh như tôi đã nghĩ.

Trên chiếc giường thô cứng ở khách sạn khu Dogenzaka, anh Kimihiro đang đè lên tôi. Nhưng không phải anh ấy muốn cời quần áo của tôi hay gì mà là đang siết chặt lấy cổ tôi bằng hai tay.

Tôi nghĩ cuối cùng mình cũng đã gặp được người mà mình vẫn luôn tìm kiếm, nhưng sai rồi sao? Người này không phải người sẽ bảo vệ tôi.

 Nếu không gặp kì đôi trả như em có lẽ đã tốt hơn.

Tôi cố hết sức để mà vùng vẫy, mắt nhìn thẳng vào ánh mắt vẫn vẹn tơ máu của anh Kimihiro.

Tôi thấy được sự điên cuồng và thù hận trong đôi mắt anh, nhưng cùng lúc ấy, sự do dự và hối hận cũng đang ẩn hiện.

Tuy nhiều loại cảm xúc vẫn đấu đá lẫn nhau nhưng anh ấy đã chọn hành động trong khi liên tục mắng nhiếc bản thân. Có lẽ vì thế nên lực anh trời tôi rất yếu ớt. Tôi có thể dễ dàng thoát ra khỏi vòng tay anh rồi chạy đến chỗ góc tường.

“Sao em lại làm thế hả!”

Anh Kimihiro không trả lời, chỉ im lặng bước đến chỗ tôi.

Tôi giơ tay về phía anh như muốn ngăn cản.

“Khoan đã. Chị biết rồi. Vụ của Yazaki Mitsugu chị sẽ nói với Giám đốc là do chị, như vậy em không cần phải lo chuyện bồi hoàn nữa, có khi Giám đốc còn cho em quay lại làm việc đấy.”

“Chuyện đó không còn quan trọng nữa.”

Anh hất tay tôi ra rồi đẩy tôi ngã xuống, sức lực mạnh đến nỗi khiến tôi nhận ra rằng từ nãy đến giờ anh vẫn chưa thật sự dùng hết toàn lực.

Những ngón tay của anh đang ấn sâu vào cổ tôi, chỉ một chốc nữa thôi là ý thức trong tôi sẽ tắt lịm.

Nhưng đột nhiên, lực siết trên cổ tôi bỗng dần ra để không khí tràn lại vào phổi. Lọt vào nơi tầm nhìn vốn đã đảo lộn của tôi chính là một chân nến bằng đồng.

13.

Thanh tra Nakasone đang đọc lại hồ sơ điều tra lời khai. Đó chính là minh chứng cho tình yêu giữa tôi và anh Kimihiro, nội dung đúng theo như những gì mà tôi mong muốn.

Tôi và anh Kimihiro đã bí mật hẹn hò. Vào ngày xảy ra sự việc, chúng tôi đã cùng nhau đi xem phim sau đó cả hai tới khách sạn. Lúc anh Kimihiro vào nhà vệ sinh thì có tin nhắn của Tashiro Nana gửi đến. Do tình yêu tôi dành cho anh ấy quá sâu đậm nên cơn ghen cũng đậm sâu không kém. Vì nghi ngờ anh Kimihiro ngoại tình nên tôi đã yêu cầu anh cho mình xem toàn bộ nội dung tin nhắn với Tashiro Nana. Sau khi xem những tin nhắn ấy, lòng nghi ngờ trong tôi còn trở nên sâu hơn. Không thèm nghe lấy lời biện minh nào từ anh Kimihiro, tôi dùng chân nến bằng đồng ở bên cạnh đập thật mạnh vào đầu anh ấy dẫn tới việc anh ấy tử vong. Trong

 Vẫn không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

quá trình điều tra tôi được các thanh tra cho biết rằng anh Kimihiro không hề ngoại tình, nhưng âu cũng là chuyện đã rồi. Tôi chịu quy án trong khi bị giày xéo bởi nỗi hối hận và đón đau vô vàn.

“Là như vậy. Có sai không thưa cô?”

Tuy Thanh tra Nakasone nói với điệu bộ chưa thể chấp nhận được nhưng ông ta vẫn còn đủ thông minh để biết rằng mình chỉ nên dùng mỗi lời khai của tôi. Biết thêm về sự thật sẽ không mang lại chút lợi lộc gì cho phía cảnh sát.

“Không sai.”

Tôi thỏa mãn gật đầu.

Thanh tra Nakasone thở dài như hết cách và cũng là phương thức phản kháng cuối cùng khi ông ta biết rõ những điều này không phải sự thật.

“Vậy cô ấn dấu ngón tay cái vào đây giúp tôi nhé.”

Ông ta đẩy tập tài liệu đã sắp sẵn trên bàn về phía tôi.

“Này Watabe, mục đâu?”

“Đây ạ.”

Watabe đứng dậy khỏi ghế và mang mục đến chỗ chúng tôi. Tôi ấn ngón cái vào hộp mục rồi lăn nhẹ vào mục dấu tay.

Chắc hẳn Thanh tra Nakasone vẫn chưa vừa lòng nhưng công việc của ông ta đến đây là hết. Bầu không khí bỗng trở nên úy mị sau khi ông ta thở ra một hơi dài. Dù có nhiệt huyết đến mấy thì đây vẫn là công việc của ông ta, chắc ông ta sẽ không làm gì hơn đâu.

Tôi thắng rồi. Có vẻ như cảm xúc ấy đã trở thành biểu tình thấm nhuần trên gương mặt tôi.

"Sao cô lại cười thế?"

Bị Thanh tra Nakasone chỉ điểm, tôi mới nhận ra rằng mình đang cười.

"Không, không có gì."

Tuy trả lời như vậy nhưng tôi không thu lại biểu tình trên mặt mà vẫn giữ nguyên nụ cười nhàn nhạt.

Quá trình công khai xét xử sẽ được diễn ra, phán quyết của tòa sẽ được đưa xuống. Không biết thẩm phán sẽ thêm thắt những câu từ như thế nào đây? Động cơ đây ích kỷ? Bạo lực đi quá đà? Dù là gì đi nữa thì phiên tòa cũng sẽ diễn ra trên tiền đề tôi và anh Kimihiro là người yêu của nhau. Các phương tiện thông tin đại chúng sẽ trở thành bằng chứng rõ ràng nhất xác thực cho mối quan hệ giữa hai chúng tôi.

 Nếu không gặp hi đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Từ khi đó tôi đã luôn nghĩ, rằng tại sao lúc siết cổ tôi anh ấy lại thả lỏng lực tay ngay vào phút cuối?

Đó hẳn là vì yêu.

Tôi không thể nghĩ ra được lý do nào khác. Cả dấu vết trên tay trái của tôi cũng thế. Nếu anh Kimihiro thực sự muốn giết tôi thì dù có để lại dấu vết trên cổ tôi như trên tay cũng không có gì là lạ, nhưng anh ấy đã không làm vậy, lực lúc anh ấy siết cổ tôi yếu hơn hẳn lúc đè tay tôi lại. Tôi không biết anh Kimihiro có ý gì, nhưng anh ấy đã không thể giết được tôi.

Tình yêu anh dành cho tôi còn lớn hơn cả hận thù.

"Tạm biệt."

Bởi vì khi anh Kimihiro ngồi trên người tôi, trong lúc siết cổ tôi, anh ấy đã thì thầm với tôi như thể với một nụ cười nở rộ trên môi.

Sau tiếng chuông chờ dài đằng đẳng là giọng đàn ông như có chút e dè:

“A lô...?”

thuyền
3

Nghe chất giọng trầm như vang vọng lại ấy, không hiểu sao tôi bỗng nhớ về chiếc cằm bóng nhẵn sau khi cạo râu còn vương lại mùi kem cạo của ba, dù cho lần cuối cùng tôi cọ má mình vào cằm ba đã là từ những năm cuối thời tiểu học.

Tôi đang ở phòng mình tại nhà dì. Trong căn phòng sáu chiếu nơi đã cuu mang tôi từ khi mẹ mất, tôi dựa vào cạnh giường, ngồi bó gối trên thảm.

Đã là quá trưa ngày Chủ nhật. Ánh nắng soi xuống từ cửa sổ tạo nên vệt sáng, có tiếng trẻ con hàng xóm chơi đùa vang vọng tới từ bên ngoài.

“A lô, ba ời.”

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Nghe giọng của tôi, đầu dây bên kia bỗng có tiếng hít vào.

“Nana à?”

“Lâu rồi mình không nói chuyện nhì.”

“Lâu thật đó. C-Con đạo này thế nào? Do số lạ khiến ba không biết có nên nghe hay không thành ra bắt máy chậm ấy mà.”

“Tại con đổi điện thoại rồi.”

Đó vốn là chuyện của hai năm trước.

“Vậy sao. Thảo nào ba gọi mãi cũng không thấy có tín hiệu.”

Có lẽ ba đã thất vọng khi tôi không báo với ông về số điện thoại mới.

“Con khỏe không?”

“Ừm, cũng bình thường ạ.”

“Có ăn uống đầy đủ không đấy?”

“Dì Yumiko mỗi ngày đều nấu cho con ăn cà. Còn ba, ba có ăn uống đầy đủ không ạ?”

“Ừ, à... Ba ăn ngoài hơi nhiều.”

Chắc chắn là ba chỉ toàn ăn ngoài thôi, tôi nghĩ. Ba tôi không có thói quen tự nấu ăn.

Dù sao thì cũng không có người phụ nữ nào nấu cho ba ăn nữa, cùng lúc ấy tôi đã nghĩ vậy.

Bầu không khí im lặng không hề dễ chịu bao trùm lên ba và tôi.

“À ba ơi.” Tôi lên tiếng, phá vỡ sự im lặng ấy.

“Sao thế?”

“Người đó, bị bắt rồi nhỉ?”

Ba im lặng, nhưng tôi nghĩ ông đã hiểu được điều tôi đang muốn nói. Do vụ việc được đưa tin lên chương trình truyền hình nên chắc ông ấy cũng đã biết rồi. Tôi không nói với người dì đang sống cùng mình nên chắc chắn ba không hề biết về chuyện tôi có liên quan đến vụ việc này.

Sự tĩnh lặng lại bao trùm lên hai ba con tôi.

Nhưng lần này người phá vỡ nó chính là ba.

“Ồ trường đại học sao rồi?”

Do chuyện chủ đề đột ngột nên tôi cũng hiểu được rằng ba không muốn nói về á đàn bà đó.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Vui lắm ạ.”

“Vây à.”

“Không lẽ...” Tôi cắt ngang bằng vấn đề mà tôi muốn nghe.

“Không lẽ ba thật sự không ngoại tình với cô ta sao?”

Tôi sợ phải nghe câu trả lời của ba. Nếu ba tôi thật sự không ngoại tình thì ông ấy cũng giống như anh Koyo, chỉ đơn thuần là bị những lời nói dối của á đàn bà kia chi phối. Thế thì chuyện đoạn tuyệt giữa ba con tôi là cái gì cơ chứ?

Ba thở dài một hơi.

“Ba đã nói suốt rồi mà, ba hoàn toàn không làm chuyện gì giấu giếm hai mẹ con cả.”

Đúng thế. Dù có bị người phụ nữ ấy quấy rối đến mấy hay khi mẹ bị cô ta ép buộc tới mức nửa điên nửa tỉnh, ba vẫn không một lần nhận rằng mình ngoại tình.

“Do phụ nữ nói nên chắc không sai đâu, không có lừa làm sao có khối. Đã đến mức này mà còn không chịu nhận thì thật đúng là một tên đàn ông cứng đầu.” Hóa ra chỉ là tôi và mẹ đã tự ý trách móc và ảo tưởng như thế về ba. Ba tôi đã luôn đối đầu với những lời ấy một cách kiên định. Nếu thái độ đó mà còn bị

xem là đáng ngờ thì rốt cuộc ba tôi phải làm thế nào mới có thể chứng minh được sự trong sạch của mình đây?

“Sao thế Nana?”

Ba tôi hỏi với giọng lo âu, ba đã nhận ra rằng tôi đang khóc. Nước mắt không ngừng rơi, tôi không cất lên được lời nào.

“Có gì buồn khổ sao con? Con ổn không?”

Không. Không phải thế. Không phải tôi buồn khổ. Người buồn khổ phải là ba, người đã nói sự thật nhưng lại không nhận được sự tin tưởng mới đúng. Ông ấy đã không nhận được sự tin tưởng từ phía gia đình - vốn phải là đồng minh tuyệt đối của mình và chỉ có thể đứng nhìn gia đình mình dần dần vỡ tan. Hẳn đó đã là những ngày tháng buồn khổ đến mức phát điên.

“Con xin lỗi.”

Tôi mãi mới vắt ra được câu từ.

“Con nói gì thế?”

Ba cười.

“Xin lỗi vì đã không tin ba cho đến tận bây giờ.”

“Chuyện đó thì sao cũng được. Chỉ ít thì lúc này con vẫn còn sống.”

 Vẫn không gặp kẻ đối thủ như em có lẽ đã tốt hơn

Tôi che miệng gào lên, không muốn để vợ chồng dì có lẽ đang ở trong phòng khách nghe thấy.

2.

"Là Minegishi."

"Còn tên?"

"Yuuko."

"Minegishi Yuuko à."

Khi nghe tới cái tên ấy tôi đã cảm thấy nghi ngờ rồi. Không lẽ chính là Minegishi Yuuko, kẻ đã ép mẹ tôi đến mức bà phải tự sát sao?

Miệng cười đáp lại cô bạn Maho nhưng sự chú ý của tôi lại hướng về phía cuộc trò chuyện của nhóm hai người đang ngồi xéo góc ở quầy bar chữ L.

Hai người họ một người để râu trông đào hoa, người còn lại mặc com-lê với bộ dáng trông như một nhân viên văn phòng vừa mới tan làm. Cả hai đều ở độ tuổi hai mươi lăm trở lên, vừa trạc tuổi Minegishi.

"Mà nghe đâu tên Yoshida của câu lạc bộ tennis có vẻ tự luyện ghê lắm. Cậu còn nhớ anh chàng tên Ishida ở khoa Y

lúc trước tớ từng kể cho cậu nghe không? Hình như anh ta cũng tự luyện cỡ đó luôn nên...”

Maho vẫn đang tiếp tục câu chuyện về bạn trai của bạn cô ấy, nhưng so với chuyện đó thì tôi lại tò mò về câu chuyện của nhóm hai người kia hơn.

“Chắc là cô này nhỉ?”

Sau khi tìm kiếm, có vẻ như người đàn ông có râu đã phát hiện ra được điều gì, anh nhân viên văn phòng thì đang nhòm lén từ một bên. Không lẽ, bọn họ đã tìm ra *cái đó* rồi à?

“Xinh đấy chứ. Không biết còn ảnh nào khác không nhỉ?”

Người đàn ông có râu nhìn chăm chăm vào màn hình đây hứng thú.

“Có vẻ như chị Yuuko này thích đọc tiểu thuyết. Có đăng ảnh bìa sách của tác giả tên Touno Keigo này.”

Vậy có nghĩa Minegishi Yuuko mà họ nói chính là Minegishi Yuuko kia rồi.

Nhưng mà không phải Touno Keigo, là Higashino Keigo³⁵ chứ. Chắc anh chẳng mấy khi đọc tiểu thuyết nhỉ?

³⁵ Nhà văn tiểu thuyết trinh thám nổi tiếng ở Nhật Bản. Từ đầu Morio đã đọc sai họ của nhà văn này thành “Touno” theo âm đọc Hán.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Tôi vừa chỉ trích người đàn ông râu ria trong lòng vừa đóng tai lên nghe ngóng.

“Làm thế có được không?”

“Được hay không gì? Có thể chỉnh chế độ riêng tư chỉ có bạn bè xem được trang cá nhân nhưng chị ấy có chỉnh đâu...”

Đúng thế. Không cần phải khách sáo làm gì, cứ xem đi.

Tôi đã vì chuyện đó mà tạo một tài khoản mạng xã hội và giả danh á ta.

Tôi đã có ý định trả thù Minegishi Yuuko - á đàn bà đã dồn ép mẹ tôi đến mức tự sát. Thế nhưng do Minegishi đã thôi việc tại ngân hàng nên tôi không biết tung tích của á. Để thu thập thông tin, tôi đã tạo một tài khoản mạng xã hội và giả danh á. Ảnh đại diện vốn cắt ra từ hình chụp trong buổi tiệc tại gia còn lưu trong máy ảnh kỹ thuật số của ba, do không biết Hán tự trong tên á là gì nên tôi đã đăng ký bằng chữ Latinh.

Bước đầu tiên, tôi lần lượt kết bạn với những cấp dưới của ba, người đã từng đến nhà tôi. Tuy có năm người đồng ý nhưng do năm người này đều đã và đang làm việc tại ngân hàng Komae nên chắc không ai rõ về tung tích của Minegishi vốn đã thôi việc tại ngân hàng. Thế nên tôi đã viết thêm ở

dòng giới thiệu rằng “Nếu quen biết tôi thì hãy gửi lời mời kết bạn nhé”, rồi quyết định ngồi chờ đợi thông tin đến. Cứ vài tháng một lần tôi lại chụp ảnh những thứ mình ăn hay những nơi mình đi rồi đăng lên để tài khoản không bị bỏ không, dù vậy vẫn chẳng có thông tin nào tìm đến như tôi kỳ vọng. Việc này đã không mang lại cho tôi được kết quả gì.

Lúc đến Ichiraku Ichien cũng là khi cảm giác vô vọng trong tôi bị thổi phồng lên tới đỉnh điểm. Nghĩ lại thì người đàn bà nguy hiểm như ả ta làm sao mà có bạn bè thân thiết được chứ. Giả dụ người biết Minegishi có tìm thấy tài khoản ấy đi chẳng nữa thì việc người đó không muốn dính dáng gì tới ả cũng là chuyện thường tình.

Đáng buồn thay, nỗi căm hận đã nung nấu thành quyết tâm trả thù trong tôi giờ cũng dần nhạt nhòa theo thời gian. Đúng lúc tôi nghĩ mình nên khóa tài khoản ấy thôi thì một cuộc gặp gỡ định mệnh tìm đến.

“Này chú Muro ơi, chú biết cô gái nào tốt tốt mà hợp với cậu này không ạ?”

Người đàn ông có râu bắt chuyện với chú chủ quán Muro.

Có vẻ như anh ta muốn chủ quán giới thiệu bạn gái cho anh nhân viên văn phòng bên cạnh.

• • • Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Vẫn hay có kiểu đàn ông như thế. Nếu người được giới thiệu kia muốn tìm bạn gái thật thì còn đỡ, nhưng anh chàng nhân viên văn phòng này trông chẳng có vẻ gì là phấn khởi cả. Với người có râu thì đó có thể là nghĩ tốt cho bạn nhưng rõ là đang lo chuyện bao đồng. Hơn nữa anh ta còn tính gán ghép bạn mình với Minegishi Yuuko, thế có khác nào đẩy bạn mình xuống địa ngục đâu.

Tôi vừa nghĩ thế vừa đóng tai lên nghe lén thì chú Muro quay sang phía tôi.

"Nói mới nhớ, hình như dạo gần đây bé Nana vừa mới chia tay bạn trai nhỉ?"

Đột nhiên bị bắt chuyện khiến cả người tôi phút chốc cứng đờ.

Nhưng tôi lập tức hoàn hồn, miệng nở nụ cười.

"Thôi, chú Muro này. Chuyện như thế thì đừng nên nói lớn tiếng chứ ạ."

Không thể tin được. Từ chuyện cái tên Minegishi Yuuko đó vô tình lọt vào tai tôi tới cơ hội tiếp cận với người đàn ông có vẻ như là người quen của á, thật không ngờ cơ hội lại bỗng nhiên lẫn tới nơi tôi mà chẳng cần tôi phải nhọc nhằn chút nào.

“Xin lỗi xin lỗi. Tại cậu này đang tìm người yêu nên chú muốn giới thiệu cho bé Nana ấy mà.”

“Thật sao ạ?”

Ngay lúc ấy tôi mới có cơ hội nhìn thẳng vào hai người kia mà không ngần ngại.

Trông chán thế nhỉ, đó là ấn tượng đầu tiên của tôi. Không phải trai đẹp cũng chẳng phải trai xấu. Trông thì sạch sẽ tốt đẹp đấy, nhưng như thế lại không có một chút sức hút nào. Nếu phải chọn theo phương pháp loại trừ thì anh chàng có râu trông như thành viên EXILE rôm kia còn quyến rũ hơn chán.

Nhưng mà tôi không thể đòi hỏi. Để hoàn thành kế hoạch trả thù Minegishi Yuuko, tôi không thể bỏ qua cơ hội ngàn năm có một này được.

“Không phải, cháu không có tìm người yêu...”

Được người khác giới thiệu cho mà còn từ chối, anh thành viên EXILE rôm kia đáng lẽ chẳng cần phải lo cho cái tên không biết điều này làm gì hết.

Tôi vừa nghĩ thế vừa cất lời.

“Được thôi.”

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Mọi ánh nhìn trong tiệm đều đổ dồn hết về phía tôi, đặc biệt là Maho đang ngồi bên cạnh trông bất ngờ lắm, bởi tôi vẫn hay được khách quen ở tiệm ngỏ lời mời hẹn hò nhưng rồi đều từ chối sạch.

“Vậy mà tại sao lại muốn hẹn hò với tên đàn ông vô vị đó chứ?” Chắc hẳn cô nàng đang nghĩ như vậy.

“Vừa nãy, em nói...?”

Anh thành viên EXILE rờm hỏi lại.

“Được thôi ạ, mình thử hẹn hò đi anh?”

Mãi tôi mới tìm được một sợi chỉ liên kết với á đàn bà đó mà.

Cuối cùng tôi cũng có thể nở một nụ cười thật lòng.

3.

Anh nhân viên văn phòng vô vị tên là Itou Kimihiro. Do anh Morio, người bạn giống thành viên EXILE rờm, gọi anh ta là Koyo nên tôi cũng tiện thể gọi theo như thế.

Chúng tôi đã trao đổi ID trên ứng dụng nhắn tin, nhưng anh Koyo không có vẻ gì là sẽ tìm hay đặt trước quán nào để hẹn tôi cả, anh ta chỉ nhắn tin với vẻ rất lạnh nhạt.

“Chắc độ mười chín giờ là anh tan làm, nên mình hẹn ở khu Shibuya nha em.”

Hiểu rồi, do thế này nên mới chẳng thu hút được phụ nữ đây mà.

Nhưng anh ta không chỉ định chỗ hẹn cụ thể thế lại tốt cho tôi cũng nên. Tôi gọi anh Morio ra, đề nghị rằng “Mình cùng đến chỗ làm đón anh Koyo để khiến anh ấy bất ngờ đi”. Anh Morio nghe vậy liền thoải mái nhận lời. Dù anh Morio cũng chưa lần nào đến văn phòng làm việc của anh Koyo nhưng anh ta vẫn còn nhớ tên. Nơi anh Koyo đang làm việc là văn phòng tư vấn luật Smile. Có vẻ như anh Koyo đang vừa làm vừa học để chuẩn bị tham gia kỳ thi tư pháp. Không ngờ anh ta lại là người chịu khó đến vậy, tôi thay đổi cách nhìn nhận của mình về anh Koyo.

Chúng tôi tra cứu địa chỉ trên điện thoại rồi đến nơi thì thấy ngay bóng dáng anh Koyo qua khung cửa kính của văn phòng luật Smile, bên cạnh anh ta là bóng dáng của người đàn bà đó.

Không sai, đó chính là Minegishi Yuuko mà tôi đã luôn kiếm tìm bấy lâu.

Mục đích thật sự khi tôi đề nghị ghé sang văn phòng nơi anh Koyo làm việc không phải là để khiến anh ta bất ngờ. Tôi

 Vẫn không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

muốn xác nhận lại xem có đúng là á đàn bà kia đang làm việc tại đây hay không.

Tôi gọi anh Morio ra cũng chỉ để hỏi về chỗ làm của anh Koyo, đồng thời dựng lên một tấm bình phong để việc tôi đến văn phòng anh ta trông không mất tự nhiên. Nhưng Morio đã giúp tôi một việc khác mà đến chính tôi cũng không ngờ tới, đó là anh ta nói rằng nhiều người mới vui rồi mời luôn cả á đàn bà đó đi ăn cùng.

Và khi đi ăn cùng với á ta, tôi đã phát hiện ra một chuyện lớn.

Ra là người đàn bà đó thích anh Koyo. Có vẻ như ông chú tên Nakamoto đã nhận ra chuyện này nhưng dám đàn ông còn lại thì không nhạy bén tới vậy, dù rằng á ta ra vẻ mê đắm anh Koyo thế kia cơ mà.

Tôi vừa bất mãn với lũ đàn ông chậm tiêu vừa tức tới sôi ruột lên trước người đàn bà mặt dày ấy. Á đàn bà như quý dữ đã khiến gia đình tôi tan nát đang vô tu sắm vai thiếu nữ tương tư. Đã qua sáu năm kể từ lúc đó. Trong khoảng thời gian ấy á đàn bà này đã yêu qua mấy người rồi? Chắc hẳn số người phải gánh chịu nỗi bất hạnh khi gặp phải á còn nhiều hơn gấp mấy lần.

Tôi nghĩ ra một kế hoạch. Chỉ trả thù thôi thì chán quá. Nếu lẽ sống của á đàn bà này là cướp đi thứ gì đó thuộc về người khác thì tôi sẽ cướp của á trước tiên. Tuy không thể mong chờ vào việc á hiểu được nỗi đau của người khác nhưng về mặt méo mó khi bị ô nhục bởi chính những thủ đoạn mình đã làm của á ta hẳn phải là tuyệt tác. Để làm được thế, trước hết tôi phải khiến cho anh Koyo thật lòng yêu mình.

Vừa đi về phía nhà ga tôi vừa đến bên cạnh người đàn bà đó bắt chuyện.

“Người chị Yuuko thích là anh Koyo ạ?”

“Sao lại...”

Nhìn bộ dáng á ta ngượng ngùng, con tức giận trong lồng ngực tôi nhu muốn cuộn trào.

Nhưng dù vậy, tôi vẫn không để cảm xúc của mình lộ ra mặt.

Nếu phải thả sự phẫn nộ đã tích tụ trong lòng tôi ra thì phải cố gắng đẩy sự trừng phạt lên càng cao càng tốt để khi thả xuống, sát thương mà á phải nhận sẽ tăng lên gấp bội.

“Em sẽ ủng hộ chị mà.”

“Nana...”

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

“Em thấy hai người hợp nhau lắm đó. Chị cố lên nha.”

Tôi cười, làm dáng như đang cố vũ nhưng ẩn sâu bên trong lại là một thứ xúc cảm đen kịt. Tôi không phải người tốt lành gì như mình vẫn nghĩ. Có khi chỉ việc mang trên mình đại nghĩa phục thù thôi cũng đã đủ để khiến tôi trở thành kẻ xấu xa không khác gì à đàn bà kia rồi.

Không, làm gì có chuyện ấy. Nếu cứ để yên cho à ta thì sẽ lại xuất hiện thêm người thứ hai và người thứ ba giống mẹ tôi thôi. Vậy nên phải trừng phạt à mới được.

Nhưng tôi có quyền làm như thế không?

Những sắc màu cảm xúc khác nhau hòa trộn lại, cuối cùng nhuộm tâm trí tôi thành một mảnh đen ngòm. Nếu nhắm hay mở mắt cũng đều thấy màu của đêm tối thì cứ nhắm mắt mà tiến về phía trước thôi. Tôi vừa nói với chính bản thân như vậy vừa đăng tấm ảnh đã chụp khi đi ăn lên tài khoản mang tên Minegishi Yuuko.

Rồi thêm dòng bình luận “*Đi ăn cùng với người thương*” vào tấm ảnh carpaccio.

Mà khoan đã? Câu này là lời của ai?

Chỉ là tôi đang thay mặt người đàn bà đó nói lên lời à có thể sẽ nói.

Hay đó là lời của chính tôi nhỉ?

Tôi cũng không biết nữa. Tôi còn chẳng biết về chính bản thân tôi.

4.

Từ hôm sau buổi đi ăn, mỗi ngày tôi đều nhắn tin ba đến bốn lần với anh Koyo.

“Lại là anh Koyo hả?”

Lúc ăn trưa tại căn-tin của trường, Maho thích thú nhòm lên tôi.

“Sao cậu biết?”

Tôi giật thót, rời mắt khỏi điện thoại trong tay để nhìn lên bạn mình. Maho đang ngồi đối diện tôi nên hẳn là cô ấy không thể nhìn thấy màn hình điện thoại của tôi rồi.

“Thì tại thấy cậu vui quá mà.”

“Vậy à?”

“Chú sao. Nhìn mặt mũi phờ phơ thế kia luôn kìa.”

Maho làm mặt hề trên tôi.

Số lượng tin nhắn của tôi với anh Koyo càng lúc càng nhiều. Ban đầu tôi đã nghĩ anh Koyo là một tên vô vị, nhưng

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

khi nói chuyện rồi thì mới nhìn thấy những điểm tốt nơi anh. Anh Koyo rất dịu dàng và biết quan tâm, không bao giờ phủ nhận giá trị quan của người khác. Ủa?

Tôi chợt nhận ra rằng hình như anh Koyo giống ba tôi quá. Nếu thế thì tệ rồi. Với thái độ không dứt khoát ấy, anh Koyo cũng sẽ có mối quan hệ với nhiều phụ nữ khác và rồi không biết chừng lại làm tổn thương người mà anh thật lòng trân quý. Không nên yêu một người đàn ông như thế quá thật lòng làm gì. Vốn dĩ anh Koyo cũng chỉ là công cụ trả thù của tôi mà thôi. Khi công cuộc phục thù kết thúc, mối quan hệ này cũng sẽ kết thúc. Khoan đã, nếu thế thì kẻ tồi tệ nhất chính là tôi rồi? Tôi đóng lại sự căm ghét bản thân và cảm giác tội lỗi, tiếp tục nhấn những dòng tin yêu đương với anh Koyo. Cuối cùng chủ đề chuyển thành những bộ phim và bằng cách nào đó, tình huống giống như tôi sắp được mời đi xem phim vậy.

"Dạo này anh bận quá, chẳng mấy khi đến rạp chiếu phim, không biết dạo này có phim nào thú vị không nhỉ?"

Nhận được tin nhắn với nội dung như thế, trong đầu tôi liền lóe lên suy nghĩ. Nếu tôi đưa ra một tựa phim cụ thể thì có thể anh ấy sẽ mời tôi đi xem. Tôi hỏi bạn xem có phim nào hay ho đang chiếu không rồi đến phòng vé mua vé bán trước,

sau đó cú vẩy đi đến Musashi-Kosugi, nơi gần cổng soát vé tuyến Tokyu để đợi chờ người đàn bà kia xuất hiện. Do từng cùng ả ta đi đến nhà ga sau bữa ăn hôm trước nên tôi đã biết được ả vẫn hay đi bằng cửa nào.

Tôi vào một tiệm ăn nhanh trong ga, chọn ghế có thể nhìn ra cổng soát vé rồi đợi một lúc thì thấy bóng dáng của ả. Tôi vội vàng quẳng cốc nước vào thùng rác và chạy ra cổng soát vé.

“Chị Yuuko ơi.”

Ả quay lại, trông bất ngờ lắm.

“Sao thế, sao em lại ở đây?”

“Em chỉ thắc mắc dạo này chị Yuuko thế nào thôi mà.”

Tôi nói như đùa và cô ả cũng tin là tôi đùa thật. ả cười rồi mở miệng hỏi.

“Em đang nói gì thế?”

“Không lẽ em đến gặp anh Kimihiro sao? Anh ấy lại về mất rồi.”

Ồ? Tôi nghĩ, lần trước ả vẫn gọi anh Koyo bằng họ “Itou” mà nhỉ.

Nhưng tôi làm lo. ả ta gọi “anh Kimihiro” như vậy là đang cố ý nhấn mạnh rằng anh ấy là của ả. Nhưng nghĩ thế

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

nào cũng thấy so với à ta thì anh Koyo đang dân thân thiết với tôi hơn cả.

“Không phải ạ, em muốn nói chuyện với chị Yuuko mà.”

“Với chị sao?”

“Em tò mò không biết anh Koyo thế nào rồi nên mới tới họp bàn kế hoạch với chị đấy ạ.”

Tôi bảo rằng vừa ăn vừa nói sẽ tiện hơn nên đã cùng à đàn bà đó đến một quán nơi tầng trên cùng của khu phức hợp thương mại. Do không muốn mất thời gian nên tôi đã chọn một tiệm mì Ý vắng khách nhất. Tôi mở đầu để tránh mất tự nhiên nhất có thể rồi chìa ra vé mà tôi vừa mua khi nãy.

“Cái này...?”

“Nhìn là biết mà, vé xem phim đó ạ. Em tặng chị cặp vé này, hai người hãy cùng đi xem phim nhé.”

Người đàn bà ấy mang vé mặt như bất ngờ lắm, à ta nhìn qua nhìn lại giữa tấm vé và tôi.

“Em có nghe anh Morio nói rằng anh Koyo thích xem phim lắm, nhưng dạo này vì bận quá nên anh ấy không đi xem được. Anh Morio cũng nói anh Koyo có vẻ thích thể loại

này nên không sợ anh sẽ không thích hay gì đâu. Chị hãy cố gắng mời anh Koyo thử xem ạ."

Chuyện tôi nghe anh Morio nói là nói dối. Tôi đã không liên lạc gì với anh ta kể từ ngày năm người đi ăn. Giờ tôi đã tiếp cận được anh Koyo nên cũng không cần anh ta làm gì nữa.

"... Được sao em?"

"Được mà. Hôm nay em tới gặp chị là vì chuyện này đấy ạ."

Tôi đến để đưa cho cô ta vé xem phim, như một lời tuyên chiến.

"Cảm ơn em."

"Em đã bảo là sẽ ủng hộ chị mà. Cố lên nha."

Tôi xấu tính thật nhì. Thế này thì người phải chọn giữa tôi và cô ả là anh Koyo sẽ không vui vé gì rồi.

Vì trả thù? Vì trả thù nên muốn làm tổn thương ai cũng được hay sao? Nếu tôi có thể trả thù thành công và giả dụ như có ai đó yêu thương người đàn bà này thật lòng thì tôi sẽ phải chấp nhận sự trả thù của người kia à? Nếu vậy thì cái vòng luẩn quẩn thù hận này sẽ kết thúc chứ?

Tôi cắt đi tâm tình tiến thoái lưỡng nan của mình và chờ đợi.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Tôi chờ đến chiều hôm sau mới gửi đi tin nhắn mình đã soạn sẵn.

"Em nghe bạn học bảo phim Amecomi đang chiếu hay lắm."

Do sắp đến giờ tan làm nên tôi nghĩ anh Koyo sẽ trả lời ngay, nhưng sau khi có dấu đã xem thì cũng phải một lúc sau nữa tôi mới nhận được tin nhắn trả lời từ anh ấy. Không biết là do anh Koyo bận hay anh ấy đang nghĩ xem nên nhắn tin trả lời như thế nào nhỉ? Dù sao tôi cũng nghĩ sẽ không có chuyện anh ấy vì chọn người đàn bà đó mà từ chối tôi đâu.

Trong lúc đợi hồi âm từ anh Koyo, tôi chợt nhận ra rằng bản thân mình đã phấn khích và nơm nớp lo nghĩ đến mức độ nào. Khi tôi cười khổ vì thấy bản thân như đang yêu đương thật sự thì hồi âm mà tôi đã mòn mỏi chờ đợi rốt cuộc cũng tới.

"Mình cùng đi xem phim đó không em?"

"Chỉ thế thôi hả trời."

Vậy mà để tôi phải chờ đến tận giờ này, tôi bất giác chỉ trích anh ấy rồi sau đó lại bật cười một mình. Anh ấy đã khiến tôi nơm nớp lo nghĩ đến thế nên bây giờ tôi sẽ trả đũa. Sau khi làm giá cho đủ, hơn một tiếng sau tôi trả lời ngắn gọn.

"Ồ đề! Mình đi thôi anh!"

Cứ để ý mãi tới chuyện này sẽ khiến tôi nổi nóng mất nên tôi quyết định sẽ đi ngủ luôn. Kể cả chốc nữa anh Koyo có hồi âm thì tôi vẫn sẽ để đó đợi sáng mai dậy mới trả lời. Tôi nghĩ thế rồi đi sạc điện thoại, nhưng khi chui vào trong chăn rồi lại chuẩn ra đến tận mấy lần để kiểm tra xem điện thoại của mình có rung hay không.

5

Hôm đó tôi tỉnh dậy do mơ thấy mình đã đến muộn.

Khi thức giấc thì ngoài trời đã tối, nhưng tôi vẫn ôm một tia hi vọng mong manh mà đi đến Shibuya. Khi đến nơi hẹn thì không thấy bóng dáng anh Koyo đâu khiến tôi tức đến tím tái hết cả mặt mày. Tôi đã mơ như thế, nhưng lúc bình tĩnh nghĩ lại mới thấy trước khi đến nơi hẹn cú liên lạc trước với đối phương là được mà. Dù vậy, cảm giác dạ dày như lộn ngược lên khi biết bản thân đã ngủ quên lại quá đổi chân thực khiến tôi tỉnh lại rồi không thể nào ngủ tiếp được nữa.

Sau khi ti miễn trang điểm sao cho đôi mắt thật to tròn và phối đủ kiểu quần áo nhưng vẫn chưa hài lòng, vẫn còn

• Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

quá sớm mới đến giờ đi. Nhưng chừng nào còn ở nhà thì tôi vẫn không sao bình tĩnh được, chà đi lũng thũng ở khu Shibuya có khi lại tốt hơn nên tôi đã lên tàu điện sớm hơn giờ dự tính.

Và thế là tôi đến Shibuya sớm hơn tận hai tiếng so với giờ hẹn nên đành lượn lờ khắp phố như dân tị nạn. Đúng là tôi không thích Shibuya chút nào. Mỗi khi đi một mình là tôi lại bị quấy rối hoặc bị những công ty giải trí mời chào khiến tôi chẳng thể được yên ổn.

Hết cách nên tôi đành vào tầng một của Shibuya TSUTAYA, đi lòng vòng xem đủ thứ sau đó thấy máy nghe thủ có phát đĩa nhạc mới của FUNKIST. May quá, đĩa mới này tôi vẫn chưa mua. Thế là tôi quyết định nghe thủ đĩa để giết thời gian.

Nghe được mấy bài thì tôi chợt cảm thấy có ánh nhìn từ phía bên cạnh. Vừa này ở nơi đó vẫn là một cặp tình nhân thân thiết đang cùng nhau nghe thủ nhạc, không rõ từ lúc nào đã đổi thành một anh trai không biết tế nhị.

Mà cú tưởng anh trai nào không biết tế nhị, hóa ra đó lại là anh Koyo!

"Hết hôn luôn."

Tìm tôi vẫn còn đang đập thành thịch.

“Đâu cần phải bắt ngờ thế chứ.”

Anh Koyo cười khúc khích.

“Nhưng còn ba mươi phút nữa mới tới giờ hẹn mà.”

“Em nghe bài gì thế? Ban nhạc nào vậy?”

Anh Koyo chăm chú nhìn vào những tấm biển trang trí trên quầy nghe thử.

Lúc đó cả người tôi bỗng lạnh toát. Nói mới nhớ, tôi đã từng chụp ảnh ở O-EAST, nơi diễn ra buổi biểu diễn của FUNKIST rồi đăng lên tài khoản giả danh mang tên Minegishi Yuuko.

“Em cũng chẳng biết. Chắc mấy người này là ban nhạc nào đấy thì phải? Đang rảnh rồi nên em nghe thử để giết thời gian thôi.”

Do tôi muốn rời khỏi chỗ này càng nhanh càng tốt nên điệu bộ hình như cũng bất giác trở nên hơi khả nghi.

Nghĩ kĩ lại thì anh Koyo vẫn chưa kiểm tra tài khoản đó. Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy tại quán Ichiraku Ichien ở Nakano, chính xác hơn là khi vẫn chưa chạm mặt tôi đã nghe lén cuộc trò chuyện của hai người các anh.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Nhưng tôi lại thấy chẳng có gì là hay ho khi lên lút soi mói chuyện riêng tư của đồng nghiệp cả.” Anh ấy đã quở trách anh Morio như thế.

Người này quá tốt, tốt đến mức tôi cũng bất giác thấy phí.

“Mà đúng là ở Shibuya này đông đúc thật.”

Có vẻ anh ấy lại bị bỏ xa vì bị đám đông chèn ép rồi. Anh Koyo chạy đuổi theo tôi.

“Anh không hay đến Shibuya à?”

Chỉ cần nhìn cảnh anh ấy đi qua đám đông một cách dờ dệ thế kia liền biết, không chỉ Shibuya mà chắc là cả Shinjuku hay Ikebukuro anh ấy cũng không thường hay đến rồi.

“Ừ, sau khi học xong đại học anh không hay đến đây nữa. Hồi anh còn đi học, mấy buổi nhậu nhẹt của câu lạc bộ thường tổ chức ở Shibuya.”

“Là chuyện từ mấy năm trước thế anh?”

“Chắc khoảng bảy, tám năm gì đó.”

Đã bảy, tám năm trôi qua kể từ thời anh Koyo học đại học rồi à. Lúc ấy tôi mới thật sự nhận thức được rằng so với mình thì anh Koyo lớn hơn nhiều, nhưng vì cả hai khá hòa hợp nên tôi vẫn đối xử với anh ấy như bạn đồng trang lứa.

Do từ giờ đến lúc chiếu phim vẫn còn dư thời gian nên trong lúc chờ đợi chúng tôi quyết định đến quán cà phê. Anh Koyo chẳng rành địa thế khu Shibuya này, với lại tuy nói là còn thời gian nhưng cũng chỉ còn mỗi ba mươi phút thôi nên chúng tôi không thể đi quá xa rạp chiếu phim được. Tôi chợt nhớ ra gần đây có quán cà phê L'Occitane mà trước đó mình đã từng ghé vào cùng với Maho.

Sau khi đợi một lúc thì bọn tôi cũng có chỗ ngồi, nhưng có lẽ do không quen với những nơi như thế này nên trông anh Koyo có vẻ không được tự nhiên lắm. Tuy có hơi xấu hổ, nhưng tôi lại bất giác nghĩ anh trai Koyo đây trông cũng đáng yêu phết.

Ủa? Sao thế này? Nhìn kĩ sao tôi lại thấy trông anh ấy đẹp trai hơn hẳn? Tuy rằng tôi có thể điểm tình phân tích và đưa ra kết quả rõ ràng rằng khuôn mặt anh Koyo bình thường tới mức đúng chuẩn nhân vật phụ nhưng mặt khác, tôi lại có thể miễn cưỡng thấy đáng lòng mày của anh ấy trông thật ngầu, ngược lại càng khiến cho đôi mắt hẹp bỗng trở nên dễ thương hơn nhiều.

Cùng anh Koyo ngồi sòng vai nhau tại bàn nhìn xuống giao lộ, tôi chợt nảy ra ý tưởng bắt chước Đại tá Muska.

 Nếu không gặp kì dị trớ trêu như em có lẽ đã tốt hơn

“Trông như rác vậy .”

Mặt anh Koyo bỗng trở nên căng cứng.

Ừa, anh ấy không hiểu à? Khi tôi nói câu đó trước mặt bạn học thì cả đám lại cười không khác gì đám ngốc, như Maho là cười tới chảy cả nước mắt luôn.

Đây là em bắt chước câu nói nổi tiếng của Đại tá Muska, nhân vật phản diện trong “*Laputa - Lâu đài trên không*” thôi ạ, không phải em nói thật lòng hay gì đâu... Thế là tôi phải giải thích như vậy mới được à?

Nhưng chuyện này đâu phải cứ giải thích là hiểu ngay được, mà dù có giải thích cũng thấy kỳ cục sao sao đó. Tôi vừa nghĩ vậy vừa định cắt lời thì anh Koyo hỏi.

“‘*Laputa*’ à?”

“Ồ may quá, anh nhận ra kìa.”

May thật đó. Tôi nghĩ dù là với bạn bè hay người yêu thì việc có cùng cảm xúc thế này là điều rất quan trọng để giữ cho mối quan hệ bền vững, nhưng chuyện tôi có thể có mối quan hệ bền vững với anh Koyo hay không thì lại là ngoại lệ.

“Em thích phim của Miyazaki lắm à?”

“Ai có thể ghét được phim của Miyazaki chứ ạ?”

“Anh thì thích đấy, nhưng chắc cũng sẽ có người không thích mà.”

Anh Koyo cười khở.

“Anh thích phim nào của Miyazaki ạ?”

“Ừm... Chắc là ‘*Totoro*’.”

“Thật ạ? Em cũng thế! Em thích ‘*Totoro*’ lắm luôn! Em còn có cả gấu bông Totoro nữa đấy!”

Lúc còn sống với ba mẹ ở Ikebukuro, mỗi khi tôi giẫy nảy lên vì không thích học piano là mẹ lại cầm gấu bông và nói “Có Totoro ở cạnh con nè” làm tôi ngay lập tức vui vẻ trở lại. Không chỉ Totoro, tôi còn có đủ gấu bông của tất cả các nhân vật trong bộ phim nữa. Ba mẹ cũng từng dẫn tôi tới bảo tàng Ghibli mấy lần. Với tôi thì đó không chỉ là phim ảnh mà còn là thú tượng trưng cho khoảng thời gian hạnh phúc của gia đình tôi.

“Thật sao?”

“Ừm. Cả hai đứa mình cùng thích ‘*Totoro*’, thật tình cò quá anh nhi?”

“Chắc là thế.”

Anh Koyo cười. Tôi cũng nghĩ người thích “*Totoro*” vốn không hiếm thật, nhưng không hiểu sao cảm giác khi có

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

người cùng thích chung một thú với mình lại vui đến như thế này.

Sau khi chọn món với nhân viên, anh Koyo che tay nói.

“Chỗ này cũng đắt phết nhỉ?”

“Do ở đây phục vụ nước trong ấm nên uống được cỡ hai tách đó anh.”

Thế nên mình vẫn lời đấy ạ, tôi bổ sung thêm trong đầu.

“VẬY À.” Anh Koyo bị tôi thuyết phục, nhưng ngay sau đó anh ấy bỗng trở nên hối hả.

“Mà khoan đã, từ giờ tới lúc chiếu phim chỉ còn hai mươi phút thôi đó.”

Có hai mươi phút là quá đủ. Tôi đang thắc mắc không biết anh Koyo hấp tấp thế để làm gì thì đợi đến lúc phục vụ mang nước tới đã mất thêm mười phút nữa. Lại bị nữa rồi. Do không biết tính toán thời gian nên lúc nào cũng lập cập, đó chính là thói quen xấu của tôi.

Mãi mới uống xong một tách thì anh Koyo lấy điện thoại ra để xem giờ.

“Thôi cứ đi vậy.”

“Không được đâu. Nếu đi bây giờ thì coi như giá một tách tạt chín trăm yên đấy, uống hết thì chỉ tạt bốn trăm yên thôi.”

Tôi nói vậy nhưng trong thâm tâm lại nghĩ người này thật tốt, anh ấy đã chú ý thời gian và nhắc nhở một người chẳng giỏi tính toán thời gian như tôi đây nên làm gì. Có người để tâm tới những điều mình không giỏi thực sự rất tốt.

Nhưng anh ấy lại rất nhanh bỏ cuộc.

Trong lúc đi tới rạp chiếu phim, anh Koyo nói với theo tôi.

“Chắc phần giới thiệu đầu phim cũng tốn mười, mười lăm phút gì đó, mình có thể đến ngay sau phần giới thiệu...”

“Không được! Ngay sau phần giới thiệu là phim rồi mà!”

Đúng là chúng tôi chỉ còn năm phút nữa nhưng khoảng cách lại không xa tới mức cả hai phải bỏ cuộc tại đây. Nếu nhanh lên thì vẫn sẽ kịp, tôi chắc chắn thế.

Nhưng càng đi thì anh Koyo lại càng tách xa khỏi tôi. Nghĩ mới nhớ, người này rất tệ trong việc đi qua đám đông mà.

Tôi quyết tâm chạy ngược lại chỗ anh Koyo và đưa tay nắm lấy cổ tay anh. Cả người anh ấy như đông cứng lại.

 Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Đừng nhìn em thế chứ. Em ấy há, tim cũng sắp bắn ra ngoài luôn rồi đây này.

“Nhanh lên nào!”

Tôi rời khỏi cổ tay anh Koyo rồi nắm lấy bàn tay anh. Anh Koyo cũng nắm lại tay tôi khiến tôi hưng phấn đến mức mặt mũi đỏ bừng. Nếu ngay lúc này có người nhìn tôi từ phía chính diện, chắc hẳn người đó sẽ lo lắng rằng không biết có phải tôi bị sốt hay không.

Tôi chỉ nhìn thẳng và dùng hết sức lực chạy về phía trước.

Lúc chúng tôi chạy vào rạp và lên tới chỗ ghế ngồi thì đồng thời đèn trong rạp cũng tắt, phân giới thiệu phim bắt đầu.

Kịp rồi.

Tôi nhìn sang góc nghiêng mặt của người bên cạnh, thấy anh ấy đang ngước lên màn chiếu trong khi hơi thở vẫn gấp gấp thì ôi, lòng tôi chợt dâng lên cảm giác chắc là mình đã thích người này mất rồi. Khi cảm nhận được điều đó thì tôi đã thích anh ấy từ lúc nào không hay. Hoặc có khi tôi đã thích anh Koyo ngay từ lần đầu tiên gặp mặt nhưng vì muốn trả thù người phụ nữ kia, tôi cứ vô thức trốn tránh những cảm xúc của mình cũng nên.

Tôi thích anh Koyo, nhưng thích anh ấy thế này liệu có ổn không? Tôi đã muốn lợi dụng anh Koyo cho kế hoạch báo thù của mình. Mục đích thật sự của tôi khi tiếp cận anh ấy chính là để tiếp cận Minegishi Yuuko. Tôi sẽ giải tỏa những bất mãn mình đã mang bằng cách khiến Minegishi Yuuko thích anh Koyo rồi cướp lấy anh ấy từ tay của ả. Sau khi để ả ta đau đớn vô vàn, tôi sẽ tiến tới thực hiện kế hoạch thật sự: Tôi sẽ kết thúc cuộc đời của người đàn bà đó.

Tôi nghĩ mình là một kẻ độc ác. Lấy lý do rằng bản thân chỉ đáp trả lại những gì người đàn bà đó đã làm và hoàn toàn không nghĩ đến cảm xúc của người bị lợi dụng là anh Koyo. Một tôi như thế có thể cú vậy mà yêu thích anh Koyo không? Liệu tôi có tu cách để thích anh ấy không?

Chí ít thì tôi nghĩ mình nên nói với anh Koyo sự thật.

Em có tu thù với Minegishi Yuuko, lúc đầu em ra vẻ nhu mình có ý với anh không phải vì em thích anh mà là vì muốn tiếp cận Minegishi Yuuko. Em còn khích tướng Minegishi, muốn ả thích anh để rồi sẽ cướp anh khỏi tay ả. Em đã nghĩ như thế, nhưng lúc này em lại thật lòng thích anh mất rồi.

Tôi không nói được. Dù có anh là Koyo đi nữa thì cũng sẽ không thể dễ dàng tha thứ khi nghe thấy những lời đó.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Hơn nữa liệu có ai trên Trái Đất này có thể tha thứ cho tội lỗi ấy? Nếu tôi là anh Koyo thì chắc chắn tôi sẽ không còn tin tưởng ai được nữa.

Nếu vậy thì tôi không nên tiết lộ sự thật này và cứ thế mà lặng lẽ rời đi sẽ tốt hơn nhỉ? Có lẽ đó là cách giữ cho vết thương nông nhất có thể. Nếu tôi nói ra sự thật với anh Koyo và giả dụ như anh ấy tha thứ cho tôi thì dù chỉ là ngoài mặt, tôi cũng sẽ trở thành gánh nặng cho anh. Đã kể ra sự thật tàn nhẫn này mà còn muốn được tha thứ thì quá thực tôi quá ích kỷ và tàn nhẫn với anh Koyo rồi.

Nếu nghĩ cho anh ấy thì điều mà tôi cần phải làm cũng đã rõ ràng, nhưng tôi không làm được. Nếu quyết định rời đi thì tôi phải ra tay ngay, nếu không vết thương hằn nơi trái tim anh ấy sẽ sâu hơn mất. Tôi biết thế nhưng lại không thể nào làm nổi. Có lẽ tôi cũng chẳng khác gì Minegishi Yuuko. Không, không phải có lẽ, mà là tôi và á ta cũng giống y như nhau cả thôi.

Một ngày nào đó, tôi sẽ làm điều mình cần phải làm.

Dù vậy thì lúc này tôi vẫn chưa thể quyết định được và mỗi ngày trôi qua đều phải sống trong nỗi khổ sở. Nhưng những ngày tháng ấy đối với tôi không phải chỉ có mỗi sầu

nào, những tin nhắn rất dối trá thành của anh Koyo đã luôn an ủi và khích lệ tôi khiến tôi xao xuyến. Tôi thấy mình quả thực là một kẻ độc ác.

Nhưng đã tới lúc phải kết thúc rồi. Nếu tôi không giải quyết mối quan hệ này ngay bây giờ thì sẽ không thể nào rút lui được nữa.

Khi tôi quyết định gửi cho anh Koyo tin nhắn “Em có bạn trai rồi”, đó cũng là lúc tôi nhìn thấy tin tức anh ấy đã bị Minegishi Yuuko sát hại trong phòng của một khách sạn tình yêu được chiếu trên bản tin.

6.

Sau khi nói chuyện với ba, suốt một lúc lâu tôi đã không thể cử động nổi.

Tôi chôn mặt vào gối, cả người rã rời vì kiệt sức.

Sáu năm đã trôi qua ấy rồi cuộc là gì? Mẹ tôi bị những lời nói dối của người phụ nữ đó dẫn dắt tới kết cục tự kết liễu sinh mạng; ba con tôi đoạn tuyệt quan hệ; và người bị giam cầm trong việc trả thù người phụ nữ ấy là tôi đây, đã kết thúc cuộc đời của anh Koyo bằng chính những lời nói dối của mình.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Không. Liệu nguyên nhân thật sự có phải là do những lời nói dối của tôi?

Tin tức đưa tin rằng anh Koyo đã ru người phụ nữ đó đến khách sạn, sau khi á ta xem trộm điện thoại của anh ấy thì nghi ngờ anh ấy ngoại tình rồi sát hại anh.

Tôi không nghĩ anh Koyo đang yêu đương với người đàn bà đó, nhưng tôi biết rằng á ta đã ghen với tôi điên cuồng đến như thế nào.

Tôi không chỉ cho á ta vé xem phim mà còn khích lệ á "Cố lên", á ta hẳn đã nghĩ rằng tôi đứng về phía á. Ấy vậy mà mỗi ngày tôi đều nhắn tin và nuôi dưỡng mối quan hệ với anh Koyo. Hơn nữa tôi còn cùng anh ấy đi xem phim nhưng lại cho á vé xem chính bộ phim đó rồi bảo á ru anh Koyo đi xem cùng. Có vẻ như á ta đã khai rằng lúc anh Koyo vào nhà vệ sinh thì á nhìn thấy tin nhắn tôi gửi. Đúng là tôi có gửi, rằng tôi đã giới thiệu phim mà tôi và anh cùng nhau đi xem với bạn, người bạn ấy bảo là đã xem rồi và cảm thấy nó rất thú vị.

Thật được đến đâu và đâu mới là dối trá, chỉ nghĩ thôi cũng khiến cho tôi loạn hết cả lên nhưng chí ít tôi vẫn có thể chắc chắn được một điều, rằng nếu không gặp tôi thì anh Koyo đã không đến nông nổi này. Bản thân dối trá đã khiến

cho cuộc đời của người khác trở nên hỗn loạn và rối kết thúc, tôi biết tội lỗi ấy sẽ đi theo tôi từ giờ cho tới suốt kiếp.

Nhưng dù có thật trơ trẽn, tôi vẫn muốn biết rằng lúc cận kề cái chết anh Koyo đã nghĩ đến ai. Ý nghĩa thật sự sau việc anh ấy rú á đàn bà đó vào khách sạn là gì? Không lẽ việc anh Koyo thích Minegishi là thật? Hai người bọn họ đã hẹn hò rồi? Kể từ khi tôi biết anh ấy đến nay, suốt một tháng qua chỉ là tôi đơn phương thôi sao?

Tôi biết những mong mỏi của tôi sẽ không trở thành hiện thực, sẽ không ai có thể giải đáp được cho tôi những câu hỏi ấy.

Anh Koyo đã không còn trên cõi đời này nữa, Minegishi chắc chắn sẽ không nói ra sự thật. Chắc chắn không thể suy đoán ra được sự thật từ những lời khai lẫn lộn giữa thật và giả của á ta rồi. Thực tế thì cảnh sát đã dễ dàng chấp nhận những lời khai của Minegishi và có vẻ như họ cũng sẽ khởi tố vụ việc này như một vụ yêu đương mù quáng giữa "một cặp tình nhân".

Chiếc điện thoại trên tay tôi vốn đang buông lơ lửng xuống sàn bỗng chợt rung lên.

Có tin nhắn từ anh Morio.

 Về không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Em đang làm gì thế?”

Tôi chưa gặp lại anh Morio kể từ lúc đám tang của anh Koyo diễn ra. Không biết là có chuyện gì mà anh ta đột nhiên nhắn tin cho tôi thế này? Nhưng giữa tôi và anh Morio thì chắc không có chuyện gì quan trọng rồi. Tôi đã lơ đãng nhưng cứ để sau hẵng trả lời vậy.

Ngay sau đó điện thoại tiếp tục rung lên. Lại là tin nhắn của anh Morio.

“Anh đang ở ga Minami-Machida, không biết mình gặp nhau được không em?”

Ga gần nhà tôi nhất luôn?

Là có việc gì chứ?

Tôi chưa kịp nghĩ thì tin nhắn lại đến.

“Anh muốn em gặp một người, người ấy muốn nói chuyện với em về Koyo.”

“Về anh Koyo sao?”

Tôi bật dậy như bị ai kéo. Tuy tôi không muốn gặp anh Morio nhưng nếu đó là về chuyện của anh Koyo thì lại khác. Trả lời rằng ba mươi phút nữa mình sẽ ra khỏi nhà nên mong anh đợi ở siêu thị gần ga, tôi nhanh chóng đứng dậy và sửa

soạn. Tuy nói là ba mươi phút nhưng chỉ hai mươi phút sau tôi đã ra khỏi nhà. Tôi dùng hết sức để đạp xe và vội vã đến nhà ga. Dù gió thổi tôi lạnh đến cắt da cắt thịt nhưng cả người tôi lại lấm tấm mồ hôi.

Cuối cùng tôi cũng đến cổng gửi xe của siêu thị. Dừng lại nơi khu đất rộng rãi, tôi lấy điện thoại ra định hỏi xem anh ta đang ở đâu thì bỗng thấy đáng vẻ ai trông như anh Morio đứng ở phía trước.

“Anh Morio ơ!”

Tôi gọi lớn. Khách xung quanh giật mình quay sang nhìn tôi nhưng đây không phải lúc để ý tới chuyện đó. Bóng người mặc áo khoác dáng dài màu đen trông giống như Morio quay về phía này rồi giơ tay phải lên vẫy. Đúng là anh Morio rồi.

Và đứng bên cạnh anh ta là một người phụ nữ mặc áo khoác dáng dài màu trắng, trên cổ choàng khăn đỏ. Người phụ nữ ấy là người mà anh ta “muốn tôi gặp” sao?

Lúc tôi đến gần thì thấy người này trông trẻ tuổi anh Morio. Mái tóc đen dài đến vai, mỗi phần trên khuôn mặt tuy không sắc sảo nhưng nhìn tổng thể lại rất hài hòa, tạo nên một cô gái xinh đẹp, thanh chuẩn và vô cùng trang nhã.

••• Nếu không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Xin chào, lần đầu được gặp em.”

Thấy chị gái xinh đẹp đang chào hỏi mình, tôi cũng chào lại sau đó đưa mắt nhìn sang anh Morio mong được giải thích.

“Người này là Terajima Mizuho.”

Terajima, Mizuho...? Mizuho?

Không phải tôi chưa từng nghe qua cái tên này, nhưng tôi không nhớ ra được đó là ai.

Anh Morio liền nói tiếp.

“Cô ấy là bạn gái cũ của Koyo đấy.”

“Bạn gái cũ à?”

Phải rồi. Tôi lơ mơ nhớ ra mình đã từng nghe qua cái tên này ở quán Ichiraku Ichien, nhưng do nó xuất hiện trước cái tên Minegishi Yuuko nên tôi không nghe kĩ càng cho lắm.

“Rất vui được gặp em.”

Người này là bạn gái cũ của anh Koyo...

Tôi đã nhìn chăm chăm vào chị Mizuho đến mức chị ấy cũng phải thấy sợ.

Vì chị Mizuho muốn thông thả nói chuyện mà không phải chú ý đến ánh mắt của những người xung quanh nên tôi đã dẫn chị ấy đến công viên ở gần nhà ga. Ở gần ga Minami-Machida có một công viên rất lớn. Hai người chúng tôi sóng vai nhau đi dọc theo con đường ở rìa ngoài công viên. Sau khi giới thiệu tôi với chị Mizuho, anh Morio chỉ nói “Không có anh thì hai người sẽ dễ trò chuyện hơn” rồi bỏ ra về.

Tôi không ngờ anh Morio lại biết quan tâm tới người khác như vậy, nhưng có lẽ anh ta cũng đã biết về những chuyện chị Mizuho sắp nói với tôi.

“Lạnh quá ha.”

Chị Mizuho thở ra hơi trắng và nghiêng mặt về phía tôi. Chị ấy mang đôi giày cao gót màu đỏ, bước đi cứ hẩy chân về phía trước, chắc là lạnh thật.

“Đạo gần đây trời đột ngột trở lạnh mà.”

Tôi vừa dắt xe đạp vừa cố gắng hòa mình vào câu chuyện bằng một nụ cười, nhưng dù thế, trái tim tôi vẫn chẳng thể nào yên được.

Không biết chuyện về anh Koyo rốt cuộc là chuyện gì nữa.

Mãi đến một lúc sau, cuộc tán gẫu về những chuyện không đâu vẫn tiếp diễn, nội dung thì chẳng có gì quan trọng. Do chị Mizuho đã đến tham gia đám tang của anh Koyo nên chắc đây không phải là lần đầu tiên hai người chúng tôi nhìn thấy mặt nhau.

“À... Mình cũng nên...”

Tôi không chịu được nên thúc giục, chị Mizuho bật cười.

“Vụ của Kimihiro đã được đưa lên báo chí và truyền hình mà em nhỉ? Nhưng thông tin đó lại khác hoàn toàn so với những gì chị biết. Do chị muốn giải quyết những hiểu lầm ấy nên mới liên lạc với một người mà từ lâu rồi chị đã không liên lạc là Morio, nhờ cậu ấy giúp chị hẹn gặp Nana.”

“Thế là sao ạ?”

“Trước ngày Kimihiro mất, anh ấy đã đến gặp chị để hỏi xin lời khuyên về chuyện của em và Minegishi Yuuko.”

“Ra là vậy sao...” Tôi hoàn toàn không biết. Tại sao lại là chị Mizuho?

“Sau khi chia tay chị vẫn liên lạc với anh Koyo ạ?”

Chị Mizuho lắc đầu.

“Không có chuyện đó đâu, Kimihiro vốn không u. kiểu nửa vời như vậy. Lúc chia tay, bản thân chị cũng đã định sẽ không bao giờ gặp lại anh ấy nữa, bởi thế nên...”

“Thế nên?”

Không biết là ý gì đây.

“Vì hiện tại chị là người đứng xa khỏi cuộc đời của Kimihiro nhất nên lúc nghĩ xem người nào có thể nghe câu chuyện của mình mà không bị định kiến làm ảnh hưởng, anh ấy đã nghĩ tới chị... Kimihiro nói vậy đó em. Bởi thế anh ấy đã liên lạc với chị qua mạng xã hội. Chị cứ thắc mắc không biết Kusakabe Tatsuo là ai, hóa ra là Kimihiro.”

“Kusakabe Tatsuo? Anh ấy dùng tên đó sao ạ?”

“Đúng rồi. Không lẽ em biết ý nghĩa đằng sau? Chị cứ thấy lạ, không hiểu tại sao Koyo lại dùng cái tên giả ấy.”

“Em biết ạ. Đó là tên bố của hai chị em nữ chính trong phim *‘Hàng xóm của tôi là Totoro’*.”

“Ra vậy sao. Cũng đúng nhỉ.”

Chị Mizuho làm vẻ mặt như hiểu ra.

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

“Nhưng dù vậy thì với chị, Kimihiro vẫn là một người đã đứng xa khỏi cuộc đời mình. Đúng là có vẻ anh ấy đang gặp khó khăn thật nhưng giờ anh ấy có ra sao, sống chết hay gì đi nữa thì cũng đã không còn liên quan đến chị. Tuy nghĩ thế nhưng dù sao cũng đã từng quen biết nhau suốt sáu năm, cảm thấy anh ấy như chiến hữu của mình nên chị đã dành thời gian để đến và nghe câu chuyện của Kimihiro.

Lúc Kimihiro xuất hiện ở quán nước nơi bọn chị hẹn gặp, trông anh ấy bí bách lắm. Chị đang thắc mắc không biết chuyện gì đã xảy ra thì Kimihiro hỏi chị rằng chị nghĩ thế nào về việc trả thù.”

Sống lung tôi bỗng chốc lạnh toát.

“Kimihiro đang thích một người và cô bé đó đang muốn trả thù một người phụ nữ khác. Anh ấy muốn ngăn cô bé lại nhưng vì không biết làm sao nên mới phải liên lạc với chị. Nghe Kimihiro hỏi đột ngột quá nên chị chẳng biết rõ đầu đuôi ngọn ngành thế nào, vậy là Kimihiro đã tuân tự giải thích mọi chuyện cho chị.”

Tôi cố sức vắt ra câu trả lời.

“Ý chị là, anh Koyo, đã biết về thân thế của em rồi à?”

“Có lẽ vậy. Em là con gái của cấp trên mà Minegishi đã từng có quan hệ nhỉ? Vì chuyện ngoại tình đó mà gia đình em chia năm xẻ bảy, nhưng Kimihiro lại bảo rằng ‘Đứng từ góc nhìn của anh thì anh thấy chuyện Minegishi và người cấp trên kia có ngoại tình hay không vẫn còn rất nhiều điều mờ ám’.

Nhưng dù gì thì Kimihiro vốn đã biết thân thế của em và cũng đã nhận ra em tiếp cận anh ấy chỉ vì báo thù.”

“Không thể. Trông không hề...”

Giống như thế chút nào mà.

Chị Mizuho liền nói.

“Đương nhiên, không phải ngay từ đầu anh ấy đã nhận ra. Kimihiro nói với chị rằng anh ấy cũng chỉ vừa mới biết chuyện này trước khi liên lạc với chị thôi.”

“Làm sao anh ấy biết được ạ?”

“Ba ngày trước khi xảy ra vụ việc, Kimihiro đã gây ra lỗi trong công việc dẫn tới bị sa thải và đuổi khỏi chỗ làm, em biết chứ?”

“Vâng.”

Tôi biết, nhưng chỉ biết sau khi vụ việc kia đã xảy ra rồi. Hôm đó, khi gọi điện nói chuyện với anh Koyo tôi đã cảm thấy

 Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

anh có vẻ không được ổn lắm, nhưng nếu tôi không kiên dè mà hỏi cụ thể về chuyện này, liệu kết quả có thay đổi không?

“Dù đây cũng là chuyện từ góc nhìn của Kimihiro thôi, nhưng có lẽ vụ đó là do Minegishi tính toán đấy em.

Ban đầu Kimihiro vốn định đi xem phim với cả hai người, nhưng sau khi thủ hẹn hò với em, anh ấy đã nhận ra rằng mình thích em. Thế nên vì ngay thẳng, anh ấy đã từ chối đi xem phim cùng Minegishi.”

Tôi không sao nói được lời nào. Đúng là anh Koyo không hề có quan hệ gì với Minegishi. Không những thế, ngày đi xem phim ấy anh Koyo cũng đã nhận ra tình cảm của chính mình giống như tôi.

Chị Mizuho tiếp lời.

“Có vẻ như Minegishi hận anh ấy vì chuyện đó nên mới ra tay tạo tình huống như Kimihiro đã gây ra lỗi lầm lớn, kết quả là anh ấy bị đuổi việc khỏi văn phòng. Sau đó Minegishi đã liên lạc với Kimihiro, yêu cầu anh ấy đi xem phim với mình, đưa ra điều kiện rằng cô ta sẽ nói với Giám đốc lỗi này là do cô ta chứ không phải tại Kimihiro.”

À ra diện thật rồi. Đúng là tôi có tự chán ghét bản thân vì thấy mình vốn dĩ chẳng khác gì à đàn bà ấy, nhưng về

độ điên thì rõ là hoàn toàn khác nhau. Liệu tôi có thể đứng ngang hàng ngang về với con quái vật đó được không?

“Minegishi đã bảo Kimihiro rằng nếu anh ấy chịu đi xem phim với cô ta thì cô ta sẽ xem xét chuyện giúp anh ấy không bị văn phòng đòi bồi thường. Nhưng dù Kimihiro có tốt đến mức nào đi nữa thì đương nhiên vẫn không thể tin được lời của Minegishi. Thế nên anh ấy đã tiếp cận với những người mà Minegishi kết bạn trên mạng xã hội và tìm cách đối chọi lại cô ta.”

Hơi thở của tôi như nghẹt dần. Tài khoản mà anh Koyo thấy vốn không phải của Minegishi, đó chỉ là một tài khoản giả danh tôi tạo ra để thu thập thông tin.

“Và thế là Kimihiro biết được chuyện Minegishi đã từng bị cho thôi việc ở ngân hàng Komae vì ngoại tình với cấp trên. Cả việc vợ của người cấp trên đó bị những hành vi quấy rối của Minegishi ảnh hưởng, dẫn đến tổn thương tâm lý rồi tự sát.”

Những ký ức đau thương như ủa về, tôi bất giác nhắm mắt lại.

Nhưng tôi phải nhìn thẳng vào sự thật trước mắt thôi, phải đối diện với tội lỗi mà mình đã gây ra.

 Về không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Tôi hé mắt nhìn thì trông thấy chị Mizuho khẽ gật đầu.

“Có vẻ như Kimihiro đã thấy tấm hình chụp ở buổi tiệc tại gia của người cấp trên được cho là có quan hệ với Minegishi. Anh ấy nói tuy chưa từng gặp qua cặp vợ chồng đó lần nào nhưng lại thấy quen đến lạ. Và rồi khi nhìn đến cây piano đứng ở phần nền ánh và những bóng gấu bông xù xù được đặt trên nó, Kimihiro đã nhận ra em là con gái của cặp vợ chồng ấy.”

“À...” Tôi thốt lên.

“Anh thích phim nào của Miyazaki ạ?”

“Ừm... Chắc là ‘Totoro’.”

“Thật ạ? Em cũng thế! Em thích ‘Totoro’ lắm luôn! Em còn có cả gấu bông Totoro nữa đấy!”

Sâu nơi màng nhĩ, cuộc trò chuyện mà chúng tôi đã từng trao nhau như đang vọng lại. Tôi cũng đã từng nói với anh Koyo rằng khi còn bé ba mẹ đã cho tôi học đàn piano.

“Lúc đầu do thấy những chiếc bóng xù xù ấy đen thui nên Kimihiro không biết là gì, cứ nghĩ là marimo thôi. Nhưng nhìn kĩ lại thì anh ấy chợt nhận ra rằng mấy thứ trông giống bóng lông xù ấy có mắt.”

Chị Mizuho cười khổ.

"Kimihiro đã xem lại tài khoản mà anh ấy luôn nghĩ là của Minegishi Yuuko. Chị không rõ lắm, nhưng hình như trong hình chụp carpaccio không có dính nĩa của Morio thì phải. Từ đấy Kimihiro đã nhận ra rằng đó là tài khoản giả danh do em tạo ra."

Tầm nhìn trước mắt tôi nhu dao động.

"Anh Morio này, bị vương nĩa của anh vào rồi, anh hạ nĩa xuống đi ạ. Chị Yuuko có chụp lại không? Chắc là ảnh chị chụp ban nãy cũng bị vương nĩa của anh Morio rồi đó ạ."

"Đúng là có nĩa của Morio này."

"Gần đây điện thoại của chị chụp ảnh không được tốt lắm. Cũng năm năm rồi còn gì, chị nghĩ mình nên mua máy mới thôi."

Lúc ấy chỉ có mình tôi chụp lại ảnh. Trong ảnh của Minegishi đúng là có nĩa của anh Morio.

"Anh nghĩ thế nên xem lại các bài đăng trên dòng thời gian thì nhận ra chúng có vẻ giống với sở thích của Nana hơn là Minegishi. Mình hoàn toàn bị lừa rồi", Kimihiro đã cười và nói như vậy."

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Tiểu thuyết của Higashino Keigo: Tôi từng nói mình thích đọc sách và đọc toàn thể loại trinh thám bí ẩn. Bảng hiệu tại hội trường buổi diễn: Anh Koyo đã từng thấy tôi say mê nghe thử nhạc mới của FUNKIST tại quầy nghe thử. Ảnh chụp của số lăm tấm mưa: Tôi từng nói mình thích mùi của mưa nhưng lại ghét bị ướt. Ảnh cá nướng mà tôi tự làm: Tôi đã từng tự hào khoe rằng mình giỏi nấu các món Nhật. Ảnh chú chó mà bạn nuôi: Lúc còn bé, mỗi ngày đi học tôi đều vui vẻ vì gặp được chú chó tên Chiro sống trong một ngôi nhà trên đường đến trường, và ước mơ của tôi là một ngày nào đó sẽ được nuôi một chú Golden Retriever to lớn.

“Em không có ý lừa anh ấy...”

Là đối trá. Tôi đã lừa anh Koyo. Tôi đã lợi dụng anh ấy để trả thù Minegishi.

“Kimihiro có nói, ‘Nghĩ mới thấy cách cả hai gặp gỡ nhau cú kỳ lạ sao sao ấy. Một cô bé đáng yêu như thế, nếu thích anh thì cũng lạ...’.”

“Không phải!” Tôi lớn tiếng cắt ngang.

“Không phải ạ. Đúng là lúc đầu em đã tiếp cận anh Koyo vì Minegishi. Em đã vờ như mình thích anh ấy dù bản thân chẳng có cảm tình gì. Nhưng không biết từ lúc nào em

đã thật lòng thích anh ấy mất rồi. Nhưng anh ấy quá cẩn
mẫn, quá dịu dàng và quá thật thà... Trong khi em lại đối
trá, tàn nhẫn, hèn hạ và đáng khinh. Em đã nghĩ mình phải
nói sự thật với anh ấy thôi nhưng lại không thể nào làm thế
được. Em sợ anh ấy sẽ không tha thứ cho một đứa bạn thiêu
như em... Không, em nghĩ anh Koyo vốn không nên tha thứ
cho em mới phải."

"Nhưng Kimihiro đã tha thứ rồi."

Nghe thấy lời ấy của chị Mizuho, tôi không thể nói
thêm được điều gì nữa. Chị Mizuho nhún vai.

"Không phải chị nghe anh ấy nói rằng sẽ tha thứ cho em
hay gì đâu, chỉ là chị vốn đã ở cùng anh ấy tận sáu năm nên
chị hiểu. Kimihiro đã tha thứ cho Nana rồi. Hơn nữa tha thứ
gì chứ, anh ấy thích em mà. Tuy Kimihiro dò tặc trong việc
thể hiện tình cảm nhưng chuyện này chắc chắn không sai vào
đâu được.

Nếu cú đấm thế thì những tình cảm của Kimihiro sẽ bị
hiểu lầm mất. Có thể anh ấy không mong mỏi chuyện này,
nhưng chị nghĩ nếu không nói ra thì Kimihiro sẽ không thể
an nghỉ được nên chị đã đến đây để gặp em."

Là sao chứ? Tôi nghiêng đầu, chị Mizuho nói tiếp.

 Nếu không gặp kì dối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

"Sở dĩ Kimihiro làm vậy là để Nana không thể trả thù Minegishi được nữa."

Trong vài giây, tôi cảm giác thời gian như đang ngừng trôi.

Không thể tin được. Vì lý do đó nên anh Koyo mới rủ Minegishi cùng vào khách sạn?

"Kimihiro đến gặp chị không phải để than oán hờn trách em vì đã lừa dối anh ấy hay gì. Vì biết mục đích thật sự của em nên Kimihiro đến hỏi chị xem có cách nào để ngăn em lại hay không. Anh ấy không oán trách em lấy một câu, thậm chí còn cảm thấy biết ơn vì em đã mang tới cho anh ấy một khoảng thời gian thực sự vui vẻ."

Sao lại thế? Tôi cũng vui mà. Từ lúc gặp anh Koyo thì chuyện phục thù đối với tôi đã không còn quan trọng nữa, vậy nên không cần phải dùng làm gì vì nó vốn đã dùng lại rồi.

Chị Mizuho gật đầu, cả khuôn mặt chị cũng nhòe đi trước mắt tôi khiến tôi không còn thấy rõ nữa.

"Đây chỉ là suy đoán của chị thôi nhé, rằng có lẽ vì Kimihiro quá dịu dàng nên đã không thể nào làm tổn thương người khác. Vì vậy anh ấy đã chọn bảo vệ Nana bằng cách đó. hẳn Kimihiro không mong em hối lỗi vì đã lừa anh ấy hay gì

đâu. Chị chỉ mong em hiểu điều này, rằng Kimihiro đã thích em cho đến tận giây phút cuối cùng.”

Và rồi chị Mizuho nói thêm.

“Kimihiro còn nói là anh ấy cũng hối hận vì đã lừa em đó.”

“Lừa...?”

Anh Koyo lừa tôi sao?

“Thật ra thì trong số các phim của Ghibli anh ấy chỉ xem mỗi ‘*Laputa - Lâu đài trên không*’ thôi, tới khi biết em thích phim Ghibli thì mới vội vàng xem thêm ‘*Hàng xóm của tôi là Totoro*’.”

Chuyện đó...

Chuyện nhỏ nhất đó thì sao cũng được mà.

Tôi nghĩ vậy, nhưng giọng lại nghẹn ngào không nói nổi thành câu.

Thả tay cầm xe, tôi ngồi khụy xuống tại chỗ rồi bật khóc.

Tôi muốn được nắm lấy tay anh ấy, chỉ một lần thôi, chỉ một lần duy nhất nữa thôi cũng được.

• • • Vẫn không gặp kẻ đối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Tôi đưa tay đóng lại cánh cửa sau lưng, thay dép đi trong nhà rồi bước vào phòng.

Căn phòng tối mờ với bầu không khí âm đạm. Bên cạnh chiếc giường đôi là một chiếc bàn acrylic trong suốt cùng ghế được kê ở phía đối diện. Ngoài trên giường ra thì không còn không gian nào khác để có thể thoải mái cử động. Bị giới hạn khả năng sử dụng tới mức này, chắc cũng không còn không gian nào khác thể hiện được rõ mục đích của nó hơn nơi đây rồi.

“huyền
kết”

Chị Minegishi như bị thúc giục bước về phía giường, chị ta thả người lên giường rồi cú thể mà vươn tay đến các nút bấm ở trên thành giường.

“Căn phòng này cứ lạnh lạnh sao ấy.”

Có vẻ chị Minegishi đang chỉnh lại máy lạnh, dù theo động tác ấy làn váy bị

cuộn lên gần sát trên đùi nhưng chị ta cũng chẳng quan tâm gì lắm. Tôi dời mắt khỏi chỗ đó, nhìn chăm chăm vào chiếc móc treo trên tường.

“Sao em lại đứng như trời trồng ở đấy vậy?”

Chị Minegishi xoay mặt về phía tôi. Ánh mắt chị ta nhìn tôi lúc này lại được phủ thêm một vẻ uớt át nhóp nháp mà trước đó vốn không hề có.

“Em đến đây đi.”

Nghe thấy tiếng chị ta vỗ chần lộp bộp, tôi quyết tâm ngẩng mặt lên.

“E-Em có chuyện muốn nói với chị.”

Chị Minegishi bất ngờ nhồm người dậy.

“Gì vậy?”

Chị ta như mất hứng, giọng trầm hẳn đi.

“Chị không cần giúp em khôi phục danh dự đâu, nhưng chị nghĩ việc giúp em được không ạ?”

“Tại sao?”

“Nếu chị còn ở lại thì nguy hiểm lắm.”

 Nếu không gặp kẻ dối trá như em có lẽ đã tốt hơn

Ánh mắt lạnh tanh kia như đang nhìn thấy đáy lòng tôi, sau một lúc thì chị Minegishi cất lời.

“Không. Không bao giờ.”

Ánh mắt tôi bắt gặp biểu tình nhu khinh bỉ của chị.

“Vì con nhỏ đó phải không? Con nhỏ tóc ngắn học đại học ấy. Vì nó cú ra về thân thiết với chị nên chị đã thấy lạ rồi.”

Chị Minegishi đã nhận ra thân thế của Nana rồi sao? Hay là chị mới vừa rồi tôi đã khiến chị ta nhận ra?

Dù thế nào đi nữa, có nói vòng vo thêm cũng không được gì. Tôi đánh thẳng vào vấn đề chính.

“Em ấy đang muốn trả thù chị Minegishi.”

“Em biết rồi sao? Con nhỏ đó đã lợi dụng em để trả thù chị đấy.”

“Em biết.”

“Thế sao em lại muốn cứu nó?”

“Không phải vì Nana...”

“Đừng có nói dối!”

Bị tiếng hét cao vút ấy quát tới, cả người tôi run bắn lên.

“Em vờ nhu quan tâm chị, nhưng thật ra là chỉ sợ con nhỏ đó bị tổn thương hay sợ tay nó nhuộm máu thôi chứ gì! Tại sao lại là con nhỏ đó hả? Trong khi nó đã lợi dụng em để tiếp cận chị mà! Người thật lòng thích em là chị mới đúng!”

Nghe tiếng thét điên cuồng ấy khiến tôi cảm thấy khát khô đến lạ. Lúc tôi mở miệng thì hai cánh môi phải khó khăn lắm mới tách ra được.

“Em xin lỗi.”

Đúng là tôi đã bị Nana lợi dụng. Em ấy đã lừa dối tôi, nhưng lúc tôi nhận ra chuyện đó thì tôi đã thích em ấy mất rồi. Thế nên việc thực ra em ấy là ai đối với tôi đã không còn quan trọng nữa.

“Chị không muốn em xin lỗi! Chị muốn em thích chị!”

“Chuyện đó, không thể...”

Chị Minegishi đi tới, cánh môi chị đặt lên môi tôi. Nhưng tôi không cảm nhận được gì. Tôi chỉ nhớ nhưng hơi ấm từ bàn tay của Nana thôi.

Có vẻ như qua cánh môi, cảm xúc của tôi cũng đã truyền đến chị Minegishi, khuôn mặt đang dần cách xa tôi trông rất đổi kinh ngạc.

 Vẫn không gặp kẻ đối trá như em, có lẽ đã tốt hơn

Tôi quỳ xuống, hai tay chống lên sàn.

“Em xin chị. Hãy mau trốn khỏi em ấy đi ạ.”

“Tại sao...”

Giọng nói vang lên trên đầu tôi đang run rẩy.

“Em xin chị.”

“Nó không đáng giá để em làm vậy!”

Trước tiếng hét đau đớn như tiếng kêu cuối đời của một con thú, tôi bất giác nhắm mắt.

“Không thể tha thú. Không thể tha thú... cho con đàn bà đó. Chị sẽ theo ả đến bất cứ đâu và phá nát cuộc đời của ả!”

Tôi thở ra trên chiếc thảm ố bẩn, tai nghe những tiếng chị ta nguyên rủa. Tay run rẩy vì quá sợ hãi, cả người tôi không thể cử động nữa và cứ như đã bị sáp làm cho đông cứng. Nhưng nếu tôi không làm gì thì Nana vẫn sẽ cố trả thù chị Minegishi và chị ta chắc chắn sẽ dùng mọi thủ đoạn để làm cuộc đời em ấy bị đảo loạn. Nếu có thể nói Nana dừng lại và em ấy cũng chịu làm theo lời tôi thì tốt nhất rồi, nhưng tiếc là Nana không yêu tôi. Tôi không có cách nào để ngăn cản được em ấy cả.

Tôi lập tức đứng lên, cú thế mà đẩy ngã chị Minegishi trên giường.

Tôi ngồi lên người chị ta, tay đè lại tay chị đang cố gắng chống cự sau đó dùng hai tay mình siết lấy, ngón tay ấn sâu vào cấn cổ gây guộc trắng ngần. Dòng máu chảy bị chặn lại làm khuôn mặt chị ta nhuốm đỏ. Nhìn biểu tình đau đớn ấy làm cảm xúc phần nộ trong tôi như yếu dần đi. Trong một chốc, lực trời của tôi liền lơ lửng giúp chị ta tránh thoát và chạy về phía tường.

“Sao em lại làm thế hả!”

Chị Minegishi vừa ho khan vừa nói.

Thấy tôi im lặng đi về phía mình, chị ta đưa hai tay ra như đầu hàng.

“Khoan đã. Chị biết rồi. Vụ của Yazaki Mitsugu chị sẽ nói với Giám đốc là do chị, như vậy em không cần phải lo chuyện bồi hoàn nữa, có khi Giám đốc còn cho em quay lại làm việc đấy.”

“Chuyện đó không còn quan trọng nữa.”

Tôi đã không còn cách nào để quay lại.

Tôi vừa tự mắng mỏ mình vừa một lần nữa đẩy ngã chị Minegishi. Tôi leo lên người chị ta, dồn sức nặng của cả thân thể để giữ chị ta lại và chèn ép ngón tay cái vào động mạch

• • • Nếu không gặp kì đối trả như em có lẽ đã tốt hơn

cảnh. Khuôn mặt méo mó vì đau đớn ấy đổi từ đỏ sang đen, trên Thái Dương là vô số đường huyết quản đang nổi lên, hai mắt vẫn vện những tơ máu và bọt trắng bắt đầu sùi ra từ khóe miệng.

Ôi, không được rồi. Tôi bất giác nghĩ. Tôi không thể nào xuống tay giết người. Tôi đã đón ngày hôm nay với tâm thế buông bỏ tất cả, vậy nhưng đến lúc này đây tôi lại chân chừ. Bản thân tôi thật kỳ lạ, đến mức chính tôi cũng thấy buồn cười.

Nhưng tôi phải ngăn Nana trả thù. Tôi phải bảo vệ Nana khỏi sự điên cuồng của chị Minegishi.

Tay của chị Minegishi vung vẩy với tôi chỗ mà chị ta sít sao với tôi được - nơi có một chiếc chân nện bằng đồng. Chỉ cần tôi buông lơ lửng một chút thôi là chị Minegishi sẽ nắm lấy được chân nện đó và không chút do dự đập nó vào đầu tôi.

Như thế là được rồi nhỉ?

Tôi chợt nghĩ vậy. Tuy khác với ý định ban đầu của tôi nhưng kết quả vẫn sẽ khiến cho chị Minegishi và Nana bị ngăn cách khỏi nhau về mặt vật lý, như thế là có thể ngăn cản được Nana trả thù.

“Tạm biệt.”

Cùng lúc nói lời thì thầm ấy, tôi buông ngón tay cái khỏi cổ chị Minegishi, đồng thời hông cũng hơi nhấc lên.

Chị Minegishi thoát ra, bò tới nắm lấy chân nệm bằng đồng.

Tôi nhớ lại lúm đồng tiền bên má phải của Nana, trên môi bất giác nở một nụ cười.

Điện thoại rung báo tin nhắn tới.

• • • Nếu không gặp kì đối trá như em có lẽ đã tốt hơn.

Lúc tôi được nghe về việc anh Kurimata Rikiya hợp tác với các tác giả để tạo nên loạt tác phẩm mới xuất phát từ những ý tưởng mà anh đưa ra thì cũng là lúc bản tái bản của *"Hitogui no jidai"* (Tác giả: Yamada Masaki - Haruki Bunko) anh góp công thực hiện đang làm mưa làm gió.

Le
buc

Ba năm sau đấy, vào mùa thu năm 2016, tôi nhận được một bức thư điện tử từ anh Kurimata. Tiêu đề thư là *"Tôi muốn thưởng một việc có hơi lạ"* rất ý nhị làm tôi cảm thấy vô cùng hứng thú. Nội dung chính là anh ấy muốn cùng tôi viết ra một cuốn sách. Cụ thể thì đó là những đề xuất về kế hoạch viết nên một cuốn tiểu thuyết, câu chuyện sẽ do tôi phát triển từ ý tưởng mà anh Kurimata, một nhân viên nhà sách vốn là người gần gũi với bạn đọc nhất, nghĩ rằng *"Đây là thứ tôi muốn cho các độc giả đọc ngay!"*.

Vài tháng sau sách được công bố xuất bản bởi Shodensha. Một nhân viên nhà sách gửi yêu cầu đến một tác giả rồi sau đó tự mình lựa chọn nhà xuất bản. Tác phẩm này đã được ra đời theo một trình tự kỳ lạ như thế.

Nhưng với độc giả thì trình tự thế nào vốn không quan trọng.

Chỉ là liệu sự mới mẻ này có thành công hay không?

Việc đánh giá tôi xin phép được nhường lại cho bạn, người đã đọc xong cuốn sách này.

TÁC GIẢ

Seinan Sato

Sinh năm 1975 tại tỉnh Nagasaki. Sau khi nghỉ học tại khoa Luật thuộc Đại học Kumamoto, anh lên Tokyo và trở thành một nhạc sĩ. Anh nhận được giải ưu tú từ giải thưởng “*Kono Mystery ga sugoi!*” và ra mắt vào năm 2011 với tác phẩm “*Aru shoujo ni matsuwaru satsujin no kokuhaku*”. Ngoài ra anh còn cho ra đời những tác phẩm khác như “*Judgement*”, “*Shiritsu Noah no Hakobune*”, “*Kimi wo hitori ni shinai tame no uta*” cùng các loạt truyện nổi tiếng như “*Koudousousakan - Tateoka Ema*” và “*Shiro bike girl*”...

Ý TUỞNG

Kurimata Rikiya

Sinh năm 1983 tại Tokyo. Sau khi tốt nghiệp trường thiết kế Tokyo anh đã tự mở một công ty game, đến năm 2007 trở thành nhân viên nhà sách và làm việc tại chi nhánh TSUTAYA Sankenchaya tới năm 2014. Anh được đặt biệt danh là “Thủ lĩnh ý tưởng” vì khả năng tạo nên những quây

hàng thu hút và dẫn dắt nhiều tác phẩm gây bão; ngoài ra anh còn lên kế hoạch và điều hành các sự kiện, đồng thời phụ trách tái bản những cuốn sách đã tuyệt bản. Anh được độc giả biết đến với nhiều tác phẩm, trong đó nổi bật nhất là "*Manga tantou shotenin ga zenroku de susumeru hontou ni sugoi manga wa koreda!*"...

NHÀ XUẤT BẢN THẾ GIỚI

Trụ sở chính:

46 Trần Hưng Đạo – Hoàn Kiếm – Hà Nội

Tel: 0084.24.3825.3814 – Fax: 0084.24.3826.9578

Chi nhánh:

Số 7 – Nguyễn Thị Minh Khai – Quận 1 – TP Hồ Chí Minh

Tel: 0084.28.3822.0102

Email: marketing@thegioipublishers.vn

Website: www.thegioipublishers.vn

NEU KHÔNG GẶP KÉ DỐI TRÁ NHƯ EM CÓ LẼ ĐÃ TỐT HƠN

Chịu trách nhiệm xuất bản
GIÁM ĐỐC – TỔNG BIÊN TẬP
TS. TRẦN ĐOÀN LÂM

Biên tập: Hoàng Thị Mai Anh

Vẽ bìa: Nam Bé

Trình bày: Tiểu Vũ

Sửa bản in: Phương Văn

LIÊN KẾT XUẤT BẢN

Công ty TNHH Văn hóa và Truyền thông AZ Việt Nam

Địa chỉ: Số 33, đường 6, An Dương,

Yên Phụ, Quận Tây Hồ, TP. Hà Nội

In 3.000 bản, khổ 13 x 18 cm tại : Công ty Cổ phần In và Thương mại Quốc Duy

Địa chỉ: Số 9, ngách 130/1, ngõ 130 phố Đốc Ngữ, P. Vĩnh Phúc, Q. Ba Đình, TP. Hà Nội

Xưởng SX: Trại Cầu N25, Đường Tân Xuân, P. Đông Ngạc, Q. Bắc Từ Liêm, TP. Hà Nội

Số xác nhận ĐKXB: 4920-2020/CXBIPH/04-241/ThG

Quyết định xuất bản số: 1330/QĐ-ThG cấp ngày 26 tháng 11 năm 2020

In xong và nộp lưu chiểu năm 2020. Mã ISBN: 978-604-77-8614-5

"Được thôi, mình hẹn hò
thử đi anh?"

Nana nói như thế với tôi - một kẻ đã
bỏ cuộc trong chuyện yêu đương.
Chỉ nhờ câu nói này mà chuỗi ngày
buồn chán vì bị cấp trên chèn ép và
nỗi lo lắng cho kì thi lấy chứng chỉ
của tôi đã hoàn toàn thay đổi. Sau
khi tôi và Nana yêu nhau, một đồng
nghiep nữ lại tỏ ra có tình ý với tôi,
mọi chuyện bắt đầu bị xáo trộn...

Đây là tình yêu, là một cái bẫy,
hay là...?

ISBN: 978-604-77-8614-5

9 786047 786145

Nếu không gặp kẻ đối trá như em
có lẽ đã tốt hơn

8 936186 548291

Giá: 118.000 VND